

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 50

Dijous, 5 de juny de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 36, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la dansa a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre les finances dels ens locals a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament dels ajuntaments

Interpellació

al Consell Executiu sobre les transferències de les diputacions en matèria de sanitat

Interpellació

al Consell Executiu sobre la pesca marítima

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius
i la coeducació a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí.

- **1. Interpellació al Consell Executiu sobre la dansa a Catalunya** (Tram. 300-00213/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (10:00)
- Formulació:* Sr. Bosch i Garcia (M). 3324
- Resposta:* conseller de Cultura. 3325
- Rèplica:* Sr. Bosch i Garcia (M). 3327
- Contrarèplica:* conseller de Cultura. 3327
- **2. Interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ens locals a Catalunya** (Tram. 301-00047/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (10:26)
- Formulació:* Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 3328
- **3. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ajuntaments** (Tram. 300-00227/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (10:37)
- Formulació:* Sr. Benach i Pascual (ERC). 3329
- Resposta conjunta:* conseller de Governació. 3331
- El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*
- Rèplica:* Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 3334
- Rèplica:* Sr. Benach i Pascual (ERC). 3334
- El president es reincorpora al seu lloc.*
- Contrarèplica conjunta:* conseller de Governació. 3335
- **Modificació de l'ordre del dia**
- El president proposa una modificació de l'ordre del dia consistent a substanciar el punt dissetè de l'ordre del dia en una altra sessió plenària, la qual és aprovada per assentiment.* 3336
- **4. Interpellació al Consell Executiu sobre les transferències de les diputacions en matèria de sanitat** (Tram. 300-00214/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (11:23)
- Formulació:* Sr. Vilalta i Oliva (S). 3337
- Resposta:* conseller de Sanitat i Seguretat Social. 3338
- Rèplica:* Sr. Vilalta i Oliva (S). 3340
- Contrarèplica:* conseller de Sanitat i Seguretat Social. 3341
- **5. Interpellació al Consell Executiu sobre la pesca marítima** (Tram. 300-00216/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (11:55)
- Formulació:* Sr. Sans i Pairutó (S). 3341
- Resposta:* conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 3343
- Rèplica:* Sr. Sans i Pairutó (S). 3345
- Contrarèplica:* conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 3346
- **6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i la coeducació a Catalunya** (Tram. 302-00098/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (12:28)
- Presentació:* Sra. Duch i Plana (S). 3347
- Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 a 3)
- Torn a favor:* Sr. Francàs i Porti. 3348
- Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 3)
- Torn a favor:* Sr. Jané i Bel. 3350
- Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Bargalló i Valls. 3351
- Posició del G. Mixt:* Sr. Bosch i Garcia. 3352
- Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:* Sra. Tolosana i Cidón. 3352
- Posició del grup presentant:* Sra. Duch i Plana (S). 3353
- El Sr. Francàs i Porti (P) intervé per contradiccions.* 3354
- Votació (13:23):* rebutjada per 44 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció. 3354

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals (Tram. 302-00099/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (13:22)

Presentació: Sr. Rañé i Blasco (S). 3354

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 3355

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 3356

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 3356

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas. 3357

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Hinojosa i Lucena. 3358

El Sr. Rañé i Blasco (S) intervé per contradiccions. 3360

Votació dels punts 1 i 3 (14:04): rebutjats per 42 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció. 3360

Votació del punt 2 (14:05): rebutjat per 35 vots a favor, 63 en contra i 7 abstencions. 3360

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 36.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, per la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la dansa a Catalunya

D'acord amb el reordenament de les interpellacions aprovat en el Ple d'ahir a la tarda, la interpellació que correspon substanciar com a primera de la sessió del matí d'avui és la que era el punt onzè de l'ordre del dia, la interpellació al Consell Executiu sobre la dansa a Catalunya, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, diumenge passat, set-centes persones, professionals i estudiants de la dansa en la seva majoria, van batre un rècord Guinness tot convertint la Rambla de Barcelona en la barra de ballarins més llarga del món –uns tres-cents metres. També, fa unes setmanes, moltes places de Catalunya es van veure ocupades per coreografies de tota mena, professionals i amateurs, amb motiu del Dia Internacional de la Dansa, el 29 d'abril. Igualment, també, el 3 de febrer passat, entre balls i coreografies, es va fer una acció a la plaça de Sant Jaume, de Barcelona. Els tres actes que he esmentat estan emmarcats en una campanya que va començar ja fa quatre anys, just després de l'incendi del Liceu, el gener del 93, i s'han fet, durant tots aquests anys, aquests actes en concret, sota el signe de la festa i l'acció lúdica, però alhora han tingut una vessant molt clarament reivindicativa, que podem resumir en una frase: la massa poca dedicació que en general les administracions públiques dediquen a l'art de la dansa, i també la manca de polítiques de promoció.

La reivindicació se centra, o s'ha centrat fins ara, en dos elements molt clars: en primer lloc, cal que el Gran Teatre del Liceu, actualment en construcció, tingui un espai estable, tal com tenia l'anterior edifici incendiat, i adequat per practicar i assajar les coreografies, i cal que Catalunya, també –la segona reivindicació–, compti ben aviat amb una companyia estable i professional de dansa, lligada o no al Teatre del Liceu, i que sigui de caràcter públic.

Pel que fa al Liceu, els professionals de la dansa, coordinats sota el nom de l'Associació Professional de la Dansa a Catalunya, veien amb preocupació com inicialment el nou edifici del Liceu, ara en construcció, no

preveia un espai fix per a la dansa. S'havia parlat de la gran sala que hi hauria sobre la platea, la Sala Mestres Cabanes, però la informació dels professionals, obtinguda a través dels arquitectes del nou edifici, els afirmava que aquella sala no estava ni tan sols pressupostada, per la qual cosa, en la futura inauguració de l'edifici, la sala restaria inacabada i, per tant, impracticable. Tampoc no quedava clar quina funció tindria el dia que estigués acabada aquella sala. Aquesta preocupació es va diluir quan, amb motiu de la diada del 29 d'abril, el director general en funcions del Gran Teatre del Liceu, el senyor Josep Caminal, s'adreçava a l'Associació Professional de la Dansa a Catalunya per manifestar que la Sala Mestres Cabanes seria dedicada, bàsicament i de forma predominant –a més a més, certificat amb una carta de l'arquitecte Xavier Fabré, de l'equip que porta el projecte–, concebuda com a sala d'assaig de dansa, entre altres funcions compatibles, i que tindria 721 metres quadrats, amb vestíbul, serveis, il·luminació natural, etcètera, i a més a més permetria assajar qualsevol coreografia que pogués representar-se a l'escenari. Aquesta carta va ser per als professionals un motiu de satisfacció, ja que, tot i que no s'acabava d'aclarir en quins terminis es podria comptar amb aquest espai, sí que quedava clar, a través de les cartes rebudes, que estaria destinada preferentment a la dansa.

Posats a ser justos, també cal manifestar que la programació del Liceu, a diferència del que feia els últims anys, ha començat a programar espectacles de dansa en les seves programacions ordinàries, element de satisfacció, ja que reincorpora un element inseparable de les programacions dels grans teatres d'òpera del món.

L'altra de les reivindicacions del col·lectiu és el d'una companyia estable de dansa. Històricament i des dels seus inicis, el Liceu havia comptat, d'una manera o una altra, amb un cos de ball propi. De fet, el Liceu ha estat l'escola d'on han sortit gairebé totes les generacions de ballarines i ballarins del nostre país. Aquesta companyia, però, va ser dissolta l'any 87, quan l'actual Consorci es va fer càrrec de la institució. Aleshores, el cor i l'orquestra van patir una forta reestructuració, mentre els membres del cos de ballet van ser recol·locats en altres feines –la majoria d'elles, de caràcter burocràtic. (*Remor de veus.*) Des de llavors, Catalunya no compta amb cap estructura estable de caràcter públic que permeti donar feina a ballarins i ballarines del país, ni oferir, per tant, a la nostra societat, treballs amb cap mena de periodicitat. Molts dels i de les professionals han d'anar a treballar fora del país, o bé cercar altres fonts de subsistència al marge de la seva vocació i formació. Molta gent, malgrat les ganes i els coneixements, no pot optar a exercir la seva professió a Catalunya, simplement perquè no existeixen prou estructures estables de dansa.

Només les iniciatives privades mantenen un nivell acceptable, tot i que massa sovint en situacions de precarietat. Gelabert Azzopardi, Transit, Danat Dansa, Metros, Mal Pelo, Mudances, Nats Nus, Iliacan, Senza Tempo, Búbulus, Ballet Contemporani de Barcelona són alguns dels noms que, des de la iniciativa privada, intenten mantenir viva la dansa professional a Catalunya. Aquesta llista demostra, però, la vitalitat social

de la dansa, com també ho demostra l'alta demanda d'estudis. Això ho podem observar en l'èxit de les ofertes d'estudis relacionats amb la dansa, ja que en aquests moments a Catalunya, tot i que hi ha una sola escola reglada –l'Institut del Teatre–, hi han quaranta-tres escoles de dansa autoritzades oficialment, així com moltes altres no reconegudes, fins arribar a un total estimatiu de més de dos-cents centres d'ensenyament de la dansa. Bastants milers de persones practiquen habitualment la dansa, tot aprenent-ne, entre les quals es considera que una cinquantena de joves, cada any, un cop acabats els estudis, passen al món professional.

L'Institut del Teatre, dependent, com tots vostès saben, de la Diputació de Barcelona, acaba d'aprovar l'organització d'un curs postgrau amb la intenció que a la pràctica esdevingui una jove companyia de dansa, dependent de l'Institut, i que participi –i així ho diu literalment l'informe– en el circuit teatral principalment municipal. Aquest curs «Jove Companyia» està destinat a un màxim de deu alumnes per any i té un pressupost d'onze milions de pessetes per al 97 i 98. Veiem, doncs, com la Diputació de Barcelona, com es diu ara, «ha mogut fitxa», i veiem també, com he dit, que el Consorci del Liceu, pel tema de la sala, també.

Ara ve la pregunta que ha motivat la present interpellació. Què ha fet la Generalitat? Al nostre entendre i a l'entendre, també, dels professionals de la dansa, encara massa poc, i, és més, no s'ha arribat encara a estudiar seriosament –segons ens consta– l'impuls per a la creació d'una companyia estable de dansa de caràcter públic a Catalunya. Cal dir, en honor a la veritat, que coses positives, òbviament, sí que se n'han fet: s'ha creat l'Espai de Dansa i Música, s'han donat subvencions a les companyies, en concepte d'ajudes a la creació, ajudes als ajuntaments –ajuntaments que programen dansa en les seves activitats– i la concessió de beques per a estudis a l'estranger. Tot plegat per un valor aproximat de cent milions, l'any 95. Segons les nostres informacions, però, el pressupost per a enguany és sensiblement superior, malgrat les retallades generals del pressupost del Govern.

El projecte d'una companyia pública catalana, però, encara no ha estat fet. Just ara fa deu anys, el Centre d'Estudis i Planificació va elaborar un exhaustiu informe, per encàrrec del Liceu, i un projecte per a la creació d'una companyia estable de dansa. Aquest projecte no va ser tirat endavant i, per tant, ara, avui dia, no més caldria actualitzar-lo, si es volgués portar a la pràctica.

Per la informació de què disposem, la creació d'una companyia pública de dansa no comportaria unes despeses massa extraordinàries, especialment si ho comparem amb els pressupostos de moltes altres iniciatives culturals en vigor actualment o en construcció. Per altra banda, la infraestructura per als assajos, la podria cobrir el Liceu, que, com hem llegit ara fa un moment, ofereix una sala especialment pensada per a aquest objectiu i perfectament habilitada. Per entendre'ns, no caldria construir un «Teatre Nacional de la Dansa de Catalunya». Igualment, segons se m'ha informat des dels professionals, una companyia d'aquestes característiques no requeriria més de quinze o vint ballarins, a

part de la direcció i els equips tècnic i administratiu. Per tant, la despesa general que representaria podria ser perfectament assumible per l'erari públic, o bé de la Generalitat en exclusiva, o bé compartit amb altres institucions. Aquesta és la dimensió que actualment es veu per Europa, on els pressupostos públics, tret dels llocs de més gran tradició, no poden assumir el manteniment de grans companyies de repertori clàssic, amb desenes de ballarins i ballarines. De tota manera, la dimensió exacta a prendre per aquesta eventual i reivindicada companyia de dansa dependrà del perfil que finalment se li doni, si és que es creu, és clar, que ha de tenir un perfil predeterminat.

En tot cas, si finalment es pot realitzar el projecte del treball conjunt entre institucions, centres d'ensenyament de la dansa i els mateixos professionals, ha de sortir definit com ha de ser la companyia, les seves dimensions i també, evidentment, les ambicions.

Finalment, resta el dilema de si una companyia així ha de dependre del Liceu, talment com el cor o l'orquestra, o ha de ser un ens independent; l'opinió que ens han expressat és que el lligam del Liceu ha de ser necessari i, fins i tot, obligatori, tot i que es pensa que fóra millor una entitat independent, ja que així podria tenir més llibertat de moviment al marge del que faci el mateix Teatre del Liceu. En qualsevol cas, el que menys es qüestiona és el «com», ja que la petició va per saber, sobretot, el «quan».

Per part nostra, ens limitem a recollir la reivindicació –avalada per més d'onze mil persones amb signatures individuals i desenes de professionals i companyies senceres–, una reivindicació que ens sembla justa, i la trametem des d'aquesta tribuna al nostre Govern, amb l'objectiu que ens informi de quin és el seu capteniment sobre la dansa a Catalunya. Pensa el Govern iniciar els tràmits per dotar Catalunya d'una companyia estable de dansa? Quina és la seva política en aquest tema? Sovint s'ha qualificat la dansa, a Catalunya i en el nostre entorn més immediat, com l'«art pobre». Les dones i els homes que fan de la dansa la seva vida voldrien veure els canvis necessaris per tal que aquesta afirmació deixés de ser certa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta a la interpellació, té la paraula el conseller de Cultura, honorable senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, a Catalunya, per la seva història i per la seva tradició, la dansa ha estat i és un element de la nostra identitat. En el seu vessant professional, de tota manera, la dansa contemporània és relativament jove; probablement, per circumstàncies ben comprensibles des del punt de vista històric, de la nostra història recent. Tot i així, el cert és que el nostre món cultural ha sabut rebre les notícies de com evolucionava aquest món a l'exterior i, arran d'aquestes enriquidores aportacions, des de Catalunya s'ha elaborat un segell estè-

tic identificador, en el món de la dansa, que avui gaudeix d'un prestigi internacional creixent. Malgrat aquesta innegable qualitat, d'aquest fet no deriva una acceptació molt àmplia, molt majoritària, per part del públic, i per això des de fa temps portem a terme també diverses actuacions amb l'objectiu de contribuir a la promoció de la dansa en l'oferta cultural.

L'acció del Departament de Cultura en relació amb la dansa incideix en els següents eixos: en primer lloc, i amb l'objectiu de contribuir a la consolidació de les companyies professionals, s'ha establert una línia d'ajuts a l'activitat; en segon lloc, i per tal d'aconseguir una normalització i estabilització de la presència de la dansa en els marcs de presentació habituals de les arts escèniques, ha estat incorporada en les bases de convocatòria d'ajuts a programació estable dels consells comarcals i els ajuntaments. Cal tenir present que les respectives convocatòries preveuen l'exclusió d'aquells ajuntaments on el Departament de Cultura organitza directament i amb caràcter estable activitats professionals de dansa, com és el cas de Barcelona. Enguany, s'han restablert les de creadors i agents culturals. Aquesta activitat es porta a terme, principalment, a través dels següents mitjans.

L'Espai en Dansa, que des de la seva inauguració, l'any 1992, s'ha intentat que esdevingui un instrument d'impuls promocional de la dansa perquè pugui ser més coneguda pel públic i pels programadors. Així, des de l'Espai, s'han mantingut cicles de programació de dansa a Barcelona i en altres localitats, i s'ha organitzat, durant dos anys consecutius i amb notable èxit, una plataforma per a programadors, que ha tingut com a objectiu la millora dels circuits d'informació existents entre els professionals del sector i els programadors nacionals i internacionals. Aquests darrers anys, aquesta iniciativa ha estat un estímul per a la programació de les activitats de dansa a altres sales de Barcelona i arreu de Catalunya, i ha permès a la vegada un creixement sostingut de públic.

La Mostra de Vídeo-dansa. D'altra banda, cal fer esment de l'organització, per part del Departament de Cultura i en col·laboració amb Televisió de Catalunya, de la Mostra Internacional de Vídeo-dansa, amb caràcter biennal, la darrera de les quals va tenir lloc, com ben segur recordarà, el passat mes de febrer. Aquesta mostra és, actualment, un punt de referència important per a ballarins, coreògrafs, realitzadors de vídeo i públic en general, ja que ofereix, dins un marc lúdic de festival, una àmplia visió de l'evolució que es va produint en el camp de la dansa i en el de la realització de la vídeo-dansa internacionals.

Pressupostàriament, les activitats de dansa directament organitzades pel Departament de Cultura l'any 96 van representar una inversió de gairebé 69 milions de pesetes, i en el període 93-96, de més de 462. Si bé en els darrers anys les disponibilitats pressupostàries han experimentat una reducció important, no renunciem a recuperar els anteriors nivells tan aviat com sigui possible. I, poc o molt, enguany, això ja s'ha pogut notar.

D'ara endavant, tenim previst ampliar els objectius del programa «En dansa» i donar continuïtat als ajuts al

manteniment de les activitats de les companyies i a la producció i explotació de nous projectes, i a les beques per a creadors i agents culturals. D'una altra banda, s'està treballant amb els professionals del sector en la determinació d'aquelles accions que possibilitarien una òptima promoció de la dansa.

Finalment, vull recordar que, tal com vaig anunciar en la meua compareixença davant la Comissió de Política Cultural el passat dia 21 de novembre, el Departament de Cultura està preparant l'organització d'una fira de dansa equivalent al que actualment pot ser la Fira de Música Viva de Vic, o la Fira del Teatre de Tàrraga. Com aquestes altres, la Fira de Dansa, que probablement s'ubicarà a la ciutat de Girona, a partir de l'any 1998, té l'objectiu d'esdevenir una plataforma per facilitar que les companyies, ballarins, coreògrafs i programadors es posin en contacte.

En relació amb la dansa tradicional, el Departament de Cultura està estudiant la possible creació d'una aula de dansa per contribuir a la renovació de les propostes actuals, tant pel que fa a les produccions escèniques com a les manifestacions populars. Uns altres objectius que volem assolir, si ho permeten les disponibilitats pressupostàries, són, primer, incentivar la qualitat en les representacions escèniques, la preparació i la formació dels directors, coreògrafs, cossos de dansa, escenògrafs, músics, etcètera; promoure la renovació i modernització de les produccions, mantenint els principis coreogràfics i l'esperit de la dansa tradicional; fomentar les manifestacions populars de dansa tradicional i incentivar la incorporació dels grups de música tradicional per a l'acompanyament de les danses; finalment, el Departament de Cultura continuarà la tasca, endegada ja fa anys, de protecció, difusió i manteniment de les danses tradicionals vives.

Vull remarcar la programació de dansa a Catalunya, que ha experimentat un increment evident els darrers anys. Fora de Barcelona augmenta tant el nombre d'ajuntaments que en porten a terme com el de companyies catalanes de dansa i el de representacions. L'any 86 es feren 18 representacions a Catalunya, van programar activitats de dansa 7 ajuntaments, i teníem 6 companyies. L'any 96, de 18 hem passat a 72, de 7 ajuntaments que han programat dansa hem passat a 40 i de 6 companyies hem passat a 29. A la ciutat de Barcelona també s'ha contrastat una millora de l'oferta, i l'any 1996 es van realitzar 392 representacions de 52 espectacles de dansa promoguts per companyies catalanes, 11 de les quals a través de l'Espai. Aquestes dades em sembla que mostren els positius efectes d'una política que s'ha portat a terme i que pensem potenciar en el sentit que hem dit fins ara.

En relació amb la possibilitat de creació d'una companyia estable de ballet al Teatre del Liceu, la Comissió per la Dansa al Liceu, de l'Associació de Professionals de la Dansa a Catalunya, que s'ha constituït especialment per reivindicar l'existència d'una companyia estable en aquest Teatre, va manifestar al Departament de Cultura, el passat 12 de novembre, la intenció de revisar els projectes de companyia estable que s'han anat presentant en diverses ocasions al Liceu, inspirats, sovint, en models obsolets, la intenció d'adequar

aquests projectes al moment actual, en què els teatres d'òpera europeus estan reconvertint les seves enormes formacions en companyies de petit format –catorze, setze ballarins–, molt més dinàmiques i competitives. De fet, aquesta és una opció que n'anem parlant amb els responsables de la Comissió per la Dansa al Liceu i que, lògicament, també, en darrer terme, haurà de ser el mateix Consorci del Gran Teatre del Liceu el que haurà de prendre la decisió definitiva.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, a veure, el tema de la dansa, podríem comparar-lo, em sembla, amb el que ha passat amb el teatre, i em sembla que compartiríem aquesta anàlisi: d'una època en la qual el públic en el teatre era realment baix, amb problemes per tirar endavant una indústria de teatre a Catalunya, s'ha passat a una època d'una certa bonança, d'una certa importància de l'allau, de l'anada de públic a veure les obres de teatre, després d'haver fet, per una banda, un treball de promoció tant des de les institucions públiques com també des de les institucions privades –el sistema de venda d'entrades a través de caixers automàtics, per exemple, n'és un exemple–, després, això, combinat amb l'existència de bones companyies i, alhora, també amb la creació del Teatre Nacional de Catalunya, per exemple, o altres iniciatives de caràcter públic, que han fet, en certa manera, de vaixell insígnia del relleu del teatre a Catalunya. Per aquest motiu entenem que una companyia de dansa de caràcter públic lligada al Liceu, o completament independent –això ens sembla que no és el més important–, serviria per completar la tasca que ja està fent la Generalitat, de promoció, i podria relleuar de cara al públic en general, fins i tot, el treball de les companyies de caràcter privat que ja existeixen. Per tant, ens sembla que l'exemple que ha passat amb el teatre seria un bon model per a la dansa a Catalunya.

Després també dir-li que, pel que fa a la dimensió, tothom està d'acord –almenys tothom amb qui he parlat en aquests moments– que una companyia estable de ballet a Catalunya, al Liceu o fora del Liceu, hauria de ser de reduïdes dimensions; no hauria de ser un model, com vostè ha dit, obsolet, que pressupostàriament es fa difícil d'aguantar, amb molta quantitat de ballarins i ballarines, sinó que podria ser més una companyia reduïda, formada per bons professionals, que, més que la quantitat de persones que hi poguessin treballar, seria, diguem-ne, el paper d'imatge o de promoció que representaria a l'entorn del món de la dansa i a l'entorn de la societat.

Simplement, per acabar, dos elements. Les persones..., la Comissió per la Dansa al Liceu i l'Associació Professional de la Dansa a Catalunya han marcat sempre les seves activitats a través de la reivindicació combinada amb activitats de caràcter lúdic, festiu, i sense cap in-

tenció de confrontació més que de reclamar i de posar davant de l'opinió pública la reclamació dels seus drets. Per això és una mica estranya una declaració del senyor Agustí Ros, l'altre dia, a l'*Avui*, el passat 31 de maig, on diu, segons l'*Avui*, el cap del Departament de Dansa de la Generalitat, diu: «Creu que la iniciativa empresa» –parlant de la proposta que es va fer l'altre diumenge, diumenge passat, a la Rambla de Barcelona–, «la iniciativa és prou arriscada, però dubta que el Liceu sigui el millor lloc per iniciar una guerra.» En tot cas, no sé si el senyor Ros ha parlat amb vostè, però ens agradaria saber de quina guerra, aquest senyor, parla. En tot cas, l'expressió no ens sembla la més afortunada, tenint en compte, sobretot, l'actitud sempre constructiva i positiva de les persones i de la gent promotora d'aquesta campanya.

I finalment també un record: en el seu propi programa electoral, el programa electoral de Convergència i Unió, per al 95-99, per a la legislatura present, en l'apartat 17.3.3, en l'àmbit del teatre i la dansa, diu que «es crearà la companyia estable del ballet d'aquest teatre» –quan parla del Teatre del Liceu–, «alhora que es potenciarà l'orquestra i el cor». Simplement –i la moció anirà en aquest sentit–, ens agradaria que en aquesta legislatura es pogués començar ja a treballar per poder tenir ben aviat a Catalunya una estructura de caràcter públic que, dependent o no del Gran Teatre del Liceu, sigui una autèntica companyia estable de dansa catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, nosaltres crec que hem de continuar aquestes converses amb l'Associació de Professionals de la Dansa de Catalunya i, concretament, amb la Comissió per la Dansa al Liceu; crec que aquesta és la possibilitat que a hores d'ara es podria arribar a concretar, però que, en darrer terme, serà en funció de si hi ha o no acord en relació amb els objectius i que aquests objectius siguin homologables. No em sembla que la referència del Teatre Nacional sigui una referència vàlida, perquè precisament al Teatre Nacional s'ha evitat la creació d'una companyia estable, ans al contrari, la qual cosa no impedeix que hi pugui haver, com deiem, una plantilla relativament reduïda que sigui fixa, però que, de tota manera, avui per avui, aquest és un model que s'està intentant evitar allà on és possibles i en les grans institucions, no només al nostre país, sinó a Europa.

Crec que al costat d'aquest objectiu o d'aquesta previsió n'hi ha d'altres que són tan importants com aquest i que hem de procurar que prosperin. Vull dir, avui, efectivament, tenim alguns grups de dansa que tenen reconegut prestigi a nivell internacional i que encara els estem ajudant de manera insuficient i que no disposen,

doncs, d'una sala d'assaig, que les dotacions pressupostàries de subvenció que reben són petites i que hem de mirar també d'incrementar. Ara, només per posar un exemple, la companyia de Nacho Duato rep una aportació de 600 milions de pessetes; és a dir, aquest és el model que no ens podem plantejar ni ens plantejem.

Per tant, continuarem aquestes converses, mirarem que aquest acord o aquesta possibilitat sigui contemplada també en el lloc on s'ha de contemplar, que és el Consorci del Gran Teatre del Liceu, i, en principi, nosaltres tenim una actitud positiva, que no sé si podem concretar encara en un compromís ferm i definitiu en aquesta legislatura, o que aquesta companyia sigui al marge del Gran Teatre del Liceu. Crec que el temps ens porta ara a contemplar la possibilitat de resoldre bé aquesta qüestió dins el Gran Teatre del Liceu; mentrestant, no contemplarem cap altra possibilitat, i, en darrer terme, mantindrem contacte periòdicament amb els professionals del sector i amb els mateixos representants del Gran Teatre del Liceu per veure si es pot arribar a concretar aquesta iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ens locals a Catalunya

Passaríem ara a substanciar, d'acord els interpellants amb el conseller, les interpellacions número 5 i número 12: interpellació sobre les finances dels ens locals a Catalunya, una; interpellació sobre el finançament dels ajuntaments, l'altra. Per a la primera d'elles, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Fuentes, Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, efectivament, nosaltres volem interpellar el Govern i demanar-li els propòsits de capteniment en relació amb les finances dels ens locals, com és obvi, amb especial referència als ajuntaments. I hem de començar referint-nos a una interpellació que va presentar també el nostre Grup el 22 de maig de l'any passat, en un moment en què s'havia publicat un informe de la Comissió de Govern Local de Catalunya on posava en evidència quelcom que era conegut per molts de nosaltres, però que jo crec que encara allà s'expressava amb més claredat, que és la insuficiència de les finances locals, les greus dificultats de finançament que pateixen en general els ajuntaments, és evident que alguns d'una manera molt especial i específica, tal com allà assenyalava també clarament. I, alhora, també va ser publicat en aquelles dates un informe Banc de Crèdit Local que també apuntava mesures i possibilitats d'incidència de les comunitats autònomes per millorar les finances lo-

cals; es posava l'exemple de la comunitat canària, on s'havia establert un pla d'ajut per part de la comunitat als ajuntaments, mitjançant la subvenció de tres punts en els crèdits de les entitats locals, i que va donar uns resultats molt importants. En aquella interpellació, el senyor conseller de Governació va expressar clarament que, a desgrat del que nosaltres assenyalàvem, el finançament dels ajuntaments, els problemes dels ens locals constituïen una prioritat essencial per al Govern de la Generalitat, que no havia estat inclosa en el pacte amb el Partit Popular, però que, sens dubte, durant la legislatura, aquest seria un element bàsic, i fins i tot el conseller no va defugir el compromís de millorar les finances municipals en els propers pressupostos.

Doncs bé, després d'aquesta interpellació, s'ha produït l'aprovació de dos pressupostos, del pressupost de l'any 96 i del pressupost de l'any 97, i, curiosament, el total de transferències als ajuntaments, que era de 33 milions l'any 95, es va quedar en 29.000 l'any 96, i el 97 en 30.000, però, en qualsevol cas, encara per sota del que estava establert l'any 95, que és evident que no era pas un any que nosaltres puguem considerar que estava en un nivell acceptable i desitjable per als ajuntaments.

Alhora, no s'ha emprès cap mesura realment per ajudar les finances dels ajuntaments; val a dir que els ens locals han fet un esforç considerable, precisament, per racionalitzar la seva despesa i per anar superant les greus dificultats que pateixen, i avui ens trobem, a més a més, que el Fons de cooperació local, que es va establir l'any 95, es va establir a la pràctica l'any 95, encara que traïent els 4.000 milions de pessetes del finançament condicionat als ajuntaments i, per tant, sense cap increment en realitat en totes les quantitats que passaven als ajuntaments, ha quedat bloquejat en aquesta xifra, per tant, a la pràctica s'ha reduït.

I alhora s'ha produït –s'ha continuat produint, jo diria més bé– un problema que ha arribat ja a una situació realment inconcebible, inacceptable, insostenible per a molts ajuntaments, que és el retard en el pagament als ens locals i, naturalment, també a altres entitats, empreses i particulars per part de la Generalitat, però, naturalment, pel que respecta a aquesta interpellació, als ens locals. Tots els grups parlamentaris..., el nostre ha rebut gran quantitat de resolucions d'ajuntaments de tots els colors polítics on es queixen d'aquests retards, que arriben a tres i quatre anys en molts casos.

Això ocasiona greus, gravíssimes dificultats als ajuntaments, però també a moltes empreses –especialment petites i mitjanes empreses–, que es veuen, en la pràctica, en la impossibilitat, precisament, de poder accedir a realitzar moltes obres per aquestes dificultats que tenen de finançament. I tots sabem que això es fa amb un incompliment flagrant del que preveu la legislació.

Jo només vull citar..., perquè, ahir, jo crec que va ser citat d'una manera absolutament inadequada i expressant un desconeixement que jo, per altra part, no crec en absolut que el tingui; en tot cas, seria una argumentació purament política per part del president de la Generalitat, quan parlava que els interessos s'han de pagar quan es reclamen. Perdó: l'article 100 de la Llei

de contractes de l'Estat estableix l'obligació, que per nosaltres és prioritària i fonamental, de pagar puntualment. No ens enganyem: l'obligació essencial de les administracions públiques —establerta, en primer lloc, en l'article 100 de contractes de les administracions públiques— és pagar, pagar puntualment, pagar en el termini de dos mesos, i, si no es paga, és quan, efectivament, aleshores s'han de pagar interessos, i, si no es paga en quatre mesos, és quan les entitats que tenen contractes amb les administracions públiques poden suspendre l'execució dels contractes, i, si no es paga en vuit mesos, aquestes entitats poden fins i tot rescindir els contractes i demanar danys i perjudicis. Això és el que estableix l'article 100, això és el que estableix la Llei, això és el que s'incompleix i ha obligat el Parlament a haver d'aprovar una resolució en virtut de la qual s'insta el Govern a complir el que marca la Llei, i esperem, desitgem i demanem que el conseller ens expliqui com es complirà, com es complirà de veritat això. Hi insisteixo: per complir amb el mandat fonamental, que és pagar puntualment. Els altres, en qualsevol cas, són mandats subsidiaris.

Però, alhora, tampoc hem aconseguit, aquest any —sinó tot al contrari—, que la Generalitat estableixi realment un pla d'ajut als ajuntaments per al finançament del seu deute. Hem de dir que l'exemple de Canàries ja ha estat seguit per altres comunitats autònomes; per exemple, la Comunitat de la Rioja, que ha establert per llei un sistema d'ajut de finançament dels ajuntaments pel que fa referència als seus crèdits, a les despeses financeres. No és així en el cas de Catalunya, i, per tant, amb independència que el sistema general de finançament dels ajuntaments s'hagi de modificar, hem de dir, de passada, que tampoc tenim constància que el Govern, la Generalitat de Catalunya, hagi fet de veritat cap actuació en aquest sentit, i aquesta, també, és una obligació i és un compromís del Govern de la Generalitat; però el que és cert és que la Generalitat de Catalunya té responsabilitat, té competència, té obligacions i que, de cap manera, les compleix. Nosaltres pensem que, en comptes d'avançar, anem retrocedint; nosaltres pensem que això no és en cap cas una prioritat del Govern de la Generalitat.

I he de fer referència, encara que sigui de passada —se'n va fer, no fa massa temps, en aquest Parlament, en aquest Ple—, al Pla únic d'obres i serveis de la Generalitat, que és un element essencial precisament per als serveis bàsics, per als serveis prioritaris de molts ajuntaments, i que és un pla que no solament està poc dotat. I no solament, en molts casos, nosaltres pensem —encara que pugui ser una qüestió que s'hauria de debatre amb més profunditat— que pot ser un element clientelar en determinats ajuntaments, però el que sí que és cert és que té una tramitació feixuga, una tramitació lenta, una dotació que, moltes vegades, no s'utilitza precisament per als objectius bàsics que estan establerts per la Llei i que, en qualsevol cas, cal modificar-lo substancialment i cal —com deia en la seva interpellació i en la seva Moció el senyor Mir— establir un nou marc legal, un nou marc més clar, més transparent, més adequat, més ben dotat, també, en relació amb el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

Per tant, en aquest conjunt de qüestions, en el conjunt d'elements que configuren el finançament dels ajuntaments de Catalunya, nosaltres demanem, plantejem al Govern de la Generalitat què és el que pensa fer per canviar, per modificar substancialment la seva política, per complir els seus compromisos, per avançar i no per retrocedir; si realment pensa o no lligar el finançament dels ajuntaments amb els mateixos pressupostos de la Generalitat, lligar el Fons de cooperació local dels ajuntaments, essencialment, amb l'increment dels ingressos que derivarà de la cessió de l'IRPF a la Generalitat de Catalunya, que, evidentment, nosaltres hem celebrat, que s'ha valorat com un element positiu, com un element que millora el nostre finançament, i nosaltres pensem que és inacceptable que aquesta millora del finançament no es tradueixi també en una millora per als ajuntaments. Per tant, nosaltres voldríem saber quins són els propòsits del Govern per modificar substancialment aquestes qüestions: si, efectivament, pensa fer-ho; si pensa atendre el que plantegen les associacions municipalistes, si pensa atendre el que plantegen els ajuntaments.

Jo he fet un exercici, que és veure, en totes aquestes resolucions que han arribat, quants, quin percentatge de regidors hi havia de Convergència i Unió. Doncs, dona la casualitat que la majoria dels regidors d'aquestes resolucions dels ajuntaments d'arreu de Catalunya, que reclamen a la Generalitat, que demanen el compliment de la Llei per part del Govern de la Generalitat, precisament són..., n'hi ha de tots els partits, n'hi ha de tots els grups, però hi ha una majoria de Convergència i Unió. Els incompliments per part del Govern, la política del Govern en relació amb els ajuntaments és absolutament inacceptable. Jo crec que col·loca els ajuntaments en una situació insostenible.

Per tant, jo demano...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. He acabat. Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ajuntaments

El president

Per substanciar la interpellació en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. A ningú se li escapa que la situació financera de la gran majoria d'ajuntaments d'aquest país és altament preocupant. Dir que molts d'ells han de fer veritables exercicis acrobàtics des del punt de vista financer no és cap

exageració, i és clar que, a vegades, els exercicis acrobàtics comporten riscos, riscos molt importants, i, és clar, tant de risc, a vegades, implica alguna trompada, i, a base de trompades, anem fent.

Quan vam plantejar aquesta interpellació, ho vam fer des d'una òptica bastant concreta i motivats, en primera instància, per la inquietud d'uns quants ajuntaments i consells comarcals en el retard del pagament de les subvencions de la Generalitat; el senyor Fuentes hi feia referència fa un moment: més del 50% d'aquests ajuntaments són de Convergència i Unió; el 100% dels consells comarcals són governats per Convergència i Unió. Evidentment que parlarem d'aquest tema, però és clar també que, a partir d'aquí, generalitzes més el tema, repasses els antecedents, analitzes com estan les coses i, sobretot, sobretot, com haurien d'estar les coses, si s'haguessin fet d'una altra manera o, senzillament, si s'hagués actuat amb més visió nacional, és a dir, voler fer país però de veritat.

El motiu, doncs, principal de la nostra interpellació és posar damunt la taula i, d'alguna manera, arribar a conèixer el capteniment del Govern, del perquè hi ha hagut gairebé una renúncia expressa a exercir l'autogovern en el terreny de les finances municipals. I en què basem aquesta denúncia o aquesta afirmació? En tres aspectes que, per nosaltres, són clau en tota aquesta qüestió.

Primer: honorable conseller, per què no s'ha fet una llei catalana d'hisendes locals? És cert que la Llei d'hisendes locals del 88 no beneficiava en absolut crear aquest marc propi, però la Llei municipal i de règim local de Catalunya així ho va preveure. L'article 178 ho explica clarament i l'article 181 ho concreta, malgrat que les reticències del Tribunal Constitucional en el seu moment van interpretar que una part d'aquests articles havien de ser competència estatal, però la resta no. I, evidentment, això donava -i, de fet, encara el dona- prou joc com per crear aquest marc propi d'hisendes locals.

Segona qüestió: per quin motiu encara no s'ha fet el Pla director d'inversions locals? La mateixa Llei municipal de règim local ho preveia en l'article 169. Deia: «El Pla director d'inversions locals a Catalunya és l'instrument bàsic de la cooperació econòmica per a la realització de les obres i els serveis de competència municipal, i té com a finalitat d'assegurar a tot el territori de Catalunya la prestació integral i adequada dels serveis municipals.» Deu anys. És cert que hi ha una disposició addicional en la Llei de pressupostos d'enguany en què es planteja, doncs, que «el Departament de Governació ha de redactar un informe sobre totes les partides del pressupost destinades...», etcètera, etcètera. Com està aquest informe, honorable conseller? En qualsevol cas, deu anys després, no creuen que ja hauria estat hora d'haver fet el Pla director?

En qualsevol cas, tota l'activitat financera de les administracions locals en relació amb les inversions, entenem que es troba en una nebulosa permanent. És cert que aquí hi ha diverses administracions implicades i que, a la pràctica, ho estem tocant una mica tot: ajuntaments, consells comarcals, diputacions -i atenció

amb el paper que curiosament estan jugant les diputacions en tot aquest assumpte-, Generalitat, Estat i Unió Europea. És evident que aquí hi ha una nebulosa permanent -com dèiem-, i és evident també que aquí hem d'intentar millorar que les coses funcionin d'una altra manera. En l'àmbit de l'activitat financera en relació amb les administracions locals, insistim que estem instal·lats en una nebulosa permanent i que dificulta extraordinàriament una política més clara i eficaç en aquest sentit.

Un altre exemple d'aquest àmbit que voldríem aclarir: sembla que la participació de l'Estat en el PUOSC s'ha incrementat; voldríem confirmació al respecte i, en tot cas, voldríem saber com s'ha vist reflectit aquest increment -en tot cas, se'n parla-, si realment s'ha incrementat, quin és el paper que jugava la Generalitat... La Generalitat ha aprofitat aquest increment per incrementar també, o senzillament s'ha quedat igual, o ha aprofitat l'increment per posar-ne menys? En definitiva, voldríem saber què ha passat amb aquesta qüestió, honorable conseller. O, també, per exemple, sabem que la liquidació del PUOSC del període 90 - 91 ja s'ha fet, la liquidació: com s'han fet els romanents, de quina manera i amb quins criteris, què es pensa fer en aquesta qüestió?

Tercer: el tercer aspecte és la constatació del poc paper que s'ha donat a l'Institut Català de Finances com a entitat de crèdit públic, i aquesta era i encara és una qüestió de voluntat política, com ens agrada a nosaltres dir, «d'exercici de sobirania». Ens agradaria, doncs, honorable conseller, saber si el Govern vol jugar a fons la carta de disposar d'una entitat pública de crèdit que realment faci un servei als ajuntaments i als consells comarcals. La Llei de l'Institut Català de Finances, en la seva part expositiva, ho defineix clarament: «L'instrument principal de la política de crèdit de la Generalitat, i, de l'altra, el principal col·laborador de l'Administració en l'exercici d'aquelles competències ha de ser l'Institut Català de Finances.» I, en la part articulada, també queda prou clar que l'Institut hauria de tenir un paper més important en aquest terreny. «L'Institut Català de Finances pot concedir o instrumentar crèdits i avals a favor d'entitats autònomes, corporacions públiques, etcètera.»

Si repassem les línies de finançament de l'Institut Català de Finances, n'hi trobarem de diverses classes i sobre els temes més variats: inversions en empreses culturals, inversions per arreglar cases de colònies, albergs de joventut... Evidentment, totes importants. Fins i tot, curiosament, n'hem trobat una que ens ha fet una certa gràcia, no?, en el sentit que es planteja tot un seguit de subvencions als centres d'ensenyament privats per adaptar-se als requisits mínims exigits per la LOGSE. Evidentment, és una opció més; en qualsevol cas, contrasta amb les poques línies que hi ha de cara als ajuntaments. I, sobretot, contrasta amb un fet molt concret: el passat 2 d'abril se signava un conveni entre el Departament de Governació, el Banc de Crèdit Local i la Caixa de Girona que pretén facilitar l'execució de projectes inclosos en el PUOSC del quadrienni 96-99. Evidentment, aquesta és una iniciativa lloable, però vet aquí que sempre hi ha d'haver un però. L'apartat

tercer de l'acord preveu que la càrrega financera derivada d'aquestes operacions anirà a càrrec de les entitats locals que se'n beneficiïn. I, això, que vol dir? Vol dir que, si un ajuntament en demana deu, dels quals cinc són la part que ha de finançar el mateix ajuntament, i cinc és la part que ha de finançar la Generalitat, els interessos que paga són de deu i no de cinc, com seria el normal. És clar, aquí, de voluntat política d'ajudar, res de res. Per tant, tot i que no es pot dir res, destaca la poca, per no dir nulla, voluntat d'ajudar realment els ajuntaments en les seves greus problemàtiques financeres. No hauria estat possible plantejar el mateix tipus d'acord que s'ha fet amb el Banc de Crèdit Local, per exemple, amb l'Institut Català de Finances, en unes condicions clarament favorables per als ajuntaments i sense carregar-los, evidentment, la part que no els toca de pagar? O és que això era fer una política massa nacionalment correcta?

Com he dit al començament, una de les motivacions a l'hora de presentar aquesta interpellació era precisament el retard en els pagaments de la Generalitat. És un fet generalitzat que hi ha aquest retard, però voldríem centrar-lo, en aquesta interpellació, en els ens locals. A més a més, darrerament s'ha discutit sovint en aquesta cambra sobre aquest tema i, en diverses formulacions, sobre quin paper jugava la Generalitat en relació amb les finances municipals: des del retard que estàvem comentant, a la pretensió, en alguns casos, d'alguns departaments de quedar exempts d'impostos municipals –IBI sobretot–, a la permanent obsessió, per part de la Generalitat, pel que fa a cessió de terrenys, quan es tracta de fer-hi alguna mena d'activitat. No necessàriament sempre ha de ser així. Tot plegat fa pensar que caldria tota una altra filosofia i una altra manera de fer en les relacions entre la Generalitat i les administracions locals. I, de fet, aquesta afirmació –desgraciadament, a Catalunya– ja ha esdevingut un clàssic.

Uns quants ajuntaments i consells comarcals, darrerament, han impulsat una moció on denuncien la inadequació dels terminis de pagament de les subvencions per part de la Generalitat en relació amb l'article 100 de la Llei de procediment administratiu comú. El Síndic de Greuges va emetre un informe en relació amb el tema, al qual es va fer referència ahir, i, recentment, aquesta cambra ha aprovat una proposició no de llei que, d'alguna manera, obligava, doncs, la Generalitat a pagar les subvencions a l'hora i, en qualsevol cas, quan hagi superat els tres mesos, interessos de demora. Els objectius d'aquests ajuntaments, em sembla que els compartim tots, i són aquests dos, essencialment: primer, reduir els terminis de pagament de la Generalitat –que, en aquests moments, es calcula que estan sobre els divuit mesos–, i, en segon lloc, en el cas que superin els tres mesos, pagar interessos de demora. Però, atenció, atenció, perquè aquí hi ha una trampa evident, i una trampa que algú sí que ha notat, i en aquest sentit voldria fer referència a la intervenció que va fer el senyor Escudé l'altre dia a la Comissió d'Economia i Finances, quan defensava aquesta qüestió, i em sembla que és una mica la qüestió de tot plegat.

Quan –un exemple molt concret– un ajuntament sol·licita una subvenció determinada, ics, la Generalitat

acorda donar aquella subvenció, l'Ajuntament certifica i justifica el fet que ha fet l'obra o el que sigui per poder cobrar la subvenció i presenta els papers, però fins que la Generalitat no reconeix que l'Ajuntament ha presentat aquells papers i diu que són bons, fins aquell moment, no comencen a comptar els tres mesos, i a això tampoc s'hi val; és aquí on hi ha la trampa i és aquí on en la Proposició de llei aprovada l'altre dia no queda clara la qüestió. El que hem de pretendre, essencialment, és, si són tres mesos, són tres mesos a partir que l'Ajuntament ha presentat els papers, o com a molt apliquem el silenci administratiu positiu, en aquest sentit, i pactem el termini. I en aquest sentit estariem plantejant una política realment eficaç en aquest sentit.

És per això que, d'alguna manera... –s'acaba el temps, tindrem ocasió en la rèplica d'acabar-ho de comentar–, però que compartim aquest, d'alguna manera, el plantejament que han fet aquests ajuntaments, aquests consells comarcals, que, com ha dit el senyor Roc Fuentes, són de tots colors, de tots colors polítics, i en els quals hi ha una majoria de Convergència i Unió, que és un fet que hem compartit tots els grups parlamentaris en aquesta cambra, i que, d'alguna manera, hem de donar-hi solució, i la solució –hi insisteixo– no ha de ser allò de «feta la llei, feta la trampa», perquè a vegades tinc la sensació que abans de fer la llei, fins i tot, ja hem estat capaços de saber com s'havia de fer la trampa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller de Governació, honorable Xavier Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, deixin-me dir, després dels dos interpellants, el senyor Benach i el senyor Roc Fuentes, que, òbviament, jo, d'entrada, no puc compartir la situació de dir que en la qüestió de les finances locals anem pitjor cada vegada. Estaríem d'acord que no estem bé, i que al tema de les finances locals hem de donar-hi un canvi, hem de donar-hi una volta, hem de donar-hi un gir, però, en qualsevol cas, jo diria que l'afirmació que això cada vegada està en una situació pitjor..., doncs, en principi, jo espero convèncer-los que tinc raó.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En segona qüestió, deixin-me dir també que..., i m'agrada que el senyor Fuentes, en la seva intervenció, hagi fet menció a la Moció i a la interpellació del mes de maig del 96, em sembla que era, perquè jo vull manifestar que per part del Govern i per part d'aquest conseller que els parla, doncs, malgrat que vostès puguin opinar el contrari, continua havent-hi el màxim interès en els temes d'Administració local i en els temes de finançament local. Perquè, a més, penso que això no podria ser d'una altra manera. Jo constato que existeixen, poden existir, doncs, desacords en determinades

maneres i que serien lògics en els plantejaments dels diferents grups polítics, però penso que fins ara s'ha constatat que existeix un acord en allò que és fonamental entre aquesta cambra i el mateix Govern, i ho dic perquè això ho demostra, ja que en la majoria dels casos, després de les interpellacions, es produeixen les mocions subsegüents i normalment, aquestes mocions, són aprovades per unanimitat.

Per tant, jo, subratllar que, malgrat el que vostès han manifestat al principi, que pot arribar a induir una manca d'interès per part del Govern en els temes de l'Administració local, doncs, res més lluny de la realitat.

Tercera qüestió, i ho he de tornar a dir novament, i és que hem de centrar aquest debat sobre el finançament dels ens locals dins d'un context, i el context és que no podem afrontar-lo amb l'amplitud que ens correspondria ja que existeix una generalització de preceptes, proclamats com a bàsics dins la normativa estatal, incloses sentències del Tribunal Constitucional en aquesta matèria, que no ens permeten abordar potser el fons del debat, que és, seria la tramitació de normativa pròpia d'aquesta cambra que donés resposta a la problemàtica que hi ha plantejada a nivell de tots els ajuntaments de Catalunya, i que vostè abans també en feia menció. Per tant, situem-ho en aquest context, que no estem, encara no tenim reconeguda aquesta capacitat, per la qual cosa hem de debatre no solament, no tant sobre els criteris de capteniment del Govern en relació amb el finançament dels municipis, sinó sobre la política de capteniment del Govern en relació amb la seva cooperació econòmica amb les finances dels ens locals. La diferència jo crec que és òbvia: no discutirem sobre aquelles mesures que cal emprendre per garantir la suficiència financera dels ajuntaments, la seva responsabilitat fiscal i la participació que legítimament els pertoca en els ingressos de l'Estat en aquests moments, malgrat que sí que penso que ho tenim clar i la voluntat de poder-ho fer en algun moment, sinó que ens haurem de limitar a revisar allò que des del Govern de la Generalitat podem fer i, en tot cas, com ho fem.

Com contribueix, per tant, el Govern de la Generalitat a la millora de la situació financera en els ens locals?, situació financera que també estaria en desacord amb el que ha plantejat el senyor Benach, perquè penso que, pel que fa a la situació de despesa corrent, pel que fa a la situació de despesa corrent, aquesta situació financera ha millorat substancialment; per cert –i també és just així reconèixer-ho–, com a conseqüència de l'esforç de contenció de la despesa realitzada pels mateixos ajuntaments, de la racionalització del seu esforç inversor, de la millor gestió, de l'aflorament i eixugament del seu nivell d'endeutament. Una altra cosa seria en l'àmbit de les inversions, i dins de l'àmbit de les inversions hem de continuar mantenint, doncs, dins d'aquest context global, que estem en una situació pressupostària –que afecta totes les administracions– d'uns forts retalls pressupostaris pel que fa a aquests aspectes. Per tant, el meu reconeixement sincer a l'esforç esmerçat en la inflexió en els criteris de gestió municipal els darrers anys, sobretot els darrers tres anys, de la mateixa manera que penso –i ho dic honestament– que caldrà reconèixer en aquesta inflexió que hi pot haver contribuït

en alguna mesura –la valoració, en tot cas, la deixo per a cadascú– la política duta a terme des del Govern de la Generalitat.

Jo crec que aquesta política, els darrers anys, i dins d'aquest context de greu contenció pressupostària, ha continuat suposant un esforç molt important, no solament financer, sinó també de gestió, d'adaptació del marc general de contenció de la despesa pública i, a voltes, per què no dir-ho també, d'una certa imaginació. La comparativa d'una partida pressupostària d'un any a l'altre solament és significativa en la mesura que sigui contemplada dins del marc de l'evolució global d'aquest pressupost, i fins i tot dels pressupostos de la resta d'administracions públiques. Per dir-ho d'alguna altra manera, no suposa el mateix esforç donar deu de mil, que donar cinc de deu; això em sembla que és ja, en si mateix, prou entenedor. Per tant, les dades referents a la situació de la Generalitat jo crec que tenen necessàriament un caràcter aproximatiu, que ara els donaré, atès el seu sistema de finançament, però l'aproximació s'ha realitzat de la manera més acurada possible, i, en tot cas, els donaré xifres separades per tal que puguin discernir-ne bé unes de les altres.

En general, del 96 i del 97 jo crec que es nota una tendència, que s'havia iniciat del 95 cap al 96, a l'augment o, en alguns casos, a la menor disminució de les transferències corrents en detriment de les transferències de capital. Cal destacar, tanmateix, l'esforç pressupostari realitzat per la Generalitat en el seu conjunt vers els ens locals, perquè, si bé l'increment general de la despesa dels pressupostos de la Generalitat ha estat d'un 3,37% respecte als crèdits aprovats per al 96, la quantitat total destinada com a transferències als ens locals, tant corrents com de capital, ha experimentat un increment superior al 5,3 si tenim en compte solament els departaments de la Generalitat, o al 9,8 si també tenim en compte els organismes, entitats autònomes i les seves empreses.

Tomo a dir-ho: crec que això és especialment significatiu si tenim en compte que aquest augment del 3,37% dels pressupostos de la Generalitat és la mitjana resultant de l'augment de la despesa pública prevista pel Govern amb destinació a serveis bàsics als ciutadans, sanitat i educació; per tant, despesa que reverteix en serveis, doncs, que també se'n beneficien els municipis en alguns casos. Aquestes dues àrees tenen, sanitat i educació, com vostès saben, un pes molt gran en l'estructura de despesa de la Generalitat; concretament, en el pressupost del 97 representen el 60%. Això vol dir que, sense tenir en compte aquestes despeses en serveis bàsics als ciutadans, l'ajustament pressupostari de la Generalitat l'any 1997, per imperatius del context de Maastricht, convergència europea, etcètera, comporta una reducció del 27,3 respecte a la resta d'àrees. Per tant, el fet d'augmentar les transferències corrents d'un 24,7 respecte a l'any anterior i desaccelerar la baixa en transferències de capital a més de la meitat, també respecte a l'any anterior, suposa un gran esforç, penso, pressupostari, que el Govern assumeix, precisament, perquè els ens locals i la seva capacitat financera són unes prioritats de la seva política i, en conseqüència, no solament vol evitar que la contenció de la despesa pú-

blica en el seu pressupost es traslladi automàticament als ingressos dels ens locals, sinó que intenta, amb uns recursos, hi insisteixo, minvats i una capacitat de despesa reduïda d'un 27,3%, augmentar el nivell de transferències per tal de suplir les mancances de finançament provinents de la participació en els ingressos de l'Estat que pateixen els nostres ens locals. Jo, m'agradaria, m'agradaria... –i ho dic amb el màxim respecte–, que després d'aquestes paraules, doncs, es pot discutir si això és suficient o insuficient, estaria d'acord a dir que és insuficient finançament per la situació dallò, però, en cap cas, amb això es pot atacar de menysteniment dels ens locals.

Sense cap ànim de crear especial polèmica, sinó de continuar-nos mantenint dins d'aquest context global en què jo vull centrar aquest debat en la interpellació d'avui, per avaluar aquestes xifres dins el marc general de pressupostos de les administracions públiques, cal assenyalar que es tracta d'increments, hi insisteixo, com es veu, superiors al percentatge de participació dels municipis en els ingressos de l'Estat, que ha estat fixat en un 4,9% davant el que deia abans, el 9,8 d'augment que el conjunt de departaments i organismes i empreses de la Generalitat tenen previstos per al 1997.

Una altra qüestió en què s'ha produït –i vostès s'hi han referit també en la seva intervenció– un esforç de gestió d'influència directa en les finances municipals és en el tema dels pagaments. Una cosa que, evidentment, és de justícia i sembla de calaix, però que, a voltes, no és tampoc tan senzill ni tan lineal, atès que la Generalitat també depèn, en bona mesura, de la puntualitat en el pagament de les transferències que rep.

En qualsevol cas, voldria remarcar que els mesos de gener a maig de 1997 s'han pagat des de la Generalitat de Catalunya 22.867 milions de pessetes als ens locals, i que la nostra voluntat és posar-nos al dia, evidentment, al més aviat possible, mantenint el compromís de pagaments mensuals, tant a consells comarcals com a ajuntaments, i fins i tot poder arribar a una planificació en el temps que permeti, si més no, als ajuntaments, saber per quan poden esperar els pagaments. Aquestes xifres són, penso, significatives. El mes de febrer passat constaven a la Tresoreria de la Generalitat 11.210 milions de pessetes de deute als ens locals, acreditats, mentre que el 30 de maig el deute ha disminuït a 3.919 milions de pessetes. Això què vol dir? Que dels 11.210 als 3.919 que hi ha al mes de maig, per tant, en aquests quatre mesos, tot això és fruit d'un pla de pagament iniciat pel Departament de Governació des del mes de setembre passat, en col·laboració amb el Departament d'Economia i Finances, per tal de contribuir a la regularització, sobretot, d'aquesta situació financera dels ens locals.

Destacar també –vostès n'han parlat– els convenis signats entre el Departament de Governació, el Banc de Crèdit Local i la Caixa de Girona per facilitar l'execució dels projectes de les entitats locals incloses en el PUOSC per al quadrienni 96-99. Fem també una anàlisi una mica global. Es tracta, com deien molt bé vostès, de dos convenis signats el 2 d'abril que tenen per objecte establir una línia d'ajut preferent de crèdit a favor de les entitats locals que són beneficiàries de la

cooperació econòmica de la Generalitat, instrumentada mitjançant el PUOSC. Aquesta línia de crèdit, negociada pel total del PUOSC, possibilita unes condicions, d'entrada, jo penso que avantatjoses per als municipis, siguin grans o petits, que vulguin subscriure-les. Aquests convenis permeten als ens locals, sol·licitats a les entitats financeres esmentades, avançaments a compte de fins al 75% de les subvencions adjudicades, i també préstecs, evidentment, destinats a finançar la seva aportació als projectes, d'un tipus preferencial. Això què vol dir? Fins ara no existia cap línia de crèdit global. Els ajuntaments havien d'espavilar-se cada un pel seu cantó per anar a buscar el crèdit en aquella entitat que intentés fer-los-el amb una situació millor. En això, ara, gràcies a aquest acord global, creiem que donem un primer pas, i el primer pas és que s'aconsegueixen unes millores en el finançament dels crèdits superiors.

Jo estic disposat a anar avançant –i també ja ho anuncio– en aquesta altra anàlisi que em fan respecte a la possibilitat de, des de l'Institut Català de Finances o des d'un banc de crèdit català –que se n'havia parlat alguna vegada–, veure com això pot anar-se fent, fins i tot, encara, amb millors circumstàncies. Però, en qualsevol cas, no em neguin que això és un pas; potser un pas d'un trajecte de deu, o un pas d'un trajecte de quinze, però en definitiva és un primer pas que també demostra la preocupació per, insisteixo, en aquest moment de contenció pressupostària i de greu crisi, mirar de buscar eines que puguin ajudar els ens locals.

També això pot ser motiu d'estudi i motiu de millora –és un tema que tenim sobre la taula i que estem planificant– del que pot significar també un model a seguir –amb les variacions que fossin escaients– en el finançament de les obres d'infraestructura local finançades amb càrrec al Feder. En relació, precisament, amb els fons estructurals europeus, una línia cabdal d'incidència en la inversió local..., s'ha passat de 6.900 milions, dotació del Feder –dotació del Feder– per al bienni 94-96, a 14.400 milions, dotació 97-99. Això significa una inversió important, i aquesta inversió és la que també, entre altres coses, motiva que en els pressupostos de la Generalitat es posi l'accent en l'augment de les transferències corrents.

Jo voldria destacar també l'esforç esmerçat en la gestió dels fons estructurals europeus dut a terme des de la Comissió de Govern Local de Catalunya, que va elaborar i va aprovar amb les entitats municipalistes de Catalunya els criteris de selecció i de seguiment dels projectes locals susceptibles de rebre subvenció per part de la Unió Europea a través d'aquest programa.

Per últim, jo no voldria acabar aquesta meua primera intervenció sense també renovar l'oferiment que el 20 de març d'enguany, de 1997, des del Departament de Governació es va fer a les entitats municipalistes, tant la Federació de Municipis com l'Associació Catalana de Municipis, per plantejar un marc estable per als ens locals de Catalunya. Penso que, sense abandonar la idea de la mesa tripartida Estat - Generalitat - ens locals, que ha estat reiteradament reclamada tant per aquesta cambra com pel Govern, amb el Govern anterior i amb l'actual Govern central, com ja coneixen els diputats, doncs, aquesta podria ser, insisteixo, aquesta podria ser

una bona línia de treball. Des del Departament de Governació es va trametre el mes de març passat un document d'estudi de diferents propostes orientades precisament a plantejar aquest marc estable per als ens locals. Jo espero que des de les associacions municipalistes es vulgui recollir l'ofertament de treballar-hi i entre tots millorar-ho, sempre –sempre– en la línia de consens, la línia d'acord que celebro dir que acostuma a presidir les actuacions del Govern i de les institucions catalanes, sobretot a nivell de la Comissió de Govern Local, en defensa dels interessos del món local.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica a la intervenció del conseller, té la paraula l'interpellant senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Pomés, si els ajuntaments són una prioritat essencial per al Govern, no vull ni imaginar què deu passar amb aquells àmbits que no són prioritaris per a vostès. Perquè vostè m'ha dit: «No, no és cert que, als ajuntaments, les finances municipals no hagin empitjorat.» Escolti, agafem els pressupostos del 95, del 96 i del 97, i veurem que del 96 al 97 hi ha un petit increment, efectivament, però que no arriba a compensar la reducció de l'any 95. Les xifres són claríssimes: l'any 95, 33.000 milions; l'any 96, 29.000 milions; l'any 97, 30.000 milions, lluny dels 33.000. Vostè diu: «Afegim-hi els organismes i les entitats.» Continuem igual: l'any 95, 40.000 milions; l'any 96, 35.000; l'any 97, 37.000.

Vostè diu: «Home, en aquest àmbit, intentem, i amb tots, intentem buscar el consens i que les mocions s'aprovin per unanimitat.» M'hi apunto, senyor conseller. El que vam aprovar de la nostra Moció l'any passat per unanimitat va ser una qüestió a la qual vostè ha fet referència molt de passada, que és un compromís que vostè va adquirir, sobretot a partir dels acords, els pactes que vostès tenen amb el Partit Popular, que és realment impulsar la mesa tripartida, precisament, per estudiar i millorar globalment les finances dels ajuntaments. I aquest va ser un punt que es va aprovar, l'únic, de la nostra Moció de l'any passat. I fa dos mesos una altra moció que es va debatre en aquest Parlament, presentada, com he dit abans, pel senyor Mir, en relació amb el PUOSC, em sembla que no va tenir en absolut el suport del Grup de la majoria: no va ser aprovat ni un sol punt de la Moció.

Però aquestes no són les qüestions essencials. La qüestió essencial és que, amb independència de les responsabilitats del Govern central, en les quals vostès, per voluntat pròpia, hi tenen una part important –perquè vostès han pactat amb el Govern central i, per tant, vostès són corresponsables de la política del Govern central–, vostès tenen unes responsabilitats específiques i tenen unes obligacions específiques. I vostè diu: «Estem en una època de contenció, i, malgrat tot, hem fet

aquest esforç.» L'esforç, com ja li dic, és el que li he explicat abans, però jo el que li demano i li torno a reiterar és si vostès poden o no poden incrementar el Fons de cooperació local i relacionar-lo amb els pressupostos de la Generalitat i relacionar-lo amb l'increment que tindran les finances de la Generalitat per la cessió de l'IRPF, que s'està produint en uns moments de contenció econòmica, però que, malgrat tot, vostès han reclamat, nosaltres hi hem donat suport i que representarà una millora per a les finances de la Generalitat. Això repercutirà també en els ajuntaments? Vostès estan disposats a fer un pla per millorar efectivament aquestes finances? Vostè m'ha dit: «Estem fent un pla de pagament als ajuntaments que superarà els retards tan importants que estan patint.» Jo dic: fins quan?, quan es posaran al corrent?, pagaran interessos a partir d'ara?, compliran a partir d'ara exactament la Moció aprovada pel Parlament de Catalunya?, o no? Perquè, és clar, això tampoc m'ho ha contestat. Vostès estan o no estan disposats, poden o no poden des del Govern de la Generalitat assegurar que a partir d'ara es farà aquest pagament amb caràcter puntual? Vostès fan un pla per posar-se al corrent. A partir que es posin al corrent, vostès pagaran puntualment, o vostès pagaran amb interessos? Expliqui-m'ho, comprometi's clarament, perquè és una qüestió que està establerta legalment.

Vostè ha dit: «Home, hem fet un pla, un acord amb els ajuntaments pel PUOSC, en funció del qual tenen una entitat i no han de buscar en els crèdits aquí i allà, i aquest és un mèrit del Govern de la Generalitat.» Efectivament, un mèrit que essencialment paguen i continuen pagant els ajuntaments. Vostès estan disposats a fer l'esforç d'establir un pla de sanejament financer per als ajuntaments, rascar-se vostès la butxaca i posar-hi efectivament tres punts, com nosaltres demanem? Vostès estan de veritat disposats a modificar les dotacions, la gestió, el finançament, i acomplir els objectius legalment establerts pel que fa referència al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya? Vostès estan de veritat disposats a canviar, a millorar, a superar la seva política actual en relació amb els ajuntaments? Això és el que li demano que em contesti, senyor conseller.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fuentes. Ara correspon el torn de rèplica al Grup d'Esquerra República i al seu portaveu, en aquest cas, el senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, hi ha tot un seguit d'afirmacions que ha fet l'honorable conseller que, d'alguna manera, nosaltres voldríem revisar o, si més no, fer-hi una certa reflexió. Vostè ha dit que les mocions estaven aprovades per unanimitat. En tot cas..., crec que això és el que hauria de dir al final, però ho dic al començament perquè quedi clar d'entrada, i no cal que en parlem més.

Miri, aquesta moció que farem ara, nosaltres estem disposats fins i tot a pactar-ne el contingut, les paraules

exactes amb les quals s'ha de redactar, sempre que –i això li ha de quedar clar a l'honorable conseller– que di també clar quin n'és l'objectiu. Primer, avançar cap a una llei catalana d'hisendes locals; quines possibilitats hi ha. Segon, el Pla director d'inversions locals; n'hem parlat i no s'ha dit res; per tant, aquest també és un aspecte de la moció, ha de ser un aspecte de la moció. Tercer, evidentment, tota la qüestió que hem plantejat dels pagaments; i dic «tota la qüestió que hem plantejat dels pagaments» perquè nosaltres volem que quedi ben clar, que quedi negre sobre blanc i que quedin els matisos ben definits, que no hi hagi cap mena de dubte de quines són les obligacions que té cadascú: els qui demanen la subvenció o els qui firmen el conveni..., és a dir, els ajuntaments, els consells comarcals, però també els qui tenen la responsabilitat de pagar-ho, la Generalitat en aquest cas.

La nostra moció anava en aquesta línia, i a partir d'aquí ja li dic que estem disposats a parlar de tot i a intentar consensuar-ho tant com es pugui, però, indubtablement, sota aquest prisma d'intentar aclarir i avançar, sobretot, des del punt de vista nacional en tots aquests temes.

Hi ha tot un seguit de reflexions, senyor conseller, que vostè ha fet que donarien no per a una interpellació: donarien per a un debat gairebé, un debat monogràfic sobre el municipalisme, no? Perquè quan vostè diu: «Home, no anem pitjor cada vegada», és clar, és que és una afirmació que és contrastable; evidentment, vostè té aquesta opinió, nosaltres en tenim una altra. Però sí que és cert que no es pot fer aïlladament. És a dir, és evident que els ajuntaments han hagut de jugar un paper diferent –diferent– al que haurien d'haver jugat en condicions normals; és evident que la majoria d'ajuntaments –i aquesta és una afirmació que em sembla que no es pot rebatre– no tenen les condicions econòmiques o les finances sanejades, i, per tant, aquí hi ha, evidentment, tot un seguit de qüestions que se'n desprenen molt importants, però molt importants, és a dir, tot un seguit de qüestions que pegen que en alguns casos ens farien posar la pell de gallina –i, si no, repassem els informes de la Sindicatura de Comptes, en alguns casos altament preocupants–, i, per tant, és evident que les finances dels ajuntaments no estan bé; no estan bé, i, per tant, s'hi ha de posar remei. És evident també que el tema de les inversions, com vostè ha dit, hi ha influït. Però, és clar, és que, d'alguna manera, quants anys de retard portàvem? I per què? I, d'alguna manera, això implica, doncs, haver de fer tot un seguit de polítiques d'inversions molt més forçades de les que s'haurien d'haver fet amb normalitat. I que moltes vegades els ajuntaments han hagut d'assumir fins i tot competències i inversions que no els pertocaven per llei, i ho han hagut de fer. I això no ha tingut cap mena de compensació econòmica. Per tant, en aquest sentit, no es pot oblidar el passat més recent, perquè ha estat, evidentment, un llast important a l'hora de plantejar les coses tal com són en aquests moments.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Hi ha una última reflexió; jo li voldria dir moltes més coses, però una última reflexió: el tema de la cooperació econòmica amb els ens locals que vostè plantejava.

Vostè deia: «Quina és la cooperació econòmica amb els ens locals?» Home, jo el que diria és que, en tot cas, mirem la llei, honorable conseller: la Llei municipal de règim local de Catalunya diu clarament que és la Generalitat qui ha de regular les finances dels ens locals de Catalunya en el marc del que estableix la legislació bàsica de l'Estat, i després explica com s'ha de fer això. És a dir, no es tracta només de cooperar: es tracta que en aquest terreny s'ha de legislar.

Finalment, vostè parlava del conveni amb el Banco de Crèdit Local, la Caixa de Girona... Escolti, molt bé, fantàstic que vostès hagin signat aquest conveni, però aquest conveni no és res de l'altre món –no és res de l'altre món. En aquests moments, firmar un conveni a un tipus d'interès Mibor més 0,225, amb una comissió del 0,10%, o bé Mibor més 0,25, amb una comissió, per a alguns casos, d'obertura del 0,10%, o bé en un altre cas, Mibor més 0,275, comissió d'obertura del 0,20%, em fa l'efecte que, d'ajuntaments que signen crèdits per sota d'aquestes condicions, en podríem trobar a cabassos. Per tant, si la Generalitat no és capaç de trobar una fórmula que sigui encara més beneficiosa que la que estan fent molts ajuntaments, doncs..., així estem.

En qualsevol cas, honorable conseller, insisteixo, nosaltres estaríem disposats a parlar d'aquest tema i consensuar la moció, que hem de presentar, evidentment, en un termini de temps concret, però que ha d'anar molt basada en aquests punts: primer, una voluntat clara de legislar sobre el tema de les hisendes locals, i segon, evidentment, reconec que és difícil aclarir aquesta nebulosa de què parlava en el tema del Pla director d'inversions locals, però, si més no, posar-hi voluntat, i en tercer lloc, deixar molt clar, és a dir, clarificar d'una manera precisa la proposició no de llei que l'altre dia va ser aprovada per aquesta cambra, perquè no quedi cap mena de dubte i que quedi clar que cadascú juga el paper que juga.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller de Governació, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Governació

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo..., agrair d'entrada el to del senyor Benach i també del senyor Roc Fuentes, en el sentit de la voluntat de disposar una moció consensuada; penso que això és una cosa que, en definitiva, doncs, ajuda tothom.

Jo ara m'agradaria contestar algunes de les afirmacions que potser en el primer torn no he fet i que ara els il·lustres diputats m'han reiterat, no? El perquè, per exemple, no s'ha fet la llei catalana d'hisendes locals. És cert; el que passa és que, per exemple, ens sembla que això s'ha de plantejar, s'ha de plantejar en el moment que la Generalitat realment distribueixi els recursos provinents de l'Estat, d'acord amb el que diu l'article 48.3 de l'Estatut d'autonomia. Mentre això no sigui

així, és difícil poder fer una llei catalana d'hisendes locals, perquè quedaria buida de contingut.

Respecte al Pla director d'inversions, el Pla director d'inversions és un tema que s'hi està treballant i que hi ha una ponència, que em sembla que s'havia de reunir tant amb l'Associació com amb la Federació de Municipis i que després, per problemes d'agenda, va quedar ajornada, però, en qualsevol cas, hi ha treballs molt avançats per anar endavant en aquesta qüestió.

Escolti, Pla d'obres i serveis, diu: «Es pot modificar l'estructura del Pla d'obres i serveis? Podem modificar determinats aspectes del Pla d'obres i serveis?» Jo crec que ho vaig anunciar temps enrere, que havíem d'entrar en una revisió. El Pla d'obres i serveis ha complert ja una etapa, ha complert una funció dins dels ajuntaments de Catalunya, i possiblement se n'ha de fer una reformulació; per tant, d'acord a analitzar quina hauria de ser aquesta modificació del Pla d'obres i serveis i cap on ha d'anar aquest Pla d'obres i serveis, perquè, si bé és cert que el seu naixement va estar en base, sobretot, a aquells serveis essencials dels municipis, serveis tan bàsics com el clavegueram, la xarxa d'aigua potable, l'enllumenat, etcètera, ara, això, en molts casos, no m'atreveria a dir al cent per cent, però jo crec que en molts casos aquesta situació està superada, però és obvi que hi ha altres necessitats, i, a més, hi ha altres voluntats, absolutament legítimes, en els respectius municipis perquè això es pugui tirar endavant.

Respecte a la dotació d'aquest Pla d'obres i serveis, de si s'ha incrementat o s'ha disminuït, miri, la dotació de l'Estat l'ha disminuït de 655 milions de pessetes, i, malgrat aquesta disminució de 655 milions de pessetes, nosaltres mantenim la totalitat del Pla, des de la Generalitat.

Temes de pagament, doncs, miri, en el pagament, la voluntat és d'anar avançant i d'anar aconseguint que el pagament es faci de forma correcta i que, per tant, no hàgim de pagar interessos, interessos que després ens puguin detreure partides pressupostàries que han d'anar destinades a inversió, però això –hi insisteixo– ho han de fer tenint en compte la realitat concreta de la situació pressupostària en què ens estem movent en aquests moments; situació pressupostària, senyor Roc Fuentes, que, amb la màxima cordialitat, deixi'm dir-li que diu: «Home, sí, d'acord, l'any 96 el pressupost era de 29.000 milions, 29.395 milions i el 97 s'ha incrementat una mica.» Sí, ha passat a 30.963; és a dir, aproximadament, uns 1.600 milions d'increment. Escolti, 1.600 milions d'increment en una situació global pressupostària no de contenció, sinó de forta restricció, reconeguin-me que això és mantenir unes prioritats; no mantenir unes suficiències, però sí mantenir unes prioritats.

Per tant, miri, una cosa és que... –i en això estic d'acord amb el senyor Benach–, és a dir, jo no estic dient que els ajuntaments estiguin bé, jo reconec que hi ha una situació de finançament dolent. El que jo no reconec, perquè penso que hi ha raons objectives que ho avalen, és que aquesta situació, dintre de l'actual context, estigui pitjor; està malament, no ha empitjorat, hem de lluitar perquè millori i perquè se solucioni. Per tant, la

voluntat del Departament, la reitero aquí en aquesta qüestió concreta.

Com que em sembla que em queden encara dos o tres minuts, jo, m'agradaria llegir, ni que sigui així, molt per sobre, quin és el document de treball aquest sobre el marc estable per als ens locals que va ser tramès –hi insisteixo– amb data 17 de març tant a la Federació com a l'Associació Catalana de Municipis. I allà es parlava que «el marc estable per als ens locals de Catalunya ha de partir de la consideració del principi d'autonomia local. El marc estable ha de jugar sobre el nivell competencial i sobre la suficiència financera.» Llavors, es parlava de mecanismes per reforçar l'autonomia local: l'accés al Tribunal Constitucional, etcètera, consideració sobre el principi d'intervenció, sobre el paper que ha de jugar la Comissió de Govern Local, sobre quines són les mesures per aconseguir aquest marc estable tant a l'Associació com a la Federació, el principi competencial, les competències municipals, les competències comarcals, les referides a les diputacions... I allà ja parlàvem que la base sobre la qual pivota l'autonomia local de suficiència financera..., ja parlàvem de l'article 48 de l'Estatut d'autonomia. I, per tant, en el tema de la participació dels ingressos de l'Estat a realitzar per la Generalitat, parlàvem que aquesta distribució ha de partir de les següents premisses: la reclamació de l'Estat d'un augment d'aquesta participació, a la vegada que la Generalitat també hauria d'augmentar la pròpia; l'aprovació del Pla director d'inversions locals, que inclourà una nova redacció del PUOSC –això està escrit–; la sollicitud de revisió de la Llei d'hisendes locals de forma que es permeti més marge als municipis per establir la seva pròpia capacitat tributària, i aquestes mesures no poden sinó anar acompanyades d'un reforç de les finances de consells comarcals, per als quals cal demanar la participació en els ingressos de l'Estat, tot i modificant les hisendes locals.

Per tant, la configuració d'aquest marc estable passa, dèiem, per un clar reforç dels consells comarcals, però també dels ajuntaments, en dues entitats bàsiques de l'organització territorial de Catalunya, com deia l'article 5 de l'Estatut d'autonomia.

Jo crec que aquí hi ha una manifesta voluntat política i una línia clara de quins són els objectius de capteniment que el Govern té en aquests temes referents no solament a la suficiència financera, sinó també al paper que han de jugar, en aquest cas, els ajuntaments en la construcció de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

He d'informar el Ple que la interpellació número 7, que era previst substanciar-la en aquest moment, la Mesa ha tingut coneixement per escrit que ha estat posposada

per acord del conseller i el diputat interpellant per a una propera sessió. *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre les transferències de les diputacions en matèria de sanitat

Per tant, correspon ara substanciar la interpellació número 9, interpellació sobre les transferències a les diputacions en matèria de sanitat, presentada pel Grup Socialista, i que prendrà la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, el motiu de la interpellació no és tant sobre les transferències, sinó sobre la gestió de les transferències que la Generalitat va rebre al seu moment procedent de les diputacions de Catalunya, de les diputacions de Tarragona, Lleida i Girona, com a conseqüència del Decret 167/92, del 20 de juliol, pel qual la Generalitat es féu càrrec dels serveis, mitjans i recursos sanitaris d'aquestes diputacions, i això fou en virtut de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i en virtut d'una resolució anterior d'aquest mateix Parlament.

Assumida la transferència d'aquests serveis, la Generalitat els va adscriure al Servei Català de la Salut i va crear immediatament tres empreses, tres empreses públiques, d'acord amb l'Estatut de l'empresa pública de Catalunya: Gestió de Serveis Sanitaris, de Lleida; Institut d'Assistència Sanitària, per a Girona, i Gestió i Prestació de Serveis de la Salut, per a Tarragona, perquè gestionessin aquests serveis amb criteris empresarials privats.

De llavors fins ara, han estat, doncs, aquestes empreses públiques les que han gestionat aquests serveis procedents de les diputacions. Des del nostre punt de vista, però, el balanç que cal fer-ne en aquest moment, uns anys després i, per tant, ja amb suficient perspectiva, és un balanç relativament agredolç. Lluny d'aquell plantejament inicial que permetia pensar que la transferència dels serveis sanitaris a la Generalitat de Catalunya permetria una molt major coherència en la gestió dels serveis, i que el sistema empresarial del qual es dotava la seva gestió permetria uns criteris molt més solvents des del punt de vista de la gestió i l'eficàcia, en aquest moment nosaltres ens trobem força decebuts, senyor conseller, i això per les raons següents.

Situem-nos en el cas específic de la demarcació de Lleida, que conec bé, perquè he estat president de la Diputació de Lleida i, per tant, és un tema que he treballat de prop, però allò que vaig a situar del cas dels serveis sanitaris a la província de Lleida és extrapolable al conjunt de Catalunya, i, per tant, li prego que no s'ho prengui només com la casuística específica de lo que succeeix a Lleida, sinó elevat-ho a la categoria general en tot allò que afecta el conjunt dels serveis transferits.

Des del nostre punt de vista, succeeixen tres problemes que caldria afrontar. En primer lloc, és molt difícil determinar les perspectives de futur, allò que cal fer o no cal fer, encara que sigui des d'una empresa pública, si prèviament no es defineix un pla assistencial que situï i que coordini el conjunt de prestacions assistencials que en matèria hospitalària poden fer el conjunt d'hospitals d'una regió sanitària determinada; en aquest cas, en la regió sanitària de Lleida o en la regió de Girona o en la regió de Tarragona. Si aquest pla existeix, aquest pla no s'ha posat damunt la taula, per més que s'ha requerit i, per tant, hem de concloure que oficialment no existeix. Si el Pla no existeix, com podem procedir a la integració en la prestació dels serveis de tal forma que els serveis siguin complementaris o de tal forma que es pugui decidir el tancament o l'expansió d'uns serveis o d'uns altres? Situem-nos en el cas de Lleida una altra vegada: els serveis de pediatria de l'Hospital Provincial són transferits alhora a l'Arnau de Vilanova, i l'Hospital Provincial queda sense serveis de pediatria. En aquest moment, a l'Hospital Provincial se li anuncia el tancament dels laboratoris, malgrat que l'Hospital Provincial és un hospital que té un servei quirúrgic prou important o té una unitat de cures intensives. Pot funcionar un hospital sense un laboratori si continua sent un hospital de la determinació del que vam assenyalar al seu moment? Doncs, tots els serveis mèdics de l'Hospital Provincial conclouen que no, i fan saber als responsables d'aquesta empresa, i per extensió a la mateixa Conselleria, el que ells consideren que és un greu error –en qualsevol cas és un greu error–, en la mesura que no s'ha posat damunt la taula el disseny final del que significaria la prestació d'aquest servei, dels serveis de laboratori, alhora, a l'Arnau de Vilanova i a l'Hospital Provincial, i al conjunt d'hospitals que hi pugui haver en el conjunt de la regió sanitària.

Així podríem plantejar cadascun dels actes mèdics i de la prestació assistencial que s'hi produeix. L'Hospital Provincial de Lleida, gestionat per aquesta empresa, ha de..., permet ubicar-hi un CAP?, ha de gestionar àrees bàsiques en el territori?, ha de dedicar-se exclusivament a la prestació hospitalària i res més que això?, ha d'acabar les obres que va iniciar al seu moment quan tenia jo mateix l'honor de presidir la Diputació i l'honorable Xavier Pomés era el director de Serveis Sanitaris d'aquell mateix Hospital Provincial? Aquell disseny, que s'havia fet al seu moment, que passava per reformar el vell Hospital de Santa Maria, un hospital que ho era abans de la transferència, un hospital de condicions molt precàries i que en un moment determinat va ser objecte d'unes fortes inversions, molt fortes inversions per a modernitzar-lo i per a posar-lo al dia, aquelles obres han de continuar-se i s'han d'acabar, o no? Aquella part d'edifici que queda per resoldre, ha de continuar sent un hospital o ha de ser l'espai per a un CAP? Totes aquestes determinacions que a la llarga impliquen la inversió de moltíssims diners i decisions polítiques de llarg abast, perquè impliquen la posada en escena d'una planificació d'equipaments sanitaris, no es coneixen. Si hi són, no es coneixen, i, per tant, li dic com li deia abans, hem de concloure que no hi són; que les decisions que s'estan prenent són decisions que s'estan prenent des de diversos centres autònoms de decisió,

però que les respostes no obeeixen a un pla unificat i global.

Segona qüestió: des del moment en què l'Hospital fou assumit per la Generalitat i, en conseqüència, per aquesta empresa pública, van sorgir problemes de gestió, de personal, que han anat apareixent en els mitjans de comunicació, amb el que això significa de motiu de demoralització per part del mateix personal i de descrèdit davant de l'opinió pública d'una forma continuada. Aquest Hospital, com els altres, tenia una part de personal laboral i una part de personal funcionari. El personal laboral ha estat negociant durant tres anys, durant tres anys, un conveni, o l'actualització d'un conveni, si vol utilitzar termes específics. Després de tres anys de negociar un conveni i d'haver-se de manifestar moltíssimes vegades i d'haver de produir quantitat de notícies –totes elles desagradables i totes elles, lògicament, en detriment de la imatge del mateix centre i de la mateixa institució–, han de rebre una comunicació, per part del secretari general del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat, assenyalant-los que els resultats dels pactes són il·legals i, per tant, inassumibles per la Generalitat, i ha de ser a través d'una gestió directa en el despatx del conseller de Sanitat que allò que havia manifestat la Conselleria de Finances quedi sense efecte, que la reserva legal que suposava aquella actualització de conveni quedi sense efecte i que, per una decisió o per una intervenció directa del conseller de Sanitat, els resultats d'aquells pactes prenguin viabilitat. Tot aquest conjunt de notícies traslladades a l'opinió pública, senyor conseller, van greument en detriment de la imatge de gestió que reclamàvem.

Pel que fa al personal funcionari, escolti, de cent cinquanta funcionaris que foren transferits, cent quaranta tenen interposats, en aquest moment, un contenciós administratiu contra les decisions de la Generalitat. Vostè creu –vostè ho sap més bé que jo– que el personal d'infermeria i el personal mèdic presentarien un contenciós, si no trobessin greument agredits els seus drets i les expectatives dels seus drets en tant que funcionaris, després d'aquesta transferència? I, si això és així, senyor conseller –i, després, en la rèplica, perquè veig que se m'encén el llum, hi entrarem més a fons–, de quina manera es pot continuar aquella tasca il·lusionada que va ser començada en el seu moment i que, en la fórmula que s'havia adoptat a través de la transferència i a través del mutatge d'aquesta empresa pública, havia de permetre satisfer, de molt millor manera i més eficaçment, aquesta expectativa que hi havia fixada?

Senyor conseller, quan cent cinquanta funcionaris d'un hospital com el de Lleida i, per extensió, quan els funcionaris dels serveis transferits combaten d'aquesta forma les decisions de la Generalitat...

El president

Se li ha acabat el temps. Té, però, ara, la rèplica...

El Sr. Vilalta i Oliva

...és perquè creuen, senyor conseller, que els seus drets –o, almenys, l'expectativa dels seus drets– queden greument lesionats.

Gràcies, senyor president, i continuarem en la rèplica.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, té la paraula el conseller de Sanitat, honorable senyor Eduard Rius, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Vilalta, per començar, li haig de dir que, quan vaig conèixer l'anunciat de la seva interpellació sobre quin és el capteniment del Consell Executiu pel que fa a les transferències de les diputacions en matèria sanitària, la veritat és que em vaig desconcertar una mica tenint en compte que es tracta d'un procés tancat, un procés tancat, en part, l'any 1992. Després d'escoltar la seva intervenció, doncs, continuo una mica més desconcertat perquè jo em pensava que vostè volia parlar de la Diputació de Barcelona, per dir-nos, potser, que ara, en aquest moment, doncs, estaven d'acord a fer efectives les transferències dels serveis, dels mitjans i recursos de la Generalitat. Jo em pensava que era això, perquè aquest procés de transferència no està complet fins que no es facin efectives les transferències en matèria de serveis, mitjans i recursos a la Generalitat. La veritat és que penso que, abans de parlar del que ha estat la gestió –i vostè m'ha concretat una empresa, i és veritat que m'ha dit que això podria ser estès a altres empreses, fet que jo no comparteixo–, seria bo que es conegués el procés pel qual hem arribat aquí. Com que m'ha parlat també de tres punts i només n'he pogut sentir dos, en tot cas, hi ha una part concreta de la seva intervenció que, si em permet, li contestaria en el torn posterior.

El procés de transferències de les diputacions catalanes en matèria de sanitat respon a la voluntat manifesta dels legisladors estatal i autonòmic, i està expressada, com vostè molt bé ha dit, en la Llei general de sanitat i en les lleis d'ordenació sanitària de Catalunya i del règim provisional de les competències de les diputacions provincials. En compliment d'aquestes disposicions assenyalades, es va constituir, en el si de la Comissió Mixta de traspàs de serveis i recursos de les diputacions, la Ponència que havia de realitzar els treballs preparatoris de les transferències, i aquesta Ponència va donar continuïtat a les tasques endegades per un grup de treball que s'havia constituït el mes de juny de 1989. Val a dir –perquè penso que és important– que la Diputació de Barcelona no va voler participar en aquest procés de traspàs, ja que, malgrat els reiterats requeriments per part dels departaments de Governació i de Sanitat, en aquest sentit, no va complimentar la documentació indispensable per poder determinar els serveis i recursos a traspasar. No obstant això, el procés va avançar pel que fa a la resta de diputacions per evitar que es produïssin endarreriments motivats per la manca de col·laboració d'una de les diputacions. El gener de 1992, la Ponència va elevar al Ple de la Comissió Mixta una proposta de traspàs dels serveis de les diputacions que hem esmentat; en la sessió del 10 de febrer de 1992, el Ple de la Comissió Mixta va aprovar la propos-

ta de traspàs i va elevar-la al Govern de la Generalitat, si bé –i això és important dir-ho, venint la interpellació del Grup que ve– amb l'oposició del representant de la Diputació de Barcelona en el si de la Comissió. Atesa aquesta manca d'unanimitat en l'adopció de l'acord, el Govern de la Generalitat, en la sessió del 17 de febrer del 1992, va acordar elevar l'acord de la Comissió de traspàs al Parlament de Catalunya per tal que aquest determinés els serveis a transferir i les condicions del traspàs. Mitjançant la Resolució 18/IV, adoptada per la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i del Govern Local el 18 de juny de 1992, el Parlament de Catalunya ratifica aquest traspàs de les diputacions de Girona, Lleida i Tarragona en les termes continguts en l'acord assenyalat i, per tant, el Decret 167/1992 fa possible aquest traspàs, que es fa efectiu l'1 d'octubre de 1992, moment a partir del qual l'Administració de la Generalitat va assumir els serveis sanitaris transferits.

No li parlaré més del cas de la Diputació de Barcelona perquè em sembla que no és el que l'interessa, malgrat que jo penso que és important dir-ho, i, en tot cas, potser, també recordar, doncs, l'existència, en aquest moment, d'una impugnació per via contenciosa del Partit Socialista als acords plenaris de les diputacions de Lleida i de Tarragona, d'aprovació dels traspàs a la Generalitat en matèria sanitària. Per tant, en tot cas, després en podríem parlar.

De fet, aquest procés de traspàs es va materialitzar, com vostè molt bé ha dit, en aquestes tres empreses públiques i, a partir del mes d'octubre de 1992, varem rebre l'adscripció dels serveis, mitjans i recursos de les tres diputacions esmentades. Aquestes empreses s'han organitzat, com vostè molt bé sap, amb uns òrgans de govern, amb uns consells d'administració, amb un consell delegat, i tenen, cada una d'elles, doncs, un gerent.

Vostè fa referència, ha fet referència –li contestaré, probablement, la primera part de la seva intervenció– que no està d'acord, té un desacord en com s'han gestionat aquestes empreses públiques, i ho fa concretament en el cas de Lleida. De fet, jo no ho comparteixo; penso que ha estat realment un procés interessant i que, després, podem analitzar amb més profunditat; però, en tot cas, vostè em parla que desconeix o que no es coneix quin és el Pla assistencial que han de tenir aquestes empreses. Bé, hi ha tot un seguit d'instruments, dintre del que és la mateixa regió sanitària, que són públics: un, que és molt important, que és el Pla de salut. El Pla de salut de la regió sanitària de Lleida és l'instrument que planifica quines són les necessitats de serveis, tant en l'àmbit d'hospitals d'aguts, en l'àmbit de l'atenció primària, en l'àmbit de la integració dels especialistes, etcètera. I després hi ha un altre instrument, en el qual s'està treballant en aquest moment, que és el Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris –que és el que s'està fent en aquest moment– i que pot, també, doncs, aclarir..., malgrat que jo crec que això està aclarit en el Pla de salut de Catalunya, i també en la presentació i aprovació dels pressupostos dins de la mateixa regió sanitària, en el seu consell de direcció, en el qual hi ha representats els ens locals, així com les forces sindicals o

les patronals; allà és on –en el pressupost– es planifica quin ha de ser el desenvolupament dels serveis.

Aquesta empresa ha procedit a desplegar tot un seguit de centres d'atenció primària de CAP-2, o sigui, de centres d'especialistes. Això ha estat aprovat en els pressupostos en el consell de direcció. El fet, o no, d'unificar els serveis de pediatria respon bàsicament a un criteri de gestió, a un criteri d'eficiència i, per tant, no s'ha fet d'esquena; ho ha conegut el... Sí, d'eficiència, d'eficiència, perquè pot ser que es puguin unificar dos serveis determinats i donar servei des d'un hospital a l'altre, com es pot fer en altres llocs, com es pot fer amb els laboratoris. Vostè diu que se n'estranya. L'existència de laboratoris unificats existeix a tot arreu. En el Consorci d'Igualada, per exemple, s'està fent d'aquesta manera; l'Institut Català de la Salut, conjuntament amb la Fundació Sanitària d'Igualada, està gestionant el laboratori, que no vol dir treure el laboratori de l'hospital, però sí tot un seguit d'analítiques de rutina. S'ha fet el desplegament de reforma de la salut mental –després m'hi referiré.

Per tant, s'ha fet tot un seguit de coses que responen realment a un pla assistencial, com vostè en diu, que és un pla que està contingut dintre el que és el mateix Pla de salut de la regió sanitària, el mateix pressupost de l'any corresponent, i, per tant, és conegut tant pel consell d'administració de l'empresa com és conegut pel consell de direcció i pel consell de salut de la regió sanitària. Per tant, en aquest sentit, penso que no es tracta que no sàpiga on va aquesta empresa, sinó que realment està fent el que està contingut en aquests plans.

Sí que és veritat, com vostè ha esmentat, que en aquest moment s'ha produït, en aquesta empresa, especialment, una situació que ha comportat un cert descontentament del personal, atesa la seva integració en el cos general de funcionaris de la Generalitat. No obstant, sobre aquest tema, jo crec que en aquest moment no afegiré res més perquè és un tema que està pendent de resoldre's; hi ha uns recursos contenciosos administratius interposats pels mateixos treballadors i hem de veure, doncs, finalment, com es resolen. La veritat és que vostè s'estranya o, en tot cas, no troba normal que, en un procés de negociació, com qualsevol procés de negociació d'un conveni col·lectiu, s'hagi estat més de dos anys negociant. Bé, la negociació sempre és entre dues parts: per la part de la Generalitat i per la part dels treballadors; per tant, això succeeix, passa i, finalment, hi va haver, en el seu moment, una interpretació diferent, que va ser resolta –com molt bé vostè ha dit–, no en el meu despatx –ni molt menys–, però sí que es va poder tancar aquest procés. Per tant, quant a aquest apartat, en aquest sentit, jo crec que hem d'esperar veure com es resolen els contenciosos que estan posats per poder anar avançant.

Sobre el tercer punt que vostè volia plantejar, suposo que ara me'l plantejarà i li podré, doncs, contestar, no?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, precisar-li un parell de qüestions prèvies. Efectivament, els grups socialistes de les diputacions de Girona, Tarragona i Lleida vam presentar un contenciós administratiu contra la transferència, no tant dels serveis, però sí dels recursos, i jo, en tant que signatari d'aquest contenciós administratiu, li asseguro que m'hi ratifico i, vista l'experiència en aquest moment, probablement fins i tot el faria més extensiu. Des de la responsabilitat d'estar parlant en aquest Parlament, la recomanació pública que faré a la Diputació de Barcelona és que vagi amb molta cura, vista l'experiència de com s'han gestionat en els tres altres casos.

La qüestió és la següent, senyor conseller: si hem constituït una empresa i li hem assignat el conjunt de mitjans i recursos que tenien cadascuna de les diputacions, com podem assumir, en aquest moment, que, sense un pla previ de definició –que vostè diu que ara comença a elaborar-se i que, des del nostre punt de vista, efectivament, ara comença just a elaborar-se–, puguin intercanviar-se persones i serveis des d'aquestes empreses al que són els hospitals de la mateixa gestió de l'ICS, com està succeint en el cas de Lleida? Què hi fa una unitat sociosanitària d'aquesta empresa dintre de l'Arnau de Vilanova? O són d'aquesta empresa, o pertanyen a l'Administració de la Generalitat amb totes les seves conseqüències. Però després, quan es faci gestió de personal, veiem que no estan integrats a l'Administració de la Generalitat amb totes les seves conseqüències, perquè la reforma de la Llei d'ordenació sanitària de l'any 95 assenyalava que el personal d'aquestes empreses serà personal laboral. Com a conseqüència d'això, a aquests cent cinquanta funcionaris que li deia, que són els que han presentat el recurs, se'ls commina i se'ls dona un termini de cinc anys perquè renunciïn a la seva condició de funcionaris i adquireixin la condició de treballadors laborals; se'ls ofereix tota mena d'incentius perquè ho facin, certament, però se'ls està cominant que perdin la seva condició de funcionaris i passin a ser treballadors laborals, i no s'accepta d'entrada la possibilitat que aquests funcionaris procedents de la Diputació, pertanyents al cos de metges i d'infermeria de l'Hospital, puguin incorporar-se sense més problema a la mateixa estructura pública de la Generalitat de Catalunya. Per tant, se'ls dona una certa condició diferencial. En termes dels documents demanats a la seva mateixa Conselleria –senyor conseller, tinc un informe oficial de la seva mateixa Conselleria–, se'ls qualifica de «personal en règim transitori». Què és «personal funcional en règim transitori»? Quina llei de la funció pública parla del caràcter transitori de la condició funcional? I si aquests funcionaris no volen renunciar a la seva condició de funcionaris, què en faran, d'aquesta gent? Vostès diuen, en la seva documentació oficial, que els donen un termini imperatiu de cinc anys perquè renunciïn a la seva condició de funcionaris i es converteixin en laborals, i s'estan produint pressions, i s'estan produint coaccions, i s'està produint –també és veritat– tota mena de promeses d'incentius a aquells que hi renunciïn ja, però, com que no volen renunciar-hi, es troben en aquest moment amb un contenciós administratiu emplaçat davant dels criteris de la

mateixa Conselleria, i jo crec que amb raó. Però el problema torna a ser el que li plantejava abans: són personal adscrit a tots els efectes en aquesta empresa, i, per tant, això els dona un cert blindatge respecte a la resta de la funció pública de la Generalitat, o són personal que a petició pròpia, en aquest moment, poden participar en els concursos incorporats a la resta dels serveis públics de la Generalitat de Catalunya en matèria sanitària? Poden o no poden? Si no poden fer-ho, si considerem que estan adscrits a tots els efectes a l'empresa, quin sentit té que es permeti que aquesta empresa tingui una unitat sencera, sociosanitària, dintre de l'Arnau de Vilanova? O quin sentit té que no s'elabori prèviament un pla assistencial que permeti saber coordinar les dues prestacions?

Jo no li diré què està passant amb les experiències d'aquest laboratori, i no ho faré perquè crec que no hem de contribuir aquí a generar notícies negatives. Si vol, particularment, li diré el que està passant amb les primeres experiències. No és veritat que siguin les analítiques de rutina: són analítiques molt importants –molt importants– les que en aquest moment es transvasen amb una ambulància d'un hospital a l'altre, les mostres i els resultats. I no li explicaré alguns casos, perquè realment sortiríem en els diaris.

Finalment, la tercera qüestió que volia plantejar-li, senyor conseller. Avui apareix una notícia en els mitjans de comunicació de Girona que acaben d'assignar la presidència de l'empresa corresponent de Girona a un empresari del sector de supermercats. Doncs, no ho sé, és tota una experiència innovadora que veurem el que dona de si. En el cas de Lleida, jo crec que estan cometent el gravíssim error de convertir en jutge i part el seu mateix delegat del Departament a Lleida: el doctor Santamaria és alhora delegat de la Conselleria i és alhora l'home que fa i desfà en aquesta empresa, i per extensió fa i desfà en el mateix Arnau; si de cas, la coordinació es produeix a efectes de doctor Santamaria. Però la perversió del sistema és que la mateixa persona es converteix en jutge i part del procés, i ens fa pensar a nosaltres en aquest moment, pensar i afirmar, que l'empresa almenys que gestiona Lleida ho està fent amb criteris de tanta opacitat i de tan poca transparència...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vilalta i Oliva

...que s'ha convertit més en un reducte tancat dels militants del seu partit, que, realment, en una empresa –acabo, senyor president– que vetlla per la prestació del servei en les millors condicions possibles.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, no sé si la tercera qüestió que vostè volia plantejar feia referència a l'últim tema que ha esmentat sobre la presidència de l'empresa pública. En tot cas, no sé si és aquesta la qüestió que s'ha quedat en el...

Volia tornar a precisar el tema del Pla assistencial. El Pla assistencial està en el que és el pressupost i les actuacions de la regió sanitària, en l'àmbit global, i en el mateix Pla de salut de Catalunya. Escolti, a veure, a Pont de Suert, quan han de fer una glucosa, es punxa un malalt, s'agafa la mostra, s'agafa una ambulància i es baixa a Lleida. Per tant, mostres que van des d'un cantó a l'altre..., pensi que fins i tot d'Andalusia vénen mostres a Catalunya per fer-se analítiques; que es faci amb dos hospitals que deuen estar a menys d'un quilòmetre separats, em sembla que això no hi té res a veure. És a dir, el que estàvem dient és que els laboratoris són precisament un dels serveis en els quals avui la concentració millora l'eficiència i millora la qualitat. I això és el que s'ha fet. Quan vostè es pregunta «què hi fa una unitat d'atenció sociosanitària?», doncs, responde a unes necessitats de salut i responde a un altre criteri: millorar l'eficiència. Nosaltres, en aquests moments, creiem que és molt important –i com ho ha sigut sempre– millorar l'eficiència dels serveis i agilitzar molts dels serveis que estan donant. I per això s'ha fet. És veritat que continua havent-hi alguns dubtes damunt de la taula pel que fa referència al règim del personal; hi ha uns contenciosos –ja ho he dit–, i, per tant, aquest és un tema que no està tancat i que nosaltres, doncs, haurem de resoldre conforme es vagin resolent també els mateixos recursos.

L'empresa aquesta, l'empresa Gestió de Serveis Sanitaris, es va crear l'any 1992, i ara podríem veure si realment, encara que sigui una anàlisi molt superficial, s'ha gestionat bé o no s'ha gestionat bé. Aquesta empresa passava a gestionar al seu moment un hospital, que és l'Hospital de Santa Maria, amb 175 llits, i tenia en aquell moment 418 persones. En el decurs d'aquests anys, aquesta empresa, a més a més de gestionar aquest Hospital, està gestionant aquesta unitat sociosanitària de 30 llits a l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova; ha posat en funcionament els centres d'atenció primària d'especialitats de Tàrraga i Balaguer, amb 12 i amb 10 especialistes, respectivament; ha posat en funcionament els centres de salut mental a Tàrraga, Balaguer, les Borges Blanques i Tremp; ha posat en funcionament un hospital de dia de salut mental; ha posat en funcionament dos PADES, i ha posat en funcionament el centre de planificació familiar Balàfia - Pardinyes. I amb quina plantilla ho està fent en aquest moment? Doncs, amb 421 persones. Si això no és eficiència, doncs, que vingui algú i que ens ho demostrï. Va començar amb 418 persones, avui són 421, i s'han incrementat tots els serveis que s'estaven donant; que s'estan donant amb qualitat i que s'estan donant amb plena satisfacció als usuaris.

Jo no sé si els ciutadans de Lleida estan molt preocupats per qui és o no és el president de l'empresa; el que sí que em consta és que els ciutadans de Lleida, dissabte passat, quan vàrem inaugurar la nova remodelació

del que és la concentració de serveis de salut mental, estaven molt satisfets, almenys els que estaven allí. S'ha dotat amb l'esforç d'aquesta empresa, amb recursos d'aquesta mateixa empresa, una unitat..., no, sí que és veritat: amb recursos d'aquesta mateixa empresa i amb una subvenció del Servei Català de la Salut. No, no, amb una subvenció que no arriba al 50%, i, per tant, s'ha fet amb esforços d'aquesta empresa. I avui gaudim de 32 llits per a hospitalització d'aguts, en el cas de l'atenció psiquiàtrica, amb un hospital de dia que no teníem, hem remodelat –pràcticament es podria dir que és nou– tota la unitat de desintoxicació i també hem posat en funcionament uns llits de subaguts.

Per tant, les coses s'estan fent bé. Que, en el cas de Lleida, es produeixi una situació que potser no es produeix en les altres empreses, pot ser, al meu entendre, accessori, i, per tant, no ve a desqualificar aquest procés de transferència que vostè recomanava o vostè deia públicament que recomanava des d'aquí que no es fes en el cas de la Diputació. Jo ho lamento; penso que hauríem de recuperar el consens perquè el que ens diu la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i el que ens diu la Llei general de sanitat fessin efectiva la transferència de la Diputació de Barcelona a la Generalitat de Catalunya i així es tanqués aquest procés que es va iniciar l'any 1992.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la pesca marítima

La darrera de les interpellacions per substanciar en el Ple d'avui és el desè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la pesca marítima, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, el motiu pel qual el Grup Socialista presenta aquesta interpellació és doble: per un costat, per fer allò que ens toca, de fer un seguiment de la problemàtica de la pesca al nostre país i aportar tot allò que creiem que hàgim d'aportar, i també per anar donant els nostres punts de vista, la nostra visió, que no sempre ha d'estar d'acord amb l'Executiu, que pot ser crítica, però que en tot cas afecta una problemàtica comuna, que és tot aquest procés que està vivint el món de la pesca, procés d'adaptació i reconversió que bé s'està tocant i s'està fent –nosaltres direm allò que ens agrada i allò que no ens agrada– des del Govern de la Generalitat i que també afecta l'Estat espanyol i la mateixa, per descomptat, Comunitat Europea. És una actitud positiva que no s'ha d'entendre com un acord total amb la política que segueix el Departament, però sí que amb la voluntat –ja ho he dit abans– de fer reflexions i fer aportacions que hem anat elabo-

rant, hem anat conceptuant, a través de la informació que rebem, a través dels nostres contactes amb el sector i a través de persones que, enteses en pesca, lògicament, ens ajuden i ens donen suport.

El que volem és que els problemes de la pesca, les situacions que es van solucionant o que s'intenten solucionar, es facin de la manera més rigorosa i més eficaç possible. En el decurs d'aquesta legislatura hem parlat ja diverses vegades del tema de la pesca, hem fet preguntes al molt honorable president de la Generalitat, recentment aquest mateix diputat va fer una pregunta a l'honorable conseller, i la veritat és que podem dir que en la diagnosi coincidim amb el conjunt de la problemàtica, i, en tot cas, el conseller sí que em va fer avinent que hi havia situacions que eren més fàcils, altres més difícils, però que, en tot cas, s'hi estava treballant, i, una mica, entraré a parlar d'aquestes situacions i de la visió que nosaltres en tenim, i a dir –modestament, si volen– allò que pensem que s'hauria de fer i que potser no es fa, o, en tot cas, si es fa, el conseller ja ens ho dirà després.

Un dels problemes vitals són les aturades biològiques, el control del cavallatge, aconseguir equilibris raonables entre costos de producció i preus de venda, que al nostre entendre passa perquè les confraries entrin d'una manera més decidida en el procés de comercialització, i també amb l'establiment –que ja s'està fent, però que s'hauria de generalitzar i concretar– de cicles formatius d'FP que garanteixin per al futur personal qualificat per al sector. Aquesta problemàtica ha restat palesa en el Parlament, n'hem parlat repetides vegades, i ara intentaré, doncs, tractar-la amb una mica més de detall o intentar aprofundir-hi, si m'ho permeten, una mica més.

Aquests aspectes, la solució d'aquesta problemàtica és bàsica per a la continuïtat i la supervivència del sector. I començaré parlant de la necessitat que el sector s'autoorganitzi una mica més, s'autocontrol i s'autoavalui. I per això –ho hem dit abans i estem convençuts que és el sistema– s'ha d'intensificar, de promocionar el paper de les confraries, possiblement –possiblement– obrint o desencadenant un procés de més democratització de les mateixes estructures de les confraries. Com a exemple, un exemple clàssic de llibres de text és el cas del pla Castelló, que tota la gent que està en el món de pesca ho sap. El Pla Castelló es va donar –se'n deia Pla experimental de pesca y arrastre–, es desenvolupà entre el 61 i el 66, a partir d'una crisi que hi havia en els caladors. La veritat és que les poblacions que estaven afectades –Sant Carles de la Ràpita, les Cases d'Alcanar, Vinaròs, Benicarló, Peníscola, Castelló i Boriania– es van organitzar, van formar una junta, van reduir les hores de pesca, van deixar de pescar els dissabtes, van posar unes limitacions en les distàncies per a segons quines espècies, i els resultats varen ser espectaculars: captures 21% superiors; per unitat d'esforç, un 47% més; el rendiment ja per embarcació, 67% més... Per tant, aquest és un exemple de llibre de text, el que vol dir que quan el sector s'autoorganitza, amb els ajuts que facin falta, les coses funcionen millor. I em sembla que és un dels punts clau cap als quals la política pesquera a Catalunya, i a la resta, hauria d'anar-hi.

Nosaltres, quan parlem de pesca, parlem sempre dels tres sectors: d'arrossegament, encerclament i les arts menors. Nosaltres pensem que si s'ha d'anar..., hi ha un pla d'arrossegament a la província de Tarragona, un pla que jo li confesso que desconec en el seu conjunt; per tant, no entraré massa, no puc entrar a parlar d'aquest Pla. Però sí que em penso que com a idea l'arrossegament és el sector més complicat, més difícil; l'encerclament no ho és tant, i el que en diuen les arts menors –dels vaixells d'onze metres, em sembla que són–, d'aquestes, fins i tot el POP-IV diu que se'n pot incrementar la presència, perquè és un tipus de pesca que realment, doncs, es pot potenciar encara.

El gran tema que sempre parlem i que se'ns mou..., ens movem en el tema de les aturades biològiques, ens movem en una doble..., no contradicció, però una doble situació: la gran necessitat de les aturades biològiques i la complexitat de les mateixes aturades biològiques, i també el cost econòmic que representen les aturades biològiques. En tot cas, fins i tot jo he llegit a la premsa que en el Pla d'encerclament de les comarques gironines, que em sembla que estan amb un esborrany a punt d'aprovar –això és la notícia que tinc jo–, es parla també de la possibilitat, haver aconseguit..., es constata la necessitat d'efectuar una parada temporal durant dos mesos l'any i s'estudiarà la possibilitat del seu finançament. Això és una declaració d'intencions, no és res més que això.

En tot cas, les aturades biològiques, pel que fa al seïtò, per exemple, bé, els últims deu anys s'ha capturat en el golf de Lleó, la principal quantitat de seïtò s'ha capturat en el golf de Lleó, que comença al cap de Creus, que després de 400 quilòmetres acaba a les illes d'Ières, al sud del Roine, amb una amplada de 134 milles, màxima, i una mínima de 84; hem de tenir en compte això, que les aigües litorals dels estats que hi tenen la costa són 12 milles, i Espanya té una vint-i-setena part d'aquestes aigües litorals. I tot això què ens diu? Tot aquest conjunt, aquesta logística, aquestes dades ens diuen que, o les polítiques d'aturades biològiques són conjuntes, o molt difícilment es podran fer, des d'una comunitat, per més voluntat que es tingui, unes aturades biològiques eficaces en segons quins casos.

I sense que això rebaixi la meua crítica a les coses que crec –i que continuaré ara, en el temps que em queda, i si no en els cinc minuts de rèplica–, les coses que creiem que vostès haurien de fer millor del que fan, però també hem de dir –també hem de dir– que, home, i amb justícia, la pesca a Catalunya, com a mínim, respon a uns mínims que en altres llocs, a França i a Itàlia, per exemple, no respon. I això és veritat, i s'ha de dir, i, escolti, pot ser dels dolents, els pitjors, però bé, o dels dolents, els menys bons, jo què sé, però, en tot cas, sí que és un bon punt de partida per també exportar. I això els ho he dit moltes vegades. Jo el que demano és molta iniciativa, molt de protagonisme, des de Catalunya, en el sector de la pesca, molt de protagonisme.

Em deixo –escolti, és que se m'acaba, veig que això passa molt ràpid–, em deixo molts aspectes que intentaré, senyor conseller, senyores diputades, contestar-los o exposar-los a la rèplica, però sí que volia dir que nosaltres –i per resumir una mica, i perquè el senyor con-

seller pugui, en tot cas, entrar a la nostra proposta genèrica— creiem que fa falta una política pesquera per a la Mediterrània, no plans de pesca, sinó una política pesquera més global per a la Mediterrània. I un pla de pesca global, llavors, que afecti d'una manera raonable el que és l'arrossegament, el que és l'encerclament i el que és la pesca artesanal, un pla de pesca per a Catalunya. Això vol dir la reducció de cavallatge en l'arrossegament, sobretot; vol dir moltes coses d'aquestes.

Creiem que aquest Pla hauria de tenir un estudi fiable i científic on constessin tots aquests aspectes que donaran el profit al sector: possibilitat i condicions de les aturades biològiques, estudi de la biomassa, reducció d'embarcacions i, sobretot, de cavallatge, incentivar, d'acord amb les orientacions del POP-IV les arts menors, treure força a l'arrossegament i millorar l'encerclament i emprar l'artesanal; derivació ràpida del fons de l'IFOP cap als receptors quan els hagin justificat; contemplar els efectes nocius i possibles solucions de la competència deslleial dels altres països, endegar processos d'enfortiment i de mobilització real de les confraries perquè siguin elements clau en l'autogestió, l'autocontrol i l'autoavaluació de l'activitat pesquera; iniciar processos de comercialització per part del sector que li permetin obtenir un major aprofitament del treball efectuat; reflexionar sobre un canvi de relacions laborals en el sector, i crear una formació professional adequada i correctament implantada en el territori.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller—se m'està exhaustint el temps—, acabo dient que també seria bo que tinguessin un llibre blanc de la pesca, i, pels meus coneixements...

El president

Senyor diputat, el té exhaustit.

El Sr. Sans i Pairutó

...sembla que han tingut oportunitat i no l'han aprofitada.

En tot cas, moltes gràcies, senyor president. Els propers cinc minuts, senyor conseller, acabaré de comentar algunes coses que volia comentar.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, honorable Francesc Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Martí Sans, primer de tot vull agrair-li d'una manera molt especial el to de la seva intervenció, primer perquè ha estat molt constructiva i després, doncs, perquè hi ha hagut un reconeixement vers l'actuació que porta el Departament, tot i que ens ha dit que dels dolents som els més bons, però, en tot cas, sí que ha posat en relleu que la política pesquera de Catalunya era millor que la dels nostres veïns competidors, en aquest cas, italians

i França. Això normalment no passa per part de l'oposició i, pel mateix, doncs, li reitero aquest agraïment.

Jo estic totalment d'acord amb vostè que el sector pesquer està vivint un procés d'adaptació i de reconversió molt fort, per diferents raons, però m'atreviria a dir que la principal i més important, probablement, són les noves tecnologies. De fet, amb menys tonatge brut de pesca, en aquest moment, amb els nous sistemes, doncs, primer de detecció i després de millora de les arts de pesca, els pescadors poden obtenir moltes més tones de peix. Per això mateix, amb el mateix nombre d'embarcacions ens trobem que, els darrers anys, la possibilitat de captures s'ha incrementat de forma molt important.

Com s'afronta aquest tema? Bé, la Comunitat Econòmica Europea—i faig una mica d'història— va ser la pionera en el tema de les aturades biològiques, i jo, d'entrada, tot i el que explicaré ara, li manifesto que el Govern de la Generalitat de Catalunya està a favor de les aturades biològiques; faig aquesta prèvia perquè el que explicaré ara no sembli un contrasentit.

La Comunitat Econòmica Europea inicia una política d'ajut a les parades biològiques l'any 91 i, exactament, doncs, sense citar..., però bé, l'any 91 tenim 221 milions per fer aturades biològiques; el 92, 246 milions; el 93, 472; el 94, 330, i a partir d'aquí la filosofia de la Comunitat canvia radicalment i deixa de donar cap diner. I deixen de donar cap diner, primer, la Comunitat i l'Estat. Per dir-li alguna cosa, per exemple, l'any 94 la Comunitat ens dona 138 milions, i l'Estat 138 milions del global. L'any 95 és la Generalitat de Catalunya l'única que assumeix 131 milions, perquè la resta d'administracions han suprimit, Estat espanyol i Comunitat. L'any 96 i l'any 97 passa exactament igual: nosaltres seguim assumint una parada biològica, que en aquest cas és la d'arrossegament de Tarragona, però la Comunitat canvia.

En canvi, sí que és cert que la Comunitat fa un canvi i decideix, ella, decideix que la parada biològica no és la solució i que al que s'ha d'anar és cap a una reconversió del sector, i s'inicia una política que ha portat que a Catalunya, aquests darrers tres anys—que m'atreviria a dir que pràcticament són els dos últims, perquè l'aprovació de l'IFOP es va fer a finals del 94, però entre documents, acords amb l'Estat, etcètera, l'operativa no comença pràcticament fins a finals del 95, però, en tot cas, han estat els darrers dos anys, millor, els últims vint-i-quatre mesos—, a Catalunya es donen de baixa vint-i-un vaixells, amb un ajut de 713 milions de pessetes, se'n fan trenta de nous—he de dir que trenta de nous no és increment de la flota, sinó que és gent que desguassa el seu vaixell, perquè és massa antic, i amb el mateix tonatge i cavallatge toma a fer-ne un de nou—, trenta nous vaixells, que són 430 milions. Hi ha vuitanta-vuit vaixells que fan renovació, amb un ajut de 290 milions de pessetes; hi ha quaranta projectes de comercialització, que això sí que la Comunitat hi incideix fortament, amb 494 milions de pessetes, i vint-i-vuit expedients d'aquicultura, amb 202 milions de pessetes. Vol dir que nosaltres hem deixat de rebre ajuts per finançar les vedes biològiques, però, en canvi, sí que s'ha iniciat una línia d'ajuts que nosaltres conside-

rem molt positiva i que desenvolupem al màxim de les nostres possibilitats per aconseguir aquesta reestructuració del sector.

Vostè..., una vegada explicat això, jo li dic que nosaltres estem d'acord, a pesar d'això, amb l'aturada biològica, la seguim fent a Tarragona, en l'arrossegament, que, com vostè ha dit, és el sector més problemàtic, i, en tot cas, hi ha un acord del Parlament, que nosaltres intentarem complir en la mesura que ens sigui possible, que l'any que ve aquesta veda s'estengui a tots els altres sectors. També entenc que quan el Parlament va prendre aquesta decisió, jo crec que es referia més al sector de la llum. En tot cas, l'acord del Parlament és a tots els altres sectors, cosa que, amb tota sinceritat, jo veig complicada, però intentarem complir el manament que se'ns va fer des d'aquesta cambra.

Quant al control de cavallatge, crec que som la comunitat que ho tenim més controlat de totes les comunitats. Hi ha un decret molt restrictiu i es compleix... Sí, sí, es compleix. En tot cas, després, els pescadors busquen enginyos per aconseguir en moments determinats obtenir més potència, però la realitat és que aquí a Catalunya som molt estrictes, som molt estrictes amb el control del cavallatge.

Vostè em posava l'exemple de Castelló. Bé, és el mateix exemple que jo li podria posar de Tarragona: el mateix que es va fer a Castelló es va fer a Tarragona. Es va tancar un pla d'arrossegament; vostè ha dit que no el coneixia. En tot cas, jo ara tampoc tinc temps d'explicar-lo, però sí que li'n citaré les línies mestres. Bàsicament, aquest acord contempla la reducció del nombre d'embarcacions per desballestament; contingentació de la flota d'arrossegament dels ports de Tarragona –això vol dir que les noves construccions s'efectuaran únicament amb les baixes de Tarragona, no admetrem baixes d'un altre port que després es puguin traslladar a demarcacions tarragonines–; reducció del temps de pesca, s'acorda que es reduirà un determinat nombre de dies i l'horari; els ajuts a la parada temporal, que s'estan portant a terme; possibilitat del canvi de mutualitat d'arrossegament...

Això ho voldria lligar amb una cosa que vostè ha dit molt important, molt, que és una política pesquera per a la Mediterrània, i aquí és en l'únic que li tornaré una mica la pilota; aquest conseller ho ha intentat per totes i a totes, amb l'anterior ministre i amb l'actual. Li he de dir que l'anterior ministre no va ser en absolut sensible en aquest tema, fins i tot en una cosa tan senzilla com que nosaltres demanàvem que es fes un cens de túnids, quan nosaltres aquí, a Espanya, mai s'ha fet un cens de túnids en el Mediterrani; s'atorguen les llicències anualment i les concedeix l'Estat, el que fa que no hi hagi inversions, perquè al senyor que li concedeixen la llicència un any no sap si l'any que ve la hi tornaran a donar, i, com a mínim, nosaltres tenim una flota de túnids, diguem-ne, flotant, per dir-ho d'alguna manera, que pot ser més o menys quan... En canvi, caldria definir això que deia vostè, una política pesquera per a la Mediterrània i fer uns censos adequats de cada modalitat, de tal manera, per exemple, que permetés l'exploració del túnid, que en aquest moment l'està guanyant França, perquè França sí que dona unes llicències

intemporals per a la pesca de túnid. Però, en tot cas, sí que hi estic absolutament d'acord. I quan diem possibilitat de canvi de mutualitat d'arrossegament, per exemple, dintre d'aquest Pla es contempla que alguns d'aquests vaixells puguin passar, precisament, als túnids, que en aquest moment es demostra una bona opció. També hi ha un compromís amb els fons mínims permesos i amb les mesures tècniques, la potència de les embarcacions d'arrossegament, hi ha una política d'esculls artificials, que vostè sap que aquesta sí que l'estem desenvolupant, m'atreuria a dir, doncs, amb molta eficàcia i ràpidament, i després ja entren en uns compromisos d'identificació de producte, manipulació, promoció, etcètera.

De totes maneres, aquest Pla, jo em felicito que al seu moment, doncs, fos aprovat per part absolutament de tothom, i jo crec que és una excel·lent eina. En aquest moment, nosaltres estem en el tercer esborrany del Pla d'encerclament, i li he de dir que estem molt confiats i molt il·lusionats que aconseguirem aprovar-lo, però, en tot cas, el fet que sigui el tercer Pla, tot i que vostè abans mencionava que li semblava que en l'encerclament tenia de ser més fàcil que l'arrossegament, doncs, teòricament és així, a la pràctica, en absolut. A la pràctica és molt més difícil consensuar el Pla d'encerclament.

Per fer-li una idea –el Pla és similar a l'altre–, es basa, doncs, primer, en la reducció del nombre d'embarcacions. El control d'increment de la flota d'encerclament, que vol dir el mateix que abans, és a dir, no solament reduir, sinó que si es refan barques, que aquestes barques siguin refetes amb llicències de Catalunya, perquè vostè sap que en aquest moment un senyor que vol fer una barca, doncs, se'n pot anar, no sé, a Cadis, per exemple, comprar una llicència allà i amb aquesta llicència pot fer el vaixell. O sigui, l'Estat espanyol, el que no permet és l'increment de tones de registre brut de pesca en el conjunt de la nostra pesquera, però sí que permet un intercanvi intraautonomies, que, en aquest cas, nosaltres no creiem que sigui positiu; creiem que més aviat s'hauria de mantenir l'actual esforç pesquer en cada zona. Control de la mobilitat de les embarcacions; aquesta és una problemàtica molt important, sobretot en el peix blau, i vostè ho coneix, perquè, ara, precisament, que comença la pesca, hi ha una afluença massiva d'altres punts de l'Estat espanyol i fins i tot dels mateixos ports catalans vers la zona del peix blau. Definició i potència de les embarcacions; estricta compliment de les arts, i després també, en aquest moment, el que estem intentant tancar, que creiem que seria molt positiu, és el nombre màxim de llums que pot portar cada barca i la potència màxima de cada un d'aquests llums. També s'està parlant de la reducció del temps de pesca, de l'ampliació de les talles mínimes... Jo he de manifestar-li la meua satisfacció pel compliment a Catalunya de les talles mínimes i explicar, davant de tota la cambra, que les talles...

El president

Senyor conseller, tindrà torn de rèplica. Per tant, pot... De moment, ha consumit el temps que li assigna el Reglament.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, gràcies, senyor president. Sí, em deia el diputat i company Mariano Gil: «És tan àmplia, la temàtica, que els faltaria temps, a tots dos.» A veure, sí, senyor conseller, escolti'm: vostè diu que m'agraeix que jo hagi dit que la pesca... Escolti: joestic aquí des de la meua perspectiva, des de la meua ideologia, però, des de la meua indestructible voluntat que aquest país funcioni, i les aportacions que faig és perquè la pesca, en aquest país, funcioni i cada dia vagi millor. I escolti: aquí vostè tindrà un col·laborador; crític, si vol, però el tindrà sempre, a mi i el meu Grup.

Després, una altra apreciació que se m'ha ocorregut arran d'una cosa que ha dit vostè. Diu: «Ha estat més fàcil la qüestió en l'arrossegament que en l'encerclament.» Jo penso que per una raó, senyor conseller –ho penso, no sé si tinc raó–: perquè havien arribat més «apurats» i la situació era més crítica; per tant, quan les situacions són crítiques, la necessitat colla i, llavors, també és més fàcil fer les coses.

Escolti, el cavallatge, vostè diu que sí, que el cavallatge és controlat. Ho considera veritat? Des del punt de vista administratiu, vostès diuen: això..., però m'ha acceptat vostè que, després, les barques de cinc-cents cavalls passen a mil i mil dos-cents cavalls. Escolti, barques de mil cavalls, jo les conec; de mil cavalls reals, eh? I això vol dir més despesa de gasoil, més immobilitzat de capital, etcètera. Quan diem que defensem que s'han de potenciar les arts menors és perquè estem convençuts que, a mitjà i a llarg termini, donen més llocs de treball, donen més rendiment i malmeten menys la mar. Per tant, en la mesura que això sigui possible, em sembla que és una política a la qual s'ha d'anar; s'hi ha d'anar.

Quant a les aturades biològiques, escolti, nosaltres hi estem d'acord, i és veritat, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, que, si reduïm cavallatge, si reduïm embarcacions, home, és clar que també ajuda a preservar el medi, però les aturades són importants, i una altra cosa és que a Europa..., desconec els motius perquè deixen d'aplicar la política d'aturades biològiques. Em sembla que no és una decisió encertada; a nosaltres ens sembla això.

I vostè diu que està content del compliment de la mida de les espècies, i això, segurament, és veritat i, en tot cas, la possibilitat d'error pot ser poca. Però, és clar, en el futur, irem parlant de temes, senyor conseller –avui no tindrem temps, pel «ditxós» temps–, però, per exemple, tenim mides oficials i mides amb les quals es fa la reproducció. Hauríem d'anar a fer que les mides oficials fossin aquelles amb les quals es fa la reproducció o estiguessin un any més a l'aigua perquè poguessin reproduir-se? És un tema a parlar-ne, aquest, eh? Escolti: no sé, el llobarro, mida oficial: 25; mida amb

què es fa la reproducció: 35 - 40. El rap: 30; mida amb què es fa la reproducció: 35. Seitó: 9, i ara van a 11; mida amb què es fa la reproducció –atenció: aquí sí que ens hi acostem–: 11 - 13. Ens hi acostem; molt bé, ens hi acostem. Per tant, són aspectes de què en el futur anirem parlant. El tema és complicat, malgrat que el sector, numèricament, no és molt gran –cinc mil, sis mil treballadors; quaranta, cinquanta mil llocs creats indirectament; en el PIB, doncs, representa el que representa–, però sí que és una qüestió molt important tant per la història, tant per allà on està ubicat i tant pel que representa d'economia complementària en els llocs on està ubicat.

I aprofitant aquest minut i mig que em queda, senyores diputades, senyors diputats, voldria insistir en dues coses. Una: la formació professional és molt important. Tenim una escola nauticopesquera a l'Ametlla de Mar, que aquí els diputats del Grup Socialista –i, concretament, el company Mariano Gil– estan insistint que havia estat un temps sense funcionar, funcionant a baix rendiment, i que ara sembla que està arrencant. Una bona eina, un bon lloc per anar fent formació professional en el món de la pesca del mar. Una altra cosa: no només aquí; n'hi ha d'haver en altres llocs. En tot cas, el futur de la pesca també passa perquè el pescador passi de ser «depredador» –entre cometes– i sigui més conservador, i també passa perquè estigui molt format. Una altra cosa que pensem que s'haurà d'estudiar en aquest futur immediat són les relacions laborals en el món de la pesca tal com estan i si hauria d'anar a un altre tipus de relacions laborals com està en el món laboral, diguéssim, «normal» –entre cometes. Per tant, un altre tema de què hauríem de parlar.

I vull insistir en la cosa que per nosaltres ha estat clau: en aquests moments, es fan plans, plans parcials; nosaltres som més decidits a plans globals. Vostès tenen les competències que tenen i Déu n'hi do les que tenen; l'ordenació de la pesca, vostès la poden fer, tenen competències per ordenar la pesca. Per tant, aquí no hi ha excusa; els poden donar unes línies generals des de Madrid, però vostès les apliquen aquí. Per tant, tenen competències per anar ordenant molt bé el sector, i nosaltres insistiríem en la qüestió de l'autogestió, que això és un procés però que s'hauria de pensar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sans i Pairutó

...en l'autogestió del sector. En la mesura que el sector sigui –perdó; acabo, senyor president–...

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Sans i Pairutó

...capaç d'autogestionar-se, més eficaç serà la política pesquera i més se'n beneficiarà el mateix sector.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, que ho fa, veig, des del mateix escó. *(Pausa.)*

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Començaré per l'últim, per les competències. De fet, la Generalitat de Catalunya té un ventall de competències que ens permet regular, en certa manera, el sector pesquer, però sí que seria molt important que tots els grups d'aquesta cambra ens donessin suport per assolir-les totalment, perquè, així com en agricultura vam aconseguir arribar a un acord d'administració única –crec que va ser un molt bon acord, i jo agraeixo profundament a l'anterior ministre, senyor Atienza, el seu esforç per aconseguir-ho–, la realitat és que en el tema de pesca no és així. Nosaltres, tot i que, de cara al carrer, sembla que en pesca puguem fer-ho pràcticament tot, la veritat és que ens veiem extraordinàriament limitats.

Feta només aquesta breu explicació, no insistiré més, i, en tot cas, sí que el cas de potència ens correspon. No, jo no crec que hi hagi... A veure, miri, jo surto freqüentment a pescar i, doncs, en el moment de l'arrencada del vaixell, si s'injecta atenol o algun altre producte d'aquest dintre el circuit de combustió, augmenta el cavallatge, etcètera –pràctiques d'aquestes, segurament, n'hi pot haver. Ara, independentment d'això, jo crec que a Catalunya es respecta formalment el cavallatge. Una altra cosa és que, en aquest moment, les mateixes cases constructores donen diferents cavallatges en funció dels paràmetres que utilitzen per als càlculs en diferents països i que això, a vegades, ens porta fins i tot fortes discussions amb els pescadors. Però alhora sí que, en les autoritzacions que nosaltres donem, es respecta escrupolosament la Llei.

Diu: «Per què deixen d'aturar les parades biològiques?» Jo li diré el perquè. Miri, les parades biològiques, sobretot les pagades al 100%, jo no crec que ajudin excessivament el sector perquè, en tot cas, la gent, a través d'una certa forma de subsidi, tenen garantits uns ingressos que permeten anar-se mantenint en un nivell en què no hi ha reducció de l'esforç pesquer. Per tant, què ha fet la Comunitat? Doncs, dir: «Miri, traiem diners de les aturades biològiques i dediquem-los a reduir.» Jo lamento avui no poder-li dir exactament el tonatge brut de registre d'aquestes vint-i-una embarcacions que s'han donat de baixa, però estic segur que és força elevat i ric. En aquest moment, si no ho recordo malament, tenim trenta-cinc expedients més, de reducció. Jo crec que aquesta és una molt bona política. Per què? Perquè, si les noves tecnologies permeten capturar més peix per barca, el peix en el nostre litoral, les estadístiques ens demostren que, any rere any, pràcticament és el mateix. Hi ha hagut uns anys en què hem anat aconseguint uns increments, però els darrers anys està estancat el nivell de captures; la qual cosa vol dir que, probablement, hem tocat sostre, i el que hem de vigilar, precisament, és no reduir-lo, i la política bona, com he dit abans, és la reducció.

Quan parlava de mides, totalment d'acord. Nosaltres, dintre el Pla d'encerclament que jo li anava explicant, una de les mesures era aixecar les mides. Recordar, però, que Catalunya té les mides més elevades de tota la Mediterrània, i jo crec que aquí sí que s'hauria de fer un esforç perquè l'Estat espanyol promogués que, en el conjunt de la Mediterrània, les mides fossin, en tots els països, les mateixes. Però això ens comporta en aquests moments greus problemes, problemes fins i tot de caràcter comercial, perquè un peix pescat aquí, el llucet, si no té divuit centímetres, no és legal, però, en canvi, un llucet pescat a Itàlia, amb tretze centímetres, és legal, la qual cosa... I el seító, vostè ho sap, tres quarts del mateix: nosaltres exigim onze centímetres, i, els companys francesos, amb nou centímetres el pesquen i l'introdueixen en els nostres mercats. Jo estic totalment d'acord amb vostè que cal fer un esforç en aquest sentit. Iniciatives, nosaltres n'hem fet amb l'anterior Govern i n'estem fent amb l'actual. No sé si seria fins i tot bo fer una iniciativa parlamentària conjunta i instar perquè això succeís d'aquesta manera. Jo n'he parlat amb la comissària, n'he parlat amb la presidenta de la Comissió de Pesca del Parlament Europeu –que, com vostès saben, és espanyola– per aconseguir aquesta unificació de les mides.

I, finalment, en el tema de formació professional, bé, tot i que, el centre de l'Ametlla, ja s'ha construït i que, aquest any, doncs, ja s'hi matricula la gent, he de dir que la formació professional s'ha anat donant sempre. En tot cas, a partir d'ara, es donarà en unes millors condicions, perquè és una escola específica per donar aquesta formació professional dotada de totes les noves tecnologies, però estic totalment d'acord amb vostè –no solament pel que fa a aquest sector, sinó tots– que, avui dia, l'actualització de coneixements i la posada al dia de les noves tecnologies en tots els sectors –i, en aquest cas, el de la pesca, que evoluciona molt ràpidament– són absolutament vitals per fer d'aquest sector un sector competitiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Acabat el capítol d'interpellacions, iniciariem el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i la coeducació a Catalunya

La primera moció –el catorzè punt de l'ordre del dia– és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius i la coeducació a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Duch, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, procedirem a la substanciació de la Moció subsegüent a la interpellació sobre concerts educatius i la coeducació a Catalunya. I a mi em sembla pertinent començar aquesta defensa de la Moció, potser, recordant als senyors i senyores diputades el llibre de Bobbio *Dreta i esquerra*, la polarització llibertat - igualtat, la dificultat en el dia a dia a fer compatibles o de mostrar més aspectes referits a llibertat o aspectes referits a igualtat. I ho dic perquè aquesta diputada i el meu Grup no qüestionem, en cap cas, el dret a existir centres educatius amb una perspectiva de rígida separació de sexes, una escola que pretén no ser coeducativa. Per què aquesta escola pretén no ser coeducativa? Doncs, perquè, com diu exactament una persona autoritzada, secretari del Consell d'Administració del Foment de Centres d'Ensenyament: «La educación conjunta no es buena porque cada uno tiene sus capacidades. El niño y la niña son diferentes; la niñas son más avispadas que los niños, al menos a partir de los nueve o diez años. Además, en los colegios masculinos las chicas adoptan las maneras de los chicos y se vuelven machistas.» Això ho diu aquest senyor, que representa la patronal de l'ensenyament privat d'Espanya i amb la qual tenen vinculació aquestes escoles, aquest petit segment d'escoles concertades a les quals em vaig referir en la interpellació. Per tant, aquí, que quedi referenciat Norberto Bobbio. O, des d'una altra perspectiva, voldria també vindicar això que, en un article recent, el sociòleg Alain Touraine ha anomenat «el retorn de la política».

Jo sóc perfectament conscient que, quan plantejo aquesta interpellació, estic sotmetent a debat una qüestió eminentment política, perquè penso que compartirem que mai restarà tacant del tot, ni en les perspectives política ni ideològica, el debat educatiu, el debat —en aquest cas, al nostre país— entre les possibilitats i les necessitats de l'escola pública, les possibilitats i les necessitats de l'escola privada concertada i d'aquella altra que és privada i que té vocació de privada i, per tant, el que hauria de ser és privada i no tenir recursos públics per exercir el seu projecte educatiu, que és perfectament legítim però que, segurament, es fa difícilment comprensible que hagi de ser sufragat amb fons públics.

Nosaltres pensem que l'aposta que, per exemple, s'ha recollit en la darrera legislació, la LOGSE, per una educació comprensiva, tot i que sóc perfectament conscient que els grans mites de la Il·lustració sobre la regeneració social a partir de l'educació, en bona part, s'han esquarterat com tants altres mites..., sóc perfectament conscient de l'esquarterament d'aquests mites i, també, que, des d'una perspectiva instrumental, la política educativa és un mecanisme important per apropar-nos una mica a això que en diem «igualtat d'oportunitats entre les persones». I dic que aquesta educació comprensiva, aquesta voluntat per una política educativa que, deliberadament, vol lluitar contra les desigualtats, certament és antitètica d'aquells exemples que, en la història de l'educació, aquí i arreu, com la d'aquests centres que van motivar la interpellació, constitueixen iniciatives

educatives caracteritzades pel privilegi, el tancament, l'elitisme i, a vegades, la propagació d'ortodòxies excloents.

Els socialistes considerem irrenunciable l'obligació dels poders públics d'oferir un servei educatiu de qualitat per a tots els ciutadans sense exclusions ni privilegis. Per això, pensem que no admetrem mai la filosofia que proposa un paper subsidiari dels poders públics davant la lliure oferta de l'escola privada i la lliure opció de les famílies. El conseller Hernández em va reconèixer que aquests centres que no practiquen la coeducació existeixen i que constitueixen un molt petit fragment de l'escola concertada. Estem d'acord en això: estem d'acord que existeixen i estem d'acord que tenen dret a existir; però el que ja posem més en qüestió és que hagin de ser sufragats amb fons públics, perquè no s'adiuen amb les pautes que la legislació sobre concerts indica.

Passant a la defensa ja, punt per punt, de la Moció que hem plantejat, el primer punt de la Moció intenta incrementar els mecanismes de control i intervenció de l'autoritat educativa en els centres privats acollits al règim de concerts per tal de contribuir a fer eficaç el dret a l'educació en un marc d'igualtat d'oportunitats. Això, fonamentalment, es refereix a dues qüestions: es refereix als criteris d'admissió d'estudiants —en aquest cas, una admissió que segrega, que margina, per raó de sexe però també per possibilitats econòmiques—, i es refereix, en segon lloc, al fet que bona part d'aquests centres, tot i que, al Departament, no li consta que hagin demanat la implantació d'unes quotes, en aquest centre, s'estan pagant, tot i que sigui en un concepte de donacions, quantitats econòmiques mensuals de caràcter important.

I nosaltres voldríem relacionar aquesta idea amb la denúncia que feia en una compareixença a la Comissió de Política Cultural, recentment, el moviment de renovació pedagògica amb motiu del seu congrés. Ens van manifestar la seva profunda preocupació per l'esquerda que s'està produint al nostre país respecte a la igualtat d'oportunitats. Ens deien: caldria inventariar, caldria considerar els efectes secundaris provocats pel mateix sistema educatiu que agreugen els dèficits en igualtats d'oportunitats; ens deien: caldria veure si, en el procés de matriculació, els públics i concertats mantenen les mateixes pautes, els requisits comuns, com així ho diu la legislació; també caldria veure si existeixen les mateixes voluntats per compensar mancances familiars i d'altre tipus, i també fins a quin punt l'autoritat educativa vetlla perquè les desigualtats d'entrada es puguin pal·liar en el decurs del procés d'escolarització o si aquestes desigualtats d'entrada s'accentuen en aquest procés d'escolarització. Per tant, fent-nos ressò d'aquesta preocupació que compartim, dels moviments de renovació pedagògica, pensem que cal incrementar els mecanismes de control per tal que sigui més real això de fer eficaç el dret a l'educació en un marc d'igualtat d'oportunitats.

El segon punt de la Moció, el que pretén és urgir el seguiment de les escoles concertades que no practiquen la coeducació, perquè això era el que motivava la interpellació, per tal de verificar si es compleixen les

3348

obligacions bàsiques que s'assenyalen, entre altres, en la legislació sobre concerts, i, per exemple, jo m'he permès de referenciar l'article 16 del Decret de concerts. Què diu l'article 16? Diu, per exemple, que el concert comporta per al titular del centre privat, primer, impartir de forma totalment gratuïta els ensenyaments obligatoris; segon, tenir una relació mitjana alumnes - professor per unitat escolar no inferior a la que determini per la zona el compliment de la LODE; afegir, al costat de la denominació del centre, «centre concertat per la Generalitat de Catalunya»; donar publicitat a les quotes, donar a conèixer als membres de la comunitat escolar i al Departament d'Ensenyament el caràcter propi del centre, i ajustar-se als criteris i terminis d'admissió d'alumnes establerts per als centres docents públics. Res a dir, estem absolutament d'acord amb aquest article 16, i el que voldríem pretendre, amb aquest segon punt de la Moció, és l'exacte compliment d'aquest article 16. I, si es demostra que aquest article 16 s'està incomplint, aleshores procedir a allò que ja preveu la mateixa legislació de concerts, que seria l'extinció del concert educatiu amb aquestes escoles.

Tercera qüestió, tercer punt de la Moció que plantejem: impulsar l'escola coeducativa –he d'admetre aquí que hi ha un error de transcripció–, «impulsar l'escola coeducativa que en la LOGSE» –no «en la LOGSE que», sinó que «en la LOGSE»–, «explicita la persistència de discriminacions per raó de sexe», etcètera. M'hi vaig referir en el plantejament de la interpellació a bastament. També, d'una manera recent, la setmana passada, divendres passat, a la Comissió de Seguiment del Procés d'Equiparació Dona - Home a Catalunya, vam tenir oportunitat de fer una reflexió bastant profunda sobre la qüestió de la coeducació i de l'escola mixta. Suposo que tots sabem perfectament que són coses diferents: no és el mateix l'escola mixta que la coeducació. I ens va semblar que recollíem l'esperit –em sembla que el recullo en aquesta proposta–, tant de Rosa Sensat –que va comparèixer al voltant d'aquesta qüestió–, com dels mateixos representants del Departament, com de la mateixa directora general d'Ordenació Educativa, quan reconeixen que escola mixta no és escola coeducadora i quan reconeixen que a Catalunya ens calen més directius institucionals per a la coeducació i que no es tracta d'un debat filosòfic ni retòric, sinó que, al darrere d'aquest objectiu de fer una escola coeducadora, hi ha d'haver recursos, hi ha d'haver mitjans. Per tant, ens sembla que, al fil de la interpellació, també volfem recollir la necessitat que, com reclama el mateix Departament d'Ensenyament o com, en altres moments, el Pla d'igualtat...

El president

Senyora diputada, ha esgotat el seu temps.

La Sra. Duch i Plana

...acabo de seguida, senyor president–, el segon Pla d'igualtat d'oportunitats per als homes i les dones a Catalunya també recollia, convé impulsar la perspectiva de l'escola coeducativa. Això seria tot des del punt de vista de la defensa de la Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha esmenes presentades del Grup Popular. Té la paraula, per exposar-les, el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Des d'un profund respecte, senyora Duch, la seva interpellació –i només la seva interpellació–, a nosaltres, ens va recordar unes paraules d'un filòsof alemany, que les hi traduiré, quan diu: «La ment del fanàtic postmodern és com la pupilla: com més llum entra, més es tanca.» Insisteixo que des d'un profund respecte a la persona, però parlant de la interpellació. Nosaltres entenem que, darrere la interpellació, hi ha tres errors: primer, és fruit d'un pre-judici –«pre-», guió, «judici»–, és anacrònica i, científicament, superada –en part, alguns continguts– i és profundament contradictòria.

És fruit d'un prejudici –«pre-», guió, «judici»– perquè dogmatitza en contra del que són molts autors, molts professionals de la pedagogia, molts pedagogs, de manera que, per vostè, separació de sexes equival a androcentrisme –separació de sexes a l'escola evidentment–; per vostè, separació de sexes a l'escola és elitisme; per vostè, separació de sexes a l'escola és contradictori, frontalment, amb el que seria la coeducació; en el fons, per vostè, és incompatible separar els sexes amb tenir clar, defensar, lluitar per la igualtat d'oportunitats entre ambdós sexes. En el fons, el problema profund, el «pre-judici» profund, és que generalitza una qüestió pedagògica amb una qüestió més profunda. El dubte que hem tingut és què li han fet, amb què està enfadada, què passa, no? Però no acabem d'entendre, almenys, la dissertació.

És anacrònica i superada, i jo diria que, científicament, fa molts anys –i això ho dic des de la vessant més aviat científica– que la separació de sexes no es dogmatitza ni a favor ni en contra, sinó que es deixa com un tema científic absolutament discutible. Des de les dues columnes fonamentadores del que és la pedagogia com a ciència, la filosofia de l'educació i la biologia de l'educació –que no són ciències normatives però que sí que són fonamentadores i, per tant, no tenen capacitat de donar normes educatives, però sí que tenen capacitat d'il·lustrar la pedagogia–, sempre s'ha parlat que l'edat d'aprenentatge, sobretot des de la biologia de l'educació, és proporcional a l'edat madurativa –i l'edat «madurativa» s'entén com a «madurativa del sistema nerviós i la seva coordinació amb el sistema muscular»; en absolut, amb els cromosomes que aquells individus portin. I, per tant, sempre s'aconsella des de –hi insisteixo– una ciència fonamentadora que, a l'hora dels aprenentatges, és a dir, a l'hora de la part educativa, es tingui molt més en compte el desenvolupament maduratiu que no pas qüestions d'ajuntar o de separar sexes, no? Però és que, fins i tot a nivell molt més de carrer, molt més divulgatiu, vostè té un article a *La Vanguardia*

que en parla: d'estudis alemanys, d'estudis danesos, d'estudis catalans, d'estudis anglesos..., on, almenys, posen en dubte –hi insisteixo– part del seu dogmatisme. La professora Kruse diu, textualment: «En ocasiones» –i, a més, ho diu en unes jornades de coeducació a Catalunya–, «la única forma de garantizar la igualdad de oportunidades» –subratllo «igualdad de oportunidades»– «entre chicos y chicas» –que seria traduïble per «en ambdós sexes», que és el text de les mocions– «es que en la escuela se segregue como estrategia pedagógica.» Insisteixo que l'error que veiem de fons és que vostè confor una estratègia pedagògica amb una qüestió ideològica. I aquest és el problema, i llavors acabem en un Parlament discutint qüestions més aviat científiques per no entendre que es pot separar perfectament una qüestió de l'altra. Però, en fi, anirem, fins i tot, una mica més enllà.

També diem que és contradictòria la seva interpellació amb la legalitat. És a dir, com que vostè té claríssim que, legalment, es pot fer concert amb escoles que segreguen el sexe, llavors ataca aquestes escoles dient: «Anem en compte, cura amb l'admissió d'alumnes, les quotes, l'elitisme, que no hi hagi integració de nens amb dificultats, la participació, etcètera.» La qual cosa entenem que és bo; és a dir, entenem que, si legalment hi ha d'haver una integració de nens amb dificultats, serà a totes les escoles concertades, no a les concertades amb separació de sexes. Si entenem que hi ha d'haver... Fins i tot parla dels drets lingüístics, i això ja és més insòlit; és clar, haver de relacionar els drets lingüístics amb la separació de sexes, probablement, obre un nou camp científic bastant interessant, no? Per tant, insisteixo que, simplement, té aquell error típic de confondre la part amb un tot perquè el que és important per a la part, sent del tot, és important per al tot.

I també, curiosament, és contradictòria amb l'actitud de companys seus –parlaré dels que conec– per exemple, de l'Ajuntament de l'Hospitalet, companys de partit seus, és clar, que són companys, en aquest cas, de l'Ajuntament de l'Hospitalet, o fins i tot en aquest Parlament, o fins i tot en altres parlaments autonòmics, o fins i tot en el Congrés dels Diputats, que han portat, porten o portaran els seus nens a escoles d'aquestes. Suposo que, per això, no cal que vostè els qualifiqui d'elitistes, de «fracturistes» de drets lingüístics, etcètera, eh? Entenc, simplement, això: que és contradictòria amb la postura de molts companys seus, i també entenc que és contradictòria amb la postura d'alguna persona que ocupa sempre el seu primer banc, quan no solament ha donat recolzament explícit a alguna d'aquestes escoles, sinó que fins i tot n'ha fet lloances positives, això sí, en campanya electoral i dintre del mateix centre.

Això, per parlar de la seva interpellació. Si ja parlo en concret de les esmenes que presentem, jo li diré que darrere de les esmenes hi han tres principis que em semblen clars. També li diré que la Moció seva ha perdut pistonada dogmàtica i, per tant, és molt més assumible, perquè la pistonada que tenia la interpellació..., possiblement quinze dies de meditació, o d'uns quants dies de meditació profunda, doncs, fan resituar les co-

ses, no? Jo li diria que nosaltres esmenem la seva Moció, primer, canviant la seva visió medievalista de la Inspecció, la seva visió arcaica, per una visió una mica més progressista, en el sentit positiu de la paraula; és a dir, no «progressista» com ho diu un senyor que vol ser progressista, sinó «progressista» quan progressa, perquè entenem que assimilar la Inspecció només a control i intervenció és això, simplement és del *medievo*, és medieval, o almenys, clarament, és preconstitucional. Per nosaltres, la Inspecció és alguna cosa més que el control: és l'assessorament, és la supervisió, és facilitar, etcètera. I per això veurà vostè que les esmenes van a fer de la Inspecció un cos més progressista, més modern, més capaç d'entrar en un centre no amb uniforme militar, que no pas la seva proposició.

En segon lloc, l'altre eix que plantegen les nostres esmenes és el que li he dit abans: si allò legal o illegal no és separar sexes, sinó complir una sèrie de requisits en un article que vostè mateixa cita a la Moció –i que, per cert, curiosament, aquest article no parla mai de la paraula «sexe» en el seu text–, doncs, si això és important per a l'escola, és important per a l'escola concertada, tota, separi sexes, els ajunti, no tingui sexes, estigui en un edifici alt, baix, etcètera. I, per tant, no entenem la distinció que fa vostè, perquè ja seria curiós que la seva preocupació –entenent que la llei sol ser positiva– fos que només fossin bones i positives i, per tant, fossin recolzades, animades, controlades, verificades per la Inspecció aquelles escoles que separen sexes; llavors, curiosament, ens trobaríem que vostè impulsa positivament aquelles escoles que ha deixat claríssimament entès que no li agraden, la qual cosa respecto profundament, que no li agradin.

I en tercer lloc, la nostra esmena aniria en el sentit que estem absolutament d'acord que l'escola, com a institució, transmeti valors; trobaríem grans inconvenients en quins són aquests valors –és a dir, no tota la cambra estaria d'acord en els mateixos valors–, i llavors hem fet servir un text que almenys sabem que té el seu explícit recolzament, que és el mateix preàmbul de la LOGSE, quan parla de tres valors: el valor de llibertat, el valor de tolerància i el valor de solidaritat. Com que entenem que són valors que són bons per a l'escola, ho seran per a totes, i per això tampoc fem distinció entre si l'escola és d'un senyor o és de l'altre, té sexes o no en té, sinó que ho fem en general, i per això diem que a totes les escoles de Catalunya es transmetin aquests valors, i entenem el valor d'igualtat d'oportunitats entre ambdós sexes com a fonamental, com a important i com un valor amb el qual, possiblement, a la segona meitat terriblement avançada del segle XX, s'ha de tenir especial cura, posem explícitament «així com el principi d'igualtat d'oportunitats entre ambdós sexes».

En aquest sentit, hi insisteixo, penso que les tres esmenes no contradiuen en absolut la seva idea quant a la Moció, no quant a la interpellació, que la milloren substancialment, i fins i tot fan que sigui, hi insisteixo, menys contradictòria, més clara, més entenedora i, possiblement, més eficaç.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, i per exposar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, les nostres esmenes crec que són òbvies, i per tant em permetran que exposi alguna cosa més adient, més cap al moll de l'os de la qüestió. I comentaria molt breument, molt de passada, dues qüestions: la concordança amb la normativa legal del tema que estem tractant, i algun que altre aspecte psicopedagògic.

Respecte a la normativa legal, crec que tots plegats fa una pila d'anys que estem caminant, que ja hem caminat, però que cal seguir caminant, i això ho hem fet amb l'esforç de tots i sortosament, però encara no hem assolit tot el que aspiràvem a assolir, i tot el que necessitem. Hem caminat cap a situacions de llibertat, llibertat per al nostre país, llibertat per al nostre poble. Per què dic tot això? Doncs, perquè en l'àmbit mundial, era l'any 48, l'any 1948, que la Declaració Universal dels Drets Humans, en el seu article 26.3, parlava de la qüestió que avui estem tractant; l'any 1960, la convenció de la UNESCO relativa a la lluita contra les discriminacions en l'àmbit de l'ensenyament, en el seu article 2.a, parlava de la qüestió de què avui estem parlant; en l'àmbit estatal, era l'any 1978 que ens dotàrem d'una Constitució, i el seu article 10.2 incorpora, precisament, aquest concepte que ja en el 48 i en els altres convenis, per exemple, els de l'any 60, mundialment s'havia fet. En aquell moment redreçàvem, començàvem tots plegats a redreçar les llibertats del nostre poble; la Constitució ens acollia amb unes dimensions limitades i amb una lectura que potser la d'avui no era la d'aquells moments, però incorporava aquells temes que Drets Humans ja feia temps que havia incorporat, especialment en el seu article 27, i d'una manera especialíssima en el seu punt 6, que aquest diputat, en aquest moment, amb els seus compromisos polítics, els ben asseguro que vaig fer possible, juntament amb altres companys, que s'arribés a aprovar, perquè creia llavors i crec ara que l'article 27.6 era molt important, i per mi ho segueix essent. L'any 1987, la LODE, la Llei orgànica del dret a l'ensenyament, en el seu article 4 i al seu article 22, ja apuntava els precedents –juntament amb els anteriors– que la LOGSE recull, i els va desplegant i fent possibles.

Alguns aspectes psicopedagògics que he anunciat..., jo, m'agradaria reivindicar, i el *Diari de Sessions* n'és testimoni, alguna qüestió que ja ha citat l'anterior intervinent, referida a la Inspecció. En el *Diari de Sessions* poden trobar quina ha estat la posició del nostre Grup i d'aquest diputat que, en aquest moment, és el seu portaveu. Per nosaltres, la Inspecció és molt més que unes persones burocratitzades que tenen la funció de controladors, la funció de fiscalitzadors del que es fa o del que no es fa. Per nosaltres, l'inspector d'ensenyament, la inspectora d'ensenyament, té, sobretot, la funció educadora, la funció..., és un professional de l'educació que ha assumit unes responsabilitats educadores, i que estic ben segur que tots els grups de la cambra,

quant a la funció educadora de la Inspecció, hi estaríem d'acord. Per mi, són uns professionals de l'educació que caldria, tant com poguéssim, anar-los desburocratitzant en el seu dia a dia. No insistiré en aquest tema, perquè en el *Diari de Sessions*, vostès, si volen, si poden, poden trobar quina és la nostra posició. I els anuncio que resistiré la temptació de comentar treballs en revistes especialitzades, treballs universitaris, fets a Anglaterra, als Estats Units, a Suècia, a Dinamarca, alguns dels resultats del darrer Congrés de la Unió Sindical de Treballadors de l'Ensenyament, de la USTEC, celebrat a Barcelona no fa gaire dies, i que parlen dels temes de l'educació en les seves formes d'escola separada, escola amb coeducació, escola ni una cosa ni l'altra, etcètera. I molt menys entraré a fer cap comentari a cap dels autors citats fins ara, o el que s'ha dit que representants de patronals diferents havien pogut dir-nos. El concert –perquè, en definitiva, és l'escola concertada i, el concert, l'eina que la possibilita, el nus de la qüestió que estem parlant–, el concert, en definitiva, per nosaltres, és possibilitar la llibertat. El seu control, la seva normativa i el seu seguiment és totalment compatible amb l'ampliació de la possibilitat de llibertat.

El conseller Hernández, l'altre dia, en aquest Ple, amb motiu de la interpellació..., i jo agraeixo a la senyora diputada el fet que la fes, perquè el conseller Hernández va poder, en la seva contesta, a més a més de moltes altres coses, fer-nos dues afirmacions que, per mi, són altament interessants i altament importants políticament parlant. Primer, es va definir que el Departament d'Ensenyament opta per la discriminació positiva vers l'escola pública; segon, nosaltres –i quan ell deia «nosaltres»..., i llegeixo textualment, Convergència i Unió, el nostre Govern–, «nosaltres defensem de manera clara i rotunda el principi de coeducació en l'ensenyament». Aquesta és la posició que va manifestar en aquesta cambra el conseller Hernández al darrer Ple. I ens donà un seguit de xifres comparatives; en el *Diari de Sessions* les trobarem. Destaco d'aquelles dades que el concert, ben aplicat, pot ser fins i tot més econòmic per a les hisendes públiques. L'aportació de diner públic, ens va dir el conseller Hernández que era de 342.640 per alumne de l'escola pública i de 191.623 pessetes per alumne de l'escola concertada. I amb això no estic dient altra cosa que el que va dir ell, però tenint en compte que va dir descaradament que la seva opció –la nostra opció– és la discriminació positiva vers l'escola pública. El concert possibilita més llibertat, s'ajusta millor a la nostra societat, i per això la Constitució, l'Estatut i les lleis orgàniques el protegeixen.

Jo, senyora diputada, entenc el seu entusiasme per la feina feta per la seva família política; tant de bo, per això, una afirmació que va fer en la seva intervenció fos ja veritat, s'hagués pogut desenvolupar i fos ja un fet. Vostè ens va dir: «La política educativa impulsada pels socialistes a Espanya ha aconseguit consolidar un sistema educatiu que compleix quatre funcions bàsiques: element de cohesió social, factor d'integració, promotor de la igualtat d'oportunitats i instrument de formació en valors democràtics.» Després de quatre ministres del Govern del PSOE responsables de la cartera d'Educació i Ciència, li recordo, simplement, senyora diputada, com ens van deixar l'encara no-desplegament de

la LOGSE, tant en el territori MEC com en l'àmbit estatal. El concert es fa per fer més possible a cada pare, a cada mare, exercir el seu dret a escollir escola, tipus d'escola, per als seus fills i per a les seves filles. El concert, per nosaltres, no és una eina —no vull dir una arma—, no és una eina per imposar projectes educatius de centre, per intervenir.

Dit tot això, senyor president, us voldria manifestar que el tercer punt, que hi hem demanat una esmena de supressió, és simplement perquè no el varem saber llegir. La senyora diputada ens ha expressat que hi havia una errada mecanogràfica, i no hi varem voler fer interpretacions. El conseller, en definitiva, ens va fer ja i ens va definir el nostre model, com he comentat abans. Per tant, senyor president, si són acceptades les esmenes nostres, votariem els dos punts favorablement, i el tercer punt dependrà de si el Grup Popular..., les seves esmenes fossin acceptades, nosaltres també votariem els tres punts i retirariem les nostres.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per intervenir per fixar la posició dels grups que no hi han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció planteja uns temes cabdals, molt importants pel que fa a la política de concerts educatius amb l'escola privada. En primer lloc, la necessitat de millorar els mecanismes de control d'aquells centres que s'acullen al règim de concerts educatius, mecanismes de control que haurien de vetllar per l'estricta, correcta i legal compliment d'aspectes com la situació laboral del professorat, que no sempre s'acompleix en tots i cadascun dels centres acollits al règim de concerts; en temes com la qualitat i la quantitat dels espais docents, que no sempre s'acompleix en tots i cadascun dels centres acollits al règim de concerts; en temes com la gratuïtat dels ensenyaments, que no sempre s'acompleix; en temes com la Llei de normalització lingüística, que no sempre s'acompleix, i en molts altres temes que l'ensenyament públic té l'obligació de complir, com l'ensenyament concertat, i en els quals l'ensenyament públic té uns mecanismes de control molt més exhaustius i molt més reals que l'ensenyament concertat.

Nosaltres creiem que hi ha a Catalunya tres tipus d'escoles, i estem d'acord en l'existència d'aquests tres tipus d'escoles: l'escola pública, l'escola privada concertada i l'escola privada. En el que no acabem d'estar d'acord és en el límit existent entre escola privada i escola privada concertada. Creiem que aquest límit, d'un temps ençà, ha anat més enllà del que és lògic, ha anat més enllà del que és raonable i ha anat més enllà del que fins i tot és allò que en diuen «la llibertat de mercat».

I el segon punt ens exposa un d'aquests exemples: és la incongruència d'atorgar un concert educatiu a centres

que basen el seu ensenyament en la segregació; en el cas concret de l'exemple presentat per la diputada senyora Duch, en la segregació per motius de gènere. Si bé és cert que el fet que una escola sigui mixta no vol dir que practiqui la coeducació —això ja ho sabem per la pràctica docent, i a les compareixences esmentades abans a la Comissió de Seguiment del Procés d'Equiparació Dona - Home es va posar molt més clarament damunt la taula, tant pel grup de coeducació de Rosa Sensat, com per la mateixa directora general, senyora Àngels González—, el que és cert és que és absolutament rebutjable, des d'una concepció democràtica de l'ensenyament, la segregació per qualsevol motiu: sigui segregació per motius de gènere, sigui segregació per motius de raça, sigui segregació per motius d'ètnia o sigui segregació per motius de classe. I a casa nostra hi ha centres que practiquen la segregació per motius de gènere, i damunt la taula de la Comissió de Política Cultural han sortit més d'una vegada altres motius de segregació, per raça o per ètnia, i hem discutit més d'una vegada el fet que en una mateixa zona educativa siguin uns certs centres docents els que acabin recollint els alumnes pertanyents a una raça o a una ètnia concreta, mentre altres centres docents els rebutgen, sigui de manera legal o sigui de manera soterrada.

Per això no entenem que centres *segregadors* siguin concertats. Si vostès veuen pel·lícules americanes a casa seva, veuran que la lluita contra la segregació a l'ensenyament va ser una de les peces clau del moment de la lluita per la igualtat entre races als Estats Units, i algunes d'elles són pel·lícules que fan tuf de blanc i negre. Doncs, no cal de mirar el tuf de blanc i negre de les pel·lícules nord-americanes, sinó que estrictament podem mirar el color d'alguns centres d'ensenyament a casa nostra, on continuen amb postures de segregació; per qüestió de gènere, però amb postures de segregació. I no entenem que aquests centres rebin diner públic per continuar mantenint aquesta segregació. Si hi ha una llei que ho permet, doncs, senyores i senyors diputats, és molt fàcil: haurem de canviar la llei. Com vostès saben, el Grup d'Esquerra Republicana mai ha mostrat un entusiasme excessivament gran per la totalitat de l'actual marc legislatiu a casa nostra pel que fa a matèries d'ensenyament, i, si som els grups necessaris per presentar-ho, doncs, canviem les lleis que facin falta, però no hi pot haver diner públic per a aquells que practiquen la segregació —no hi pot haver diner públic per a aquells que practiquen la segregació. I segregar és tenir prejudicis, segregar és una de les millors demostracions que es tenen prejudicis: «No totes les persones són iguals. Perquè no són iguals, per això segreguem», i això és un prejudici. I segregar és anacrònic, és molt anacrònic; hauria de ser prehistòric a casa nostra, molt anacrònic i molt prehistòric. I segregar és absolutament i radicalment reaccionari: només segrega aquell qui pensa que algú és millor que algú altre, només segrega aquell qui pensa que no tots som iguals.

Per aquests motius, per aquest motiu, nosaltres donarem suport a la Moció presentada pel Grup Socialista, i, insisteixo, perquè a més a més no es tracta de posicions ideològiques, no es tracta de criteris d'estar d'acord amb una escola de pedagogia, o amb una altra escola de pedagogia, o amb una escola de psicopedago-

gia, o amb una escola de biologia de l'educació, etcètera. Es tracta simplement d'estar o no estar d'acord amb el fet que les persones són iguals, i ni una pesseta de diner públic pot anar a donar suport a la pràctica real del contrari. Qui segregui per raons de classe, qui segregui per raons de raça, qui segregui per raons d'ètnia o qui segregui per raons de gènere s'està situant al marge del que la societat té com a norma d'actuació, del que ha de tenir com a norma d'actuació, que és la igualtat. Qui se'n situa al marge i se'n vol mantenir al marge, té dret a estar-ne al marge, però no té dret que nosaltres, tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, li subvencionem la seva marginalitat, li paguem la seva marginalitat, ens fem càrrec de la seva absoluta i plena marginalitat.

Per aquest mateix motiu donarem suport a aquesta Moció, excepte en el cas que s'acceptin les esmenes del Grup Popular. I no només pel que diuen les esmenes del Grup Popular, que per si mateixes ja seria motiu de dubte acceptar-les, sinó pel contingut de la defensa d'aquestes esmenes, un contingut absolutament lliure d'haver estat fet i amb el qual nosaltres, des de la nostra llibertat, ens sentim radicalment oposats. Per tant, el Grup Socialista podrà triar entre el fet d'acceptar les esmenes o de tenir el vot d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Bosch, que intervé des de l'escó.

El Sr. Bosch i Garcia

Efectivament, senyor president, des de l'escó. Per dir que se'ns fa estrany que en ple any 97, ja tocant al segle XXI, i també després de vint anys de reinstauració democràtica a l'Estat, encara existeixin al nostre país escoles on la segregació entre gèneres i on la inducció de rols diferents i estereotipats són encara reals i efectives.

Segons el mateix conseller d'Ensenyament, en la seva resposta a la diputada Duch a la interpellació de fa quinze dies, aquest fet no forma part de la línia ideològica i d'actuació del Govern, cosa que ens sembla molt positiva, però també reconeix el mateix conseller que poc hi poden fer des d'un punt de vista legal. Sense entrar en el debat jurídic sobre si això és possible o no, volem manifestar que caldria fer les gestions oportunes que acabin amb aquests residus del passat. I ho dic així perquè, si fos tan modern, com deia la tronada i insultant intervenció del diputat del Grup Popular, la separació entre sexes aniria en alça i no en regressió.

Per aquest motiu ens sembla positiva la Moció i la votarem a favor, amb el benentès que cal acabar amb tot rastre de discriminació sexista en el sistema escolar i, sobretot, amb el pagat per l'Administració pública en règim concertat. I entenem que cal potenciar les polítiques tendents a fomentar la igualtat d'oportunitats, sense cap mena de discriminació.

Finalment, permetin-me, tot i que no és el tema de la Moció, que manifesti la preocupació pel fet que entre tots estiguem, a través del nostre Govern, finançant encara amb concerts escoles lligades a organitzacions sectàries i netament reaccionàries. Tant si en són poques com si en són moltes, caldrà que ens plantejem aquesta realitat i prenguem decisions tendents a lluitar contra la intolerància i el secretisme.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria felicitar el Grup Socialista i la senyora Montserrat Duch per haver presentat aquesta interpellació i la Moció subsegüent. Quan al Ple anterior ho va fer, em va semblar que era oportú, que era necessari; avui sé que era imprescindible. Des d'aquí el nostre més rotund suport a aquesta Moció. Tractaré d'argumentar el nostre posicionament.

Parla vostè en el primer punt del control dels concerts. Ahir, quan ens presentava el síndic de Greuges el seu Informe, el meu Grup, a través de la senyora Mayol, feia esment, precisament, de les queixes rebudes al voltant de l'escàs control sobre incompliment de concerts educatius. Escàs control en l'admissió d'alumnes, en els terminis establerts legalment, en l'admissió d'alumnes amb necessitats educatives especials, d'alumnes d'altres ètnies, selecció dita per nivells, o bé en un tema concret d'una queixa sobre l'incompliment del respecte a la llibertat de càtedra; també apareix, encara que formalment legal, el cobrament real de quantitats que són també discriminatòries.

Però, a més a més de tots aquests punts que reclamen control per evitar l'exclusió o la selecció d'alumnes, hi ha un altre control que mereixen els nens i les nenes que van a aquestes escoles concertades: és el control de la qualitat de l'ensenyament, de l'educació, que s'imparteix; pot ser control de la qualitat de les instal·lacions –com deia el senyor Bargalló en l'excel·lent exposició que ha fet ara fa un moment–, del nombre d'alumnes per aula, de la preparació i de la formació permanent que rep el professorat, dels nivells de normalització en l'ús de la llengua catalana, o també pel que fa als continguts i a l'educació amb valors democràtics. Valors democràtics que han d'impulsar cap a la cohesió social, la participació, la igualtat d'oportunitats. L'escola és un instrument de compensació de desigualtats; no ha de discriminar.

La coeducació és un instrument per fomentar un valor com és la igualtat entre homes i dones? Les nostres lleis diuen que sí, i nosaltres també hi estem d'acord. Cal evitar pràctiques –permetin-me que els en posi un exemple– com les que en algun centre amb imatge social de centre prestigiós i elitista de Barcelona, que prepara programes de voluntariat per desplaçar els seus alumnes a conèixer els problemes del quart món i bai-

xen de la zona alta de la ciutat a Ciutat Vella i veuen els problemes dels magrebins, els problemes de la marginació, del submón que pot haver-hi a les zones marginals de la ciutat, aquest programa de voluntariat, que per cert és obligatori..., després aquests nens se'n tornen a la seva escola, on, evidentment, aquests nens i nenes..., no hi ha un magrebí, no hi ha un marginat, no hi ha un discapacitat amb necessitats educatives especials, i aquests nens han fet, han complert, una educació amb valors per la igualtat? Podran, aquests nens i aquestes nenes, amb unes vivències de discriminació i segregació, estar educats autènticament amb valors d'igualtat i de respecte a les persones? Nosaltres pensem que no. Nosaltres pensem que pot fomentar-se el respecte a les diferències, la igualtat de drets, des d'opcions pedagògiques segurament matisadament diverses, però de ben segur que no des de la segregació.

La segregació que viuen ara les nostres escoles, amb la qual està amenaçat el nostre sistema educatiu, és una segregació que separa els nens per motius religiosos, que separa els nens per nivells. Ara hi ha un intent de reformar la LOGSE, que neix de grups profundament corporatius –i m'ha semblat entendre que la senyora ministra hi està força d'acord–, que s'ha intentat fer-ho per raons de llengua –sort que no s'ha aconseguit– i que també es fa, de fet –ho podem comprovar amb la distribució dels alumnes segons els centres educatius–, per adscripció social. Tenim l'oportunitat, aprovant aquesta Moció, d'evitar-ho en una certa mesura, i molt especialment que es faci per raons de gènere.

El model d'escola comprensiva que proposa la LOGSE no és un model de debat pedagògic; és un model profundament polític, perquè és un model no segregador. Per tant, no es tracta de debats d'aparents subtils pedagogiques. Ja ho dèiem l'altre dia en la Comissió de Política Cultural, quan va comparèixer la comissió tècnica del Primer Congrés de Renovació Pedagògica: és impossible parlar d'educació, és impossible parlar de pedagogia, és impossible parlar de valors, sense fer-ho de polítiques, i de polítiques o reaccionàries, o conservadores, o progressistes, o qualifiquin-les vostès com vulguin, però polítiques altament diferenciades; són opcions profundes de la societat, del futur, dels drets de les persones. Nosaltres pensem que no, que no és possible educar per la igualtat des de la segregació; pensem que cal vetllar perquè tots els nens i les nenes rebin l'educació adequada, perquè siguin ciutadans i ciutadanes solidaris, moderadament feliços, que puguin guanyar la igualtat per poder viure la diferència.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Montse Duch.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. He de reconèixer –i a les dones, com que no estem massa habituades a estar en espais públics, no ens fa vergonya–, he de reconèixer que em sento profundament aclaparada pel desen-

volupament d'aquest debat arran de la Moció, i tinc bastant la sensació que probablement no estaré allò que es diu «a l'alçada de les circumstàncies».

Primer de tot voldria agrair les intervencions del diputat Josep Bargalló i Carme Tolosana, perquè penso que han afegit el seu saber fer i, a més a més, la seva voluntat d'aplegar esforços al voltant del combat que es planteja darrere d'aquesta Moció. (*Remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci.

La Sra. Duch i Plana

Per tant, els agraeixo la defensa de la seva posició i tots aquests arguments que penso que han contribuït a enriquir el neguit que palpitava darrere les meves paraules, el neguit i la voluntat, perquè si no, és clar, després em diuen que sóc anacrònica, medievalista, que «què li han fet»...

Senyors del PP, dit des de l'absoluta...

El president

S'ha de cenyir... Senyora diputada, s'ha de cenyir a si accepta o no accepta les esmenes.

La Sra. Duch i Plana

Bé, senyors del PP, no puc acceptar les seves esmenes, no podia acceptar les seves esmenes en la textualitat de les esmenes, perquè, és clar, vostès el que fan en l'esmena 2 i en l'esmena 3 és fer parèntesi d'allò que fonamentalment ha impulsat la Moció, que és el tema de l'escola coeducativa, i, per tant, no podia acceptar-les. Però és que el to i els arguments que s'han emprat en la defensa de les seves esmenes m'han fet convèncer encara més que, en el fons, el que vostès pretenen avui, amb aquesta posició i des de la política educativa al Govern d'Espanya, és desnaturalitzar el marc legal, el marc legal que va permetre el pacte escolar a Espanya, que té una llarga tradició de disjuntives i de confrontacions per raons d'educació, de models educatius, i que en aquest país havíem travat mitjançant la Constitució, la LOGSE, la LODE, la política de concerts i la LOGSE. Vostès, en el fons, el que estan és clarament defensant les posicions absolutament legítimes, però les posicions d'aquells sectors de la comunitat educativa que van presentar un recurs previ d'inconstitucionalitat l'any 85 i el van perdre. El que passa és que, després, amb la pràctica política, el que volen és desnaturalitzar això i que, per la via de concerts, pugui acabar entrant tot.

Respecte a les esmenes plantejades pel Grup de Convergència i Unió, a nosaltres, si plantejem una interpellació com la que hem plantejat, ens sembla que no n'hi ha prou de mantenir i continuar allò que s'està fent. A nosaltres ens sembla que cal incrementar i que cal urgir-ne el seguiment. I voldria, evidentment, refusar aquestes atribucions de suposat intervencionisme i control que atribueixen a l'afany que nosaltres podem posar en el paper de la Inspecció. La Inspecció, evidentment, té un paper absolutament central, i més en

3354

uns moments que estem iniciant un procés de reforma educativa en què, com a vostès els agrada dir, és important especialment conciliar moltes voluntats, i el paper de la Inspecció en aquest sentit és absolutament rellevant.

Què els puc dir de l'esmena 3 del Grup de Convergència i Unió? Doncs simplement que vostès el que fan en dir: «suprimir tot el text del punt 3 de la Moció», el que es volen carregar és una part del preàmbul de la LOGSE i l'article 60 de la LOGSE, que, per primera vegada en la història de la legislació educativa a Espanya, reconeix l'existència de discriminacions per raó de gènere i, àdhuc, les perpetuacions que el mateix sistema educatiu fa com a mecanisme de perpetuació i de socialització de dinàmiques socials que vénen de molt enrere.

Bé, és per tot això que no podem acceptar les esmenes que estan presentades, i que, una vegada més, contra aquells que des del biologicisme o des d'altres plantejaments defensen l'existència d'un pensament únic i que s'ha acabat això de la dreta i l'esquerra, jo penso que la votació que procedirem a fer d'aquí a uns moments demostrarà a bastament el contrari d'aquestes coses.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor diputat em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Francàs i Porti

Per multitud de contradiccions. He sigut contradit quasi en totes les intervencions.

El president

Un minut per a les contradiccions...

El Sr. Francàs i Porti

Per cada una? Un minut per cada una? Són trenta-tres minuts, no?

El president

Per a la seva intervenció.

El Sr. Francàs i Porti

No, no, pot ser que no exhaureixi ni el minut. Primera contradicció: jo volia dir a la senyora Duch que he manifestat que no he parlat..., he manifestat que no parlava en absolut d'ella, sinó de la interpellació. I ho he dit dos cops al principi perquè quedés clar que no feia cap judici de valor sobre la persona, sinó sobre la interpellació.

Segona cosa que em sembla que és important recordar a tothom és... Jo accepto, i a més si s'estudia la història personal es veurà, que els models educatius són diferents, que són absolutament respectables, defensables i que, a més a més, és bo que siguin diferents, eh? El que també entenc és que jo tinc la meua opinió i el meu Grup pot tenir la seva opinió i pot recolzar més un model educatiu simplement argumentat que prefereix

aquest vers els altres per una sèrie d'arguments. Però sí que recordaria a algun company de la cambra, per exemple al senyor Bosch, etcètera, primer, que raonar no és insultar, i segon, que un col·lectiu de tòpics, per molt que es diguin trenta-tres cops o es cridi molt, no són raonaments, són tòpics. Jo el que dic són raonaments, no tòpics.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Anem a procedir a la votació de la Moció.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 44 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals

Seguidament passem al quinzenè i últim punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de relacions laborals, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, la Moció subsegüent que presentem a consideració d'aquesta cambra és una moció que pretén, en la seva extensió reduïda, anar del general al concret amb un debat sobre els criteris d'actuació en les relacions laborals a Catalunya. Nosaltres diem que el model de relacions laborals s'ha d'adaptar a les necessitats que deriven de dos factors que són complementaris, que han de ser complementaris i que s'han de tenir presents: d'una banda, el model de competitivitat que cerqui un país, sense oblidar i tenint present també el model de societat, l'estructuració, que vulgui plantejar-lo. El nostre criteri, i això ho vam intentar defensar, és que les característiques de les relacions laborals a Catalunya que s'avenen, en l'entorn en el qual ens trobem, amb el model de societat, amb el model de competitivitat que cerquem, han de tenir una doble característica, que és al mateix temps la que la Comissió Europea està demanant com a característiques de les relacions laborals a tot Europa; característiques que són, d'una banda, la flexibilitat i, d'una altra, la seguretat; flexibilitat entesa com a capacitat d'adaptació als canvis, no com a ductilitat d'una de les parts davant de les pressions de les altres, i seguretat com un element d'estabilitat social.

En el nostre primer punt fixem els criteris que han d'orientar les relacions laborals a Catalunya i assenyallem la vigència del dret laboral, la idea que no es pot substituir per un dret exclusivament mercantil, perquè les relacions laborals es plantegen entre dues parts que no estan en igualtat de condicions i que en aquest sentit l'avenç social que suposa el dret laboral segueix essent vigent, però que dret laboral no vol dir reglamentisme i que el dret laboral és possible i s'ha de combi-

nar i ha d'afavorir l'autonomia de les parts com l'element bàsic per donar flexibilitat a les relacions laborals; però que també aquest dret laboral no ha de ser un dret laboral esquifit, sinó que ha de tenir present i ha de respectar i ha de potenciar l'acció de tutela i la capacitat tuïtiva dels poders públics, ja sigui l'Administració de justícia, ja sigui l'Administració laboral, i que al nostre entendre són aquests elements els que garanteixen la flexibilitat i la seguretat que tenim i que necessitem. Però també volem, amb aquesta declaració, que el Consell Executiu pugui esvaïr tots els dubtes, totes les inseguretats que generen les seves declaracions i, en molts casos, les seves actuacions.

El conseller ens va tornar a reiterar que no té clar si hem d'optar pel dret al treball o el dret del treball. Doncs bé, si voten aquesta resolució, quedarà clar que aposten pel dret del treball com a fórmula de regular les relacions laborals i en el qual està inclòs el dret al treball de les persones. Si voten aquesta Moció, plantejaran també una solució al seu intervencionisme excessiu en les relacions laborals, un intervencionisme en la negociació col·lectiva que va tenir el seu punt més destacat en la interferència en el procés de negociació de l'Acord Interconfederal de Catalunya i que també té expressions claríssimes quan exerceix aquell excés de protagonisme a instàncies de part, com vam posar de manifest en la substanciació de la interpellació. I declaracions també que convé que aclareixin, com quan es fa per defensar un determinat model de contracte, afirmacions en el sentit de dir que «els jutges no estan capacitats per aplicar la legalitat en els temes d'acomiadament», o quan es produeix una sentència negativa sobre l'aplicació d'una doble escala salarial i el president de la Generalitat afirma que «no farem cap denúncia més d'il·legalitats laborals que coneixem». Això no és possible, això no és el seu paper, i vostès han d'aclarir que estan perquè els poders públics, l'autoritat laboral, la justícia exerceixi la tutela, el control i la supervisió del dret laboral. Han d'esvaïr totes aquestes declaracions contradictòries, i la millor manera és reconèixer, com a principis inspiradors de la seva actuació en el tema de les relacions laborals, aquests que els proposem.

Amb el segon punt volem afirmar, entrant ja en el concret, del general al concret, volem afirmar un camí que abundi perquè s'introdueixi en la línia d'afavorir la flexibilitat però des d'una perspectiva diferent a la que plantegen molts sectors, que és la de la desregulació. Nosaltres apostem per una via diferent, que és la de potenciar no sols la negociació col·lectiva, sinó l'increment del protagonisme de les parts en allò que és cabdal en les seves relacions, en temes fonamentals com la formació, la seguretat i la salut laboral o, fins i tot, la mateixa intermediació en el mercat de treball. Però ens trobem que cada cop que algú parla de transferir responsabilitats als agents socials i econòmics, de transferir competències, apareixen profundes resistències en l'Administració. Sabem que és difícil, però hi ha fins i tot convenis de l'Organització Internacional del Treball que recomanen aquest mecanisme per afavorir la flexibilitat de les relacions laborals, no per la via de la desregulació, sinó la de transferir capacitat als agents socials perquè, allà on es produeixen els conflictes, les situacions, els agents tinguin instruments per resol-

dre'ls. No facin, doncs, paternalisme, caminin cap a la plena autonomia de les parts, donant-los instruments perquè puguin assumir més i més responsabilitats, cedint-los protagonisme, facin de veritat un procés educatiu, promoguin una negociació per a la devolució del protagonisme i la responsabilitat als agents socials. Vostès han de triar entre si volen afavorir la vertebració social o mantenir la societat civil sota control pressupostari. Si volen el primer, obrin aquest procés i transfereixin responsabilitats i mitjans als agents socials.

Si el punt anterior, el segon, era una contribució a la flexibilitat, l'últim el que pretén és afavorir la seguretat. L'excés de temporalitat en la contractació és un element claríssim d'inseguretat. L'any 91 es va regular la constitució de comissions de seguiment de la contractació per conèixer i controlar l'evolució d'aquesta. En aquell moment, i actualment, l'Inem té la informació, i el Departament de Treball, per a la distribució de competències, la capacitat de control. L'Inem ha constituït la seva comissió, però està coixa des de fa més de sis anys per controlar l'excés de temporalitat. Doncs bé, aquesta funció que no es va incorporar a aquestes comissions..., la Generalitat, per un problema de competències, ha plantejat, ha tingut aquest buit durant sis anys. I durant sis anys hem escoltat com es deia que l'excés de temporalitat era un problema per al teixit econòmic de Catalunya, i no s'exercien les competències per fer minvar aquest excés de temporalitat. Sabem que la Bíblia recomana que la mà esquerra no sàpiga el que fa la mà dreta; i així ens trobem que amb la mà esquerra del Govern es declara la inconveniència de l'excés de temporalitat, però amb la mà dreta no s'exerceixen les competències que es tenen per frenar-lo. Permetin que, seguint l'exemple bíblic, digui que aquesta és una actitud que té molt de farisaic. Per això, i malgrat que l'acord de transferències resoldrà aquest tema, creiem que no és possible, no és lògic, no és racional que tinguem set mesos més d'espera. La situació, amb un element com el que ens trobem en aquests moments, en què seguim patint un excés de temporalitat en la contractació, requereix que no es perdi ni un sol dia més.

Nosaltres hem presentat aquesta Moció, repeteixo –i torno al principi–, perquè entenem que les relacions laborals de Catalunya requereixen flexibilitat i seguretat, perquè convé que amb aquesta Moció, que és general però té elements concrets, també el Govern es compromet a esvaïr tots els dubtes que moltes vegades ha generat ell mateix amb la seva actuació. I és per això que creiem que aquesta Moció mereix el recolzament de tots els grups d'aquesta cambra, i així els ho demanem.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició, tenen la paraula els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Morera, que ho farà des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. Bé, quan el senyor Rañé –almenys constava així en l'ordre

3356

del dia del passat Ple— deia que es substanciaria una interpellació sobre relacions laborals, jo estava convençut que probablement el tema més important a tractar seria l'estat en què es trobava el traspàs de la Generalitat d'una part de l'Inem. La meua sorpresa —en tot cas, la meua sorpresa, diguem, agradable— va ser comprovar que, efectivament, no va ser aquesta la qüestió, sinó que va ser una altra, i en concret sobre la petició d'una política de relacions laborals o la millora d'aquesta política.

Nosaltres entenem que aquesta Moció que se'ns planteja avui és interessant; és complementària amb el mateix traspàs de l'Inem a la Generalitat, en el sentit que, si més no, enforteix el paper de la Generalitat i de Catalunya i de les seves competències en una temàtica i una problemàtica prou importants com són les relacions laborals. Des del nostre Grup hem dit una i altra vegada que estem d'acord a aconseguir per a Catalunya un model propi de política laboral, i que nosaltres entenem que aquesta intencionalitat que expressa el Grup del PSC en la seva Moció, precisament, va en aquesta línia, i, per tant, no podem fer cap altra cosa que, en principi, donar-hi suport.

En concret, es parla de diversos temes: equilibrar les relacions laborals i, per tant, per aconseguir la igualtat entre les parts; parla de potenciació de l'autonomia de les parts, i també parla d'un major paper dels agents socials, bàsicament dels sindicats, pel que fa a aquestes relacions, i en concret s'aposta per la creació d'una comissió de seguiment de la contractació. Nosaltres, com he dit al principi, entenem que és una proposta positiva; jo diria que es fa molt difícil poder-hi votar en contra, o fins i tot un altre tipus de votació que no sigui la positiva. A nosaltres, evidentment, no ens toca ni ens pertoca posar en qüestió les competències pròpies que en aquest terreny pot tenir la Generalitat, sinó que, tot al contrari, nosaltres creiem possible i viable que propostes d'aquest sentit es puguin fer i, sobretot, que ajudin a aconseguir un model propi de relacions laborals.

És per tot això que anunciem el nostre vot favorable, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per posicionar-nos entorn de la Moció del diputat Josep Maria Rañé en relació amb el tema de relacions laborals, i per dir que el nostre Grup donarà suport als punts 1 i 3, en el sentit que és interessant que hi hagi uns criteris clars que s'executin a l'hora de l'actuació de la Generalitat en el tema de les relacions laborals, en els tres punts proposats aquí, tant en el tema de la vigència del dret laboral, que té com objectiu equilibrar les relacions entre les parts, com el tema de potenciació de l'autonomia de les parts, com el tema de la necessitat d'aquesta acció de tutela, i també en el punt 3, en la necessitat d'urgir que es creï aquesta comissió de seguiment de la contractació.

En canvi, ens abstindrem en el punt 2, perquè entenem que la demanda..., tot i estar-hi d'acord en el fons, que és que és bo que tendencialment aquest tipus d'elements de relacions laborals com són la formació, com la intermediació, com la seguretat i salut laboral, cada cop estiguin més en mans dels agents socials i econòmics, entenem que això, si no s'empaqueta amb el conjunt de mesures que s'han aprovat en altres resolucions —concretament, quan aquí es van aprovar una sèrie de resolucions presentades per Esquerra, quan hi va haver el debat sobre ocupació—, quedaria coix. És a dir, en aquell debat hi va haver una sèrie de mocions que demanaven desenvolupar a Catalunya l'acord de la reforma laboral de Madrid; tenint en compte que aquí a Catalunya al seu moment no va ser possible avançar en aquest acord, que es van trencar les negociacions, lògic seria, doncs, que es reprenguessin les negociacions entre patronal i sindicats de Catalunya. Per tant, és un primer pas. Segon, fa poc que hem aprovat la Llei del Consell..., de treball; per tant, aquest Consell hauria de constituir-se d'una vegada i, per tant, diguem-ne, tenir la institució fonamental de relació i de consulta entre agents socials i econòmics per temes laborals en marxa. I amb aquests dos peus potser podríem abordar efectivament la possible solució d'aquests elements de formació ocupacional, d'intermediació, etcètera.

Dit això, també és cert que tot just és calenta, a l'aigüera, de fa dos dies, la signatura dels traspassos de l'Inem pendants. Per tant, hi ha moltes parts d'aquestes que encara queden pendants d'arribar a passar en mans de la Generalitat. Per tant, iniciar en aquests moments negociació d'una cosa que encara no se sap com acabarà articulant-se i de quina forma es produirà el traspàs definitivament, entenem que és una mica prematur. I per això justifico la nostra abstenció remarcant un cop més que votarem a favor dels punts primer i tercer.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds votarem favorablement els punts que exposa la Moció del Grup Socialista perquè ens sembla que va endavant per solucionar tres punts que evidencien les diferències del mercat de treball català i espanyol respecte a l'europeu, que són: l'excés de temporalitat, la manca de participació dels treballadors a les empreses i la manca de formació de treballadors i d'empresaris. Entenem que aquestes propostes poden ajudar a caminar, a resoldre aquests problemes, i per això ho votarem favorablement. Permetin-me, senyores diputades i senyors diputats, que els expressi amb claredat les raons d'aquest recolzament.

Hem de dir que, avui en dia, a Europa hi ha un gran debat sobre el mercat de treball, i hi ha, fonamental-

ment, dues postures. Aquells que es fixen amb els costos de la mà d'obra, que els volen reduir; aquells que entenen que el mercat de treball s'ha de desregular, ha de ser un mercat més, com el mercat de taronges o qualsevol mercaderia, i implica, per tant, flexibilitat d'entrada i de sortida del mercat de treball; aquells que entenen que la protecció social s'ha de disminuir, i finalment, aquells que entenen que dret laboral i dret mercantil són similars... I què vol dir que dret laboral i dret mercantil siguin similars?, doncs, que s'entén que hi ha igualtat de parts. Aquesta és la visió que avui en dia es diu «neoliberal» i que intenta fer-se majoritària a un lloc on no hi era, que és Europa. Hi ha una segona visió que entén que els guanys de productivitat de les empreses s'han de buscar per uns altres camins i que el mercat de treball no és un mercat de mercaderies com qualsevol altre; vol dir que el treball ha de ser fix, ha d'estar ben format, ha de tindre participació i ha d'haver-hi diàleg social. I ho diem des d'aquesta tribuna: el dret laboral és l'únic dret que, dintre de tots els que hi ha, és específic, perquè ha sigut sempre un dret per a la protecció del dèbil; hi han juristes que ho poden entendre perfectament.

Nosaltres ho hem dit aquí –va haver-hi un debat sobre l'ocupació en aquest Parlament–: estem clarament per la segona postura, estem per un treball fix, ben format, amb participació, amb diàleg social i amb un principi d'entendre el dret laboral com un dret específic, perquè específic és el mercat laboral, en el sentit que el dret laboral està sobretot, a part de regular les relacions laborals a les empreses, per la protecció d'aquella part que inicialment és més dèbil, i és el dret dels treballadors.

En aquest sentit, des d'aquesta tribuna llançaria una crida als empresaris, als empresaris de Catalunya. Mirin vostès –ho hem dit moltes vegades–, les millores de productivitat no es poden fer a costa dels nivells de vida dels ciutadans. I hi han variables a l'empresa que permeten millorar això: la innovació, la qualificació, la investigació, la internacionalització. I això és un bon camí per no afectar el dret bàsic dels treballadors.

Des d'aquest punt de vista, ens sembla, la proposta, convenient. I hem de dir que ens sembla convenient perquè, tal com van expressar aquí al seu moment en el debat d'ocupació, entenem que el Govern de la Generalitat no ha estat bé per a aquesta segona solució que jo anunciava. El Govern de la Generalitat, o el partit que, en definitiva, o la coalició, que li dona recolzament, va votar tot el tema que ha donat lloc que Espanya i Catalunya tinguin l'índex de temporalitat més alt de tota Europa. El conseller de Treball de la Generalitat va proposar un contracte, el denominat «contracte Farreres», amb el qual podríem parlar d'acomiadament incert. En definitiva, en un moment en què hi havia diàleg social, això interferia amb el diàleg social i posava sobre la taula un element de temporalitat.

No estem tampoc d'acord amb com s'ha portat el diàleg social en aquest país. Si estem pel diàleg social, demostrém-ho. Només en el tema del PIRMI s'ha arribat a acords; els temes de l'habitatge, de la salut laboral, dels immigrants, o no s'han obert o queden pendents. En aquesta cambra mateix es va rebutjar el Pla

d'ocupació que vam presentar els sindicats, i això, senyores diputades, senyors diputats, són faves comptades: les persones, o els governs, o les coalicions manifesten la seva voluntat amb votacions; i amb votacions es va rebutjar aquest pla.

I, finalment, no estem tampoc d'acord amb el Servei Català d'Ocupació. Ha sigut a bastament discutit, aquest tema; no vaig a fer-hi més incidència. I no confonguem dues coses. Un tema és que la xarxa del Servei sigui útil; com a tal xarxa, li reconeixem utilitat. I, quan vénen de fora, senyors i senyores de la majoria, els parlen a vostès de la xarxa perquè com a tal és un instrument útil; no tinc cap inconvenient a reconèixer-ho aquí. Però un servei de col·locació no és només una xarxa: un servei de col·locació ha de fer prevenció, diagnòsi, tractament del problema. I amb això no estem d'acord: el grau d'ocupació d'aquest servei és baix, el grau d'eficiència és baix, i el grau de prevenció, encara més.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres ens temem –i així ho hem expressat– que, d'aquesta combinació de dos models, el Govern de la Generalitat de Catalunya té més de la primera que de la segona, i ens agradaria que vostès canviessin de rumb. En aquest sentit entenem que la proposta que fan des del Grup Parlamentari dels socialistes és interessant. Primer, fan la consideració del dret laboral com un dret singular, en benefici d'aquells que són més dèbils; un dret entre desiguals. Segon, impulsa el procés de negociació col·lectiva. Tercer, impulsa el procés de participació dels agents socials, en el qual hi ha un greu dèficit en el nostre país en comparació amb Europa. I en quart lloc, demana la constitució d'una comissió de seguiment per als temes de contractació, que trobem de gran interès.

Per últim, senyores diputades, senyors diputats, una consideració des del nostre Grup. El tema del mercat de treball és un tema complex, en què hem d'abordar diverses variables. No podem referir-nos només a una o a dues d'elles. Ara bé, m'agradaria deixar sobre la taula un tema de reflexió: tenim o no tenim excés de temporalitat en aquest país? Tenim o no tenim un defecte de participació dels treballadors a les empreses en aquest país? I, per últim, hem arribat a tenir el nivell de formació que treballadors i empresaris –hi insisteixo: «i empresaris»– hauríem de tenir en aquest país? Pensem que la proposta del Grup Socialista hi pot ajudar, i per això li expressem el nostre recolzament.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, honorable president. Il·lustres diputades, il·lustres diputats, hem estudiat amb el màxim interès la Moció presentada pel Grup Socialista que tracta de la política general de relacions laborals. Coincidim en l'esperit i la preocupació del Grup Socialista, i creiem

que el Govern de la Generalitat ha de fer en tot moment els esforços necessaris per aconseguir a Catalunya unes bones relacions laborals. Pensem que el resultat dels recents debats sobre l'ocupació i l'atur, que va permetre arribar a una sèrie de resolucions i, a la vegada, de recomanacions per al Govern, hauria de ser especialment suficient i d'obligat compliment perquè l'Executiu fes tot el possible perquè es portessin a terme aquestes millores de relacions laborals, com reflecteix el senyor Rañé en el punt número 1 de la Moció.

Pel que fa al punt 2, pensem que es fa necessari fer efectiva la tasca que els existents organismes que funcionen en l'actualitat, com són el Consell de Treball, el Consell Català de Formació i Ocupació i Col·locació i el Consell Català de Seguretat –que molt pròximament quedaran inclosos en el recentment aprovat Consell de Treball–, tindrien d'esforçar-se a treballar millor per millorar aquestes relacions laborals. I pensem que en aquests sectors, en aquests organismes que encara funcionen i en el futur Consell de Treball estan i estaran representades totes les organitzacions i agents socials que permeten, que són els elements importants perquè tinguem unes bones relacions laborals a Catalunya.

En referència al punt tercer de la Moció, pensem, senyor Rañé, que el Reial decret 335/91, de 15 de març, va crear els instruments necessaris, a través de les comissions de contractació laboral, dintre de les oficines, dintre de les direccions provincials de l'Inem, i tenim coneixement que aquestes han funcionat d'una forma acceptable i, per tant, mentre no tinguem encara, doncs, l'Inem definitivament incorporat al Govern de Catalunya, han de ser aquestes comissions les que s'han d'encarregar de treballar per aconseguir aquesta millora del control de les contractacions, com feia referència també l'anterior intervinent en aquesta tribuna.

Hem de lamentar –i ho hem de dir també des d'aquesta tribuna pública– que la Conselleria de Treball, el Govern de Catalunya, precisament, en el que es refereix a l'article tercer d'aquest esmentat Reial decret, no hagi volgut, al llarg de tots aquests anys de vigència d'aquest Decret, fer, utilitzar aquesta possibilitat que aquest Reial decret li donava, a fi i efecte que hagués sigut més positiu el treball d'aquestes comissions.

Senyores i senyors diputats, no se'ls escapa que, dimarts d'aquesta setmana, es va produir a Catalunya –i a Espanya, també– un fet molt important: la signatura de l'acord de traspàs de l'Inem a la Generalitat de Catalunya, la qual cosa permetrà, ja l'any que ve, complir una antiga reivindicació que mai es va poder assolir amb l'anterior Govern socialista. Catalunya ha hagut d'esperar dotze anys –i un Govern popular– per tenir el traspàs de l'Inem. Aquest acord obliga el nostre Grup Parlamentari a no posar pals a les rodes del traspàs, perquè aquest traspàs es faci amb escrúpols respecte als treballadors i funcionaris d'aquest organisme, però, sobretot i especialment, perquè els agents socials puguin utilitzar aquest traspàs de l'Inem a la Generalitat com un instrument eficaç perquè puguem millorar aquell control de la mateixa contractació laboral, millorar les relacions laborals i, en definitiva –ajudat, també, pels reials decrets que en aquest mes de maig passat

s'han produït per part del Govern central en relació amb les modificacions del pacte entre els sindicats i les entitats patronals–, també aquells incentius per a la millora de la contractació indefinida.

Estigui segur, senyor Rañé, que el Grup Parlamentari Popular estarà vigilant en el compliment d'aquestes obligacions, i pot estar segur que, si el Govern no compleix, nosaltres els recordarem les seves obligacions.

Per tot això, senyor Rañé, al Grup Parlamentari Socialista de vostè, no podem donar suport a aquesta Moció, encara que, en el fons i en l'esperit, també considerem que les relacions laborals a Catalunya són millorables i que el paper del Govern de la Generalitat és fonamental perquè així sigui.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Rañé, l'altre dia, en la interpellació, vostè va introduir un tema i jo pensava que la Moció aniria en consonància amb el tema que va introduir; és un tema que avui s'ha tocat, també, però s'ha tocat més de costadet, i és un tema molt important, i és un tema per reflexionar-hi, perquè, efectivament, a Europa hi ha una profunda reflexió sobre aquest tema, i l'OCD ha fet un informe, i val la pena que ens ho plantegem.

De fet, ja ens ho plantejem, però d'una manera sectorial. Ara, un debat sobre aquest tema, no s'ha fet –almenys jo no tinc constància que s'hagi fet– a un nivell com seria el d'aquest Parlament, que és el tema de la competitivitat. Comencem per aquí. Perquè, és clar, vostè va iniciar la seva intervenció –jo crec– molt encertadament. Hi ha dues possibilitats: la de la quantitat i la de la qualitat. Quina ha de ser la nostra? Primera qüestió, primera incògnita a clarificar: on som nosaltres i quina ha de ser la nostra postura, la quantitat o la qualitat? En funció d'això, caldrà veure quin tipus de relacions –laborals, econòmiques, fins i tot fiscals– hem de tenir, o què s'ha de fer amb l'exportació de capitals a zones del món que estan per la quantitat i no per la qualitat, i si això ens ajudarà o no ens ajudarà a aquest debat de futur del mercat del treball. Però, bé, aquesta expectativa no ha tingut un reflex en la seva Moció d'avui.

Jo crec que aquest és un debat que hauríem de tenir, que hauríem d'anar treballant per tenir-lo al seu moment, perquè és molt important. De fet, probablement, arribaríem a la conclusió que el que s'ha de fer és el que fem, és a dir: conviure amb unes línies de qualitat i, probablement, conviure amb un tipus de treball –que ja contempla el llibre de Delors–, que és aquell treball menys remunerat. Per mi, amb aquesta afirmació –treball de menor qualitat–, em fa una certa por que no basculéssim més cap a una banda que cap a l'altra.

M'agradaria més arribar a la conclusió que aquest és un país modern, progressista, de progrés tecnològic, i que podríem anar per la productivitat de qualitat. Però cal veure si això és possible, en aquest món globalitzat en què estem.

Ara, quant a la Moció que vostè ens ha presentat avui, se'm fa difícil... A més, no tenim fortuna, vostè i jo, perquè, quan vostè puja a la tribuna, diu moltes coses en què jo estic d'acord; el que passa és que, després, quan arriba al paper, li haig de dir que no, que el meu Govern considera que no, i jo considero que no, perquè, si li aprovéssim el punt número 1 de la seva Moció, què estariem aprovant?, què estariem dient? Com podem instar el Govern que sigui conscient d'una cosa de què ja és conscient: que hi ha una vigència del dret laboral. S'ha dit aquí que el dret laboral, a més, és molt específic, que és l'únic dret específic –cosa que no discutiré; hi estic absolutament d'acord. Però, com podem demanar al Govern que vigili el compliment del dret laboral? Hi estem absolutament d'acord, però en el que no estem d'acord és a dir-li: «Escolti'm, faci-ho.» Ja ho fa.

El punt c de la seva Moció, no l'acabo d'entendre. Quan vostè s'ha explicat aquí, ja intueixo per on va, però la primera lectura fa la sensació que tinguéssim de tutelar els poders polítics, o que el Govern tingués la possibilitat de tutelar el poder judicial. No crec que sigui aquesta la intenció de la seva Moció, però, si ho fos, evidentment, tampoc seria una raó més per no poder-la recolzar.

I arribem al punt número 2. Qui nega en aquest país el protagonisme a les forces sindicals i empresarials? A Catalunya hi ha tres institucions, tres òrgans de participació institucional que estan funcionant –i fa una pila d'anys–, i vostè ha estat protagonista, a més, en aquests tres òrgans de participació de les forces socials. Si vostè diu: «Home, però tinguem-ho en compte; no ens n'oblidem», doncs, d'acord, tinguem-ho en compte i no ens n'oblidem, però no podem demanar protagonisme a les parts, afavorir el protagonisme de les parts socials quan estem absolutament d'acord. I prova que hi estem d'acord i que aquest Govern hi està d'acord és que fa anys que això s'està practicant, i s'ha aprovat recentment, no una llei del Consell de Treball, com s'ha dit aquí: s'ha aprovat la Llei del Consell de Treball Econòmic i Social, perquè el Consell de Treball, com molt bé vostè sap, fa molts anys, des de la Generalitat provisional, que funciona, i ha estat sempre un òrgan de participació, amb alts i baixos, i sense reglament, per algunes causes que vostè coneix molt bé, però ha anat funcionant i ha funcionat molt bé. I ara intentem donar una nova empenta a aquesta participació institucional. Per tant, el punt 2, si l'aprovéssim, a què ens conduiria? A una redundància. Doncs, no és que hi estiguem en desacord, jo no hi estic en desacord i el meu Grup no està en desacord amb el plantejament que vostè fa; el que passa és que ens el fa innecessari, perquè tenim la convicció que això es fa, que es pot millorar, però que es fa i es fa bé.

I, quant al punt número 3 –també suposo que és defecte meu–, he tingut un cert equívoc perquè, quan vostè en

la lletra diu: «constituir la Comissió de Seguiment de la Contractació», dic: «S'ha equivocat, en Rañé s'ha equivocat, perquè, aquesta Comissió, ell sap que està constituïda de fa temps; des d'un determinat moment, està constituïda en el si de l'Inem.» Suposo que el que vol dir és una altra cosa. La intervenció del senyor Oleart, probablement, ha obert una pista, i, potser, vostè també volia anar per un altre camí. Però, en qualsevol cas, tampoc estem en contra que es creï, o que s'ampliï la que hi ha o que s'utilitzi d'una altra manera la que hi ha. El que passa és que hauríem de tenir els papers a la mà, encara; hauríem de tenir els instruments. Vostè sap que, aquests instruments, els tindrem l'any que ve; els tindrem l'any que ve, si no passa res. Per tant, els tindrem l'any que ve; parlem-ne.

Aquest «si no passa res»..., ho dic perquè, moltes vegades –però moltes–, hem estat amb governs centrals a punt de fer una cosa, fins i tot hem tingut emparaulada una cosa que, després, no s'ha portat a terme. I espero, desitjo i estic segur que l'acord a què es va arribar l'altre dia amb el Govern del PP es portarà a terme, no hi haurà cap mena de dubte que es portarà a terme i podrem treballar d'una altra manera. Però és evident que no és aquest el moment; és un moment d'inoportunitat el que ens porta a dir-li que no.

Hi ha hagut una intervenció, en aquesta mateixa línia..., deixi'm dir-li dues petites coses que avui s'han produït aquí, i ahir, també. Hi ha diputats que, quan pugen a la tribuna, diuen: «Si vostès voten el que jo els proposo, vostès són progressistes i gent que val la pena; si no ho voten, escolti'm, a les calderes de l'infern.» Vostè habitualment no ho fa, però avui ho ha fet, i jo crec que no és un bon estil perquè ens desqualifica els altres, que no votem, i legítimament en democràcia s'ha de poder no votar una qüestió amb el mateix dret que el que diu: «Jo hi votaré a favor.» I aquesta desqualificació dels que no voten «el que jo proposo» –perdoni, «carinyosament»–, crec que no és una bona pràctica parlamentària.

Però ha fet una altra cosa que aquesta sí que la vull puntualitzar; vostè ha fet una referència al Govern, i concretament al president del Govern, vostè ha fet una referència dient... (*Remor de veus.*)

El president

Volen guardar silenci, si us plau?

El Sr. Hinojosa i Lucena

Sí, en favor d'ells, perquè jo continuo parlant, però...

Vostè ha fet una referència al president del Govern dient: «I no denunciarem les illegalitats que coneixem.» Vostè sap que això és tremendament injust. Quan el president va parlar d'aquest tema, va parlar perquè les forces socials, els sindicats, en concret, li van demanar: «Escolti'm, no estem segurs del que hem fet, recorriu-vostès aquest tema per clarificar-ho.» I el Govern va fer una cosa que no havia de fer, que era fer cas a les forces sindicals en aquest cas concret; en tot se'ls ha de fer cas, però en aquest cas concret no, perquè hi havien altres possibilitats, que era que ells mateixos portessin

3360

el tema al tribunal. Però el Govern..., jo crec que, en aquest cas, la Conselleria va cometre l'error de fer-los cas, per allò de dir: «Va, vinga, a veure si ho aclarim», i ens vam equivocar. Però quan el president manifesta i parla d'aquest tema, ho diu molt clarament, i no es pot venir a la tribuna del Parlament a acusar el president del Govern d'una voluntat de no denunciar allò que sap que és denunciabile.

Hi ha hagut una altra intervenció que m'ha agradat, que jo crec que s'hauria d'anar... El problema d'aquest debat, senyor Rañé, és que és un debat postacord –vostè mateix ho ha dit– i postdebat de l'atur. Si l'haguéssim fet abans, potser hauria tingut més sentit, perquè, després del debat de l'atur, amb les resolucions aprovades, queda una mica descafeïnat aquest tema, de moment. Després ja veurem si a la tardor no tenim motius per tornar a parlar d'aquest tema, però, després de les resolucions aprovades per molt àmplia majoria, el debat d'avui tenia menys sentit.

Hi ha hagut una intervenció d'un company que ha fet un discurs, que a mi m'agrada escoltar-lo perquè els acostuma a fer documentats, però ha acabat sense parlar de la seva Moció, dient: «I això resoldrà això que jo dic.» I no és veritat; això no resoldrà allò que vostè ha dit.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el torn d'intervencions per fixar la posició dels grups... El senyor Rañé em demana la paraula. Per què? *(Pausa.)* Per contradiccions, trenta segons.

El Sr. Rañé i Blasco

Sí. Només dir-li al senyor Hinojosa que és un bon diputat del Grup de la majoria, que és capaç de defensar el president de la Generalitat fins i tot quan no se l'ha atacat. I jo només he dit que les afirmacions que estan en premsa que va plantejar el president de la Generalitat generaven inseguretat; no l'he atacat, he constatat un fet.

El president

Molt bé. Iniciarem les votacions. De la intervenció del portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya, en dedueixo la votació separada del punt 2. És així? *(Pausa.)* Per tant, votariem en primer lloc els punts primer i tercer, i després votariem el punt 2.

Iniciem la votació dels punts 1 i 3.

S'Inicia la votació.

Els punts 1 i 3 de la Moció han sigut refusats per 42 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I votarem seguidament el punt 2 de la mateixa Moció.

S'inicia la votació.

El punt número 2 de la Moció ha sigut refusat per 35 vots a favor, 63 en contra i 7 abstencions.

Amb aquesta votació hem acabat la sessió d'aquests dos dies. I, per tant, senyores diputades i senyors diputats, agraint a tots vostès la seva presència, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i sis minuts.